

Ringo

အဗေ.(စ်)ဘွတ်(စ်)

A Personal Journal

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပထမ အကြိမ်

ပုံနှိပ်သူ

ထုတ်ဝေသူ

အုပ်စု

တန်ဖိုး

၂၀၁၅၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

ဦးဖော်မြင့်ဝင်း၊ ကာလာစုန်ပုံနှိပ်တိုက်

၁၈၂/၁၊ ဗဟိုလမ်း၊ ပန်းပဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း

အေးလင်းသင်းမွန် (၀၄၂၃၂)၊ သင်း စာပေ

၁၁၊ ရတနာပြိုင်လမ်း၊ ၁၂ ရပ်ကွက်၊

ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

၅၀၀

၂၀၀၀ ကျပ်

Ringo

A personal journal

အဖေ(စ်)ဘွတ်(စ်)

ဗာတိကာ

၁။ ရင်ဂိုနီဒါနိုး	၉
၂။ ကံကောင်းသူမောင်လွင်	၁၃
၃။ အဘိုးနှင့်သူ၏ဖင်မလီယာ	၁၅
၄။ ခြေ	၁၉
၅။ ခေါက်ဆွဲ	၂၃
၆။ အဖေ	၂၇
၇။ တနင်္ဂနွေ	၃၁
၈။ အဖေ(စ်)ဘွတ်(စ်)	၃၅
၉။ မပီကလာပီကလာ	၃၉
၁၀။ တောင်ငူမှနံ့ဟင်းခါး	၄၃
၁၁။ ပိုးလမင်း	၄၇
၁၂။ အမှားသုံးရပ်	၅၃
၁၃။ အရူးနှစ်မျိုး	၆၃
၁၄။ ဟီးရီး	၆၉
၁၅။ သစ်ပင်	၇၃
၁၆။ စကား	၇၇
၁၇။ မြန်မာရိုကန်စစ်စတမ်	၈၅
၁၈။ မွေးစားစကား	၈၉
၁၉။ နတ်ရေကန်	၉၃
၂၀။ အတွေးသုံးမျိုး	၉၇
၂၁။ နှစ်ဆောင်ဖြိုင်	၁၀၃
၂၂။ စီးကရက်သည်လေးနှစ်ယောက်	၁၀၇
၂၃။ ဒုပတ်နဲ့ဗလပ်ဒွန်	၁၁၁
၂၄။ မာဂျေ နာစရေဂျီတော့ရဲ့လား	၁၁၅
၂၅။ ဆဲဇင်းဆင်ဒါနဲ့ ပီးဘီ	၁၁၇
၂၆။ ပါးစပ်သေမှတ်	၁၂၁
၂၇။ အပြောင်းအရွှေ့	၁၂၇

အဖေနှင့် တောင်ငူဥဗျား

အဖေ အဆိုတော်မဖြစ်ခင်က တောင်ငူမှာ အထည်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ဖွင့်ပါတယ်။ ကျောင်းဖွင့်ခါနီးအချိန် မိုးတွင်းဝင်ကာစဆိုရင် ဆိုင် မှာတင်ဖို့ ပစ္စည်းတွေကို အဖေခွဲအမေ တစ်လှည့်စီ ရန်ကုန်ဆင်းဝယ်ရ တာပေါ့။ အမေ ရန်ကုန်သွားတဲ့အလှည့်ဆို ကျွန်တော်က အဖေခွဲတောင်ငူ မှာကျန်ခဲ့တာ များပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးဆိုရင် အဖေက ညနေစောင်းပြီ ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စက်ဘီးနောက်ခုံမှာတင်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေရှိ တတ်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ခေါ်သွားတတ်ပါတယ်။ ပုံမှန် လက်ဖက် ရည်ဆိုင် မထိုင်တတ်တဲ့ အဖေဟာ အမေမရှိရင်တော့ ပျင်းတယ်နဲ့ တူပါ တယ်။ မှတ်မိလလောက် တောင်ငူဟာ အရင်က တော်တော်အေးခဲ့တာပဲ။ မိုးတွင်းဆို တစ်ခုံစီနဲ့ အေးနေအောင်ရွာတတ်တဲ့မိုးကို အခုထိ သတိ ရတယ်။ အဖေခွဲ အများဆုံး ပါသွားတတ်တဲ့ နေရာတွေက (ကျွန်တော် လမ်းနာမည် အတိအကျ မသိ) ရထားသံလမ်းဘေးက ကုန်းခပ်ပုပေါ်မှာ ဆောက်ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ နံပါတ် (၆) လမ်းက ဆီချက်ခေါက် ဆွဲဆိုင်နဲ့ ခွားနို့ပူပူရောင်းတတ်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်လောက် ပါပဲ။ ဒီထက်လည်း ဘယ်မှပိုပြီး သွားစရာ မယ်မယ်ရရမရှိတဲ့ မြို့လေးပါ။

အဖေခွဲ သူငယ်ချင်းတွေဆိုပြီဆို ကျွန်တော်က လေးထောင့်စားပွဲ ပုလေးရဲ့ထောင့်မှာထိုင်ရင်း (ပလာတာ၊ ပူတင်း၊ ဘာတွေစားရင်း) ဆေး ပေါ့လိပ်တဖွာဖွာနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ အဖေတို့အသံတွေ ထိုင်နားထောင် ခဲ့တာပါ။ အဖေက ရှမ်းဒေါင်းဆိုတဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကြိုက်ပုံရပါတယ်။

အဲဒီမှာ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ့ ရယ်စရာတွေ ပြောကြဆိုကြနဲ့ အမှတ် ရစရာတွေ အများကြီး ကြားခဲ့ရပါတယ်။ အဖေ့သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုတာက လည်း အဖေ့ရဲ့ အပျော်တမ်း band (THE WINNERS) ရဲ့ members တွေဆိုလည်း ဟုတ်။ အဖေ့သူငယ်ချင်းတွေဆိုလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ဦးအောင်ထွေး၊ ဦးချွန်ချွန်၊ ဦးမင်းမင်း၊ ဦးသန်းဦး၊ ဦးသိန်းအောင်တို့ အများဆုံး တွေ့ရပါတယ်။ အများစုကတော့ လမ်းသရဲကြီးတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ကေးအားနဲ့ စက်ဘီးတွေနဲ့ပေါ့။ အဲဒီအချိန်ထဲက အဖေမှာ ပြောစရာ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ အများကြီးရှိတာ သိလိုက်ရပါတယ်။

မိုးချုပ်လို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကပြန်ရင် ကျွန်တော်က ဦးအောင်ထွေး ရဲ့ စက်ဘီးနဲ့ ပြန်လိုက်တာများပါတယ်။ ဦးအောင်ထွေးက သိပ်ရယ်ရ တယ်။ အမြဲတမ်း ပျော်ပျော်နေပြီး ကျွန်တော့်ကိုလည်း တော်တော်ချစ်ပုံရ ပါတယ်။ သူ့စက်ဘီးဘားတမ်းမှာ ထိုင်ရင်း၊ ငိုက်ရင်း အဖေတို့ပြောခဲ့တာ တွေပြန်စဉ်းစားရင်း အိမ်ပြန်ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ တောင်ငူညများဖြစ် ပါတယ်။

အဖေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေဘာတွေ သိပ် မပြောပြခဲ့ပါ။ သူငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေတော့ စိတ်လိုလက်ရရှိရင် ပြန် ပြန် ပြောပြတတ်ပါတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နားထောင်ခဲ့ပေမဲ့ အသက်ကြီးလာလို့ ပြန်တွေးကြည့်တော့ အဖေဖြစ် သန်းခဲ့တဲ့ခေတ်ကို ပုံဖော်ကြည့်လို့ ရလာပါတယ်။

အဖေ ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ခေတ်က တော်တော်ရက်စက်တဲ့ ခေတ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာကို ကျွန်တော် သတိထားမိလာပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ သဘောပေါက်လိုက်တာကတော့ ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်ဟာ ပြည်သူအားလုံး ကို စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားသွားအောင်၊ ကြောက်သွားအောင်၊ Humanity ဆိုတာကို သံသယဝင်သွားအောင် လုပ်လွှတ်လိုက်တဲ့ခေတ်ပါ။ (ဒါ ကျွန် တော့်အပြင်ပါ) အရာရာကိုတန်းစီနေရတဲ့၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချိန်ပေးပြီး ချစ်ဖို့အချိန်မရှိအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ခေတ်။ ဘာ Entertain-

ment မှ မရှိတဲ့ခေတ်၊ ပျော်နေတဲ့လူတွေ မရှိစေချင်ခဲ့တဲ့ခေတ်၊ ဒီခေတ်ကို အဖေ ဘယ်လိုများဖြတ်သန်းခဲ့ပါသလဲ။

THE WINNERS အဖွဲ့ကို ဖွဲ့ပြီး ကိုယ်တိုင် Drum တီးခဲ့တဲ့ အဖေ နောက် သီချင်းဆိုချင်လာတော့ Drum တီးမယ့်သူမရှိလို့ ခြောက်နှစ်သား ကျွန်တော့်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် စင်ပေါ်မှာ Drum ပေးတီးတဲ့ အဖေ ကျွန်တော့် ကိုယ်ဝန်နဲ့ ဝိုက်ကြီးသည်အဖေ့ကို ရိုသဲ့သဲ့လုပ်တဲ့ဘဲကို အုတ်နီခဲကျိုးနဲ့ တအားထုခဲ့တဲ့ အဖေ၊ ကျောင်းမှာ ကျွန်တော့်ကို ရန်စတဲ့ ကောင်တွေကို 'အသေထိုးခဲ့၊ ဖြစ်သမျှ ငါ ရှင်းမယ်' ဆိုပြီး အားပေးတဲ့ အဖေ၊ သတ်သတ်လွတ်လွတ်နှစ်ရှည်စားပြီး စင်ပေါ်မှာ သီချင်းဆိုဖို့ အားမရှိတော့မှ အသားပြန်စားခဲ့တဲ့ အဖေ၊ တရားစခန်းဝင်ပြီးမှ အိမ်ကိုစိတ်မချလို့ ခိုးပြီး ပြန်လာတဲ့ အဖေ၊ ကျွန်တော်ဆိုးလို့ ကျောင်းက ဆရာမတွေက မိဘခေါ်တော့ ခါးအထိရောက်တဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးကိုစည်းပြီး Hand Chain တွေအများကြီးနဲ့ ကျောင်းကိုလိုက်လာတဲ့ အဖေ၊ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေခါနီး ကျွန်တော့်ကို 'သား အကုန်လုံး ကျွက်မနေနဲ့၊ အကုန်လုံးကျက်ပြီး ရူးသွားတဲ့ဘဲတွေ တစ်ပုံကြီး' လို့ တိုးတိုးလေးကပ်ပြောခဲ့တဲ့ အဖေ၊ တောင်ငူကန်တော်ကြီးကို ကန့်လန့်ဖြတ် ရေကူးခဲ့တဲ့ အဖေ၊ ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝမှာ တစ်ဆောင်လုံးနဲ့ တစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖေ၊ စတူဒီယိုမှာ vocal date ရိုရင် ညလုံးပေါက်သီချင်းဆိုပြီး လိုချင်တဲ့အသံ ကာလာမရရင် မျက်နှာကြီးပျက်ပြီး အိမ်ပြန်လာတတ်တဲ့ အဖေ၊ မနက်နှစ်နာရီထဲပြီး AC/DC သီချင်းအဆိုကျင့်တဲ့ အဖေ၊ လုပ်ချင်ပြီဆို ဘယ်သူမှမတိုင်ပင်ဘဲ ဇွတ်လုပ်တတ်တဲ့ အဖေ။

ဒီအဖေက စာရေးတော့မယ်ပြောလာတော့ ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော် ထုတ်ယယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ အဖေရေးတဲ့စာတွေက သူ့ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ခေတ်ကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာစာ ရှင်းပြနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်လို့ ပါပဲ။ မှောင်မည်းနေတဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ လူ့လောကနဲ့ Adoption မရရအောင် လုပ်ယူခဲ့ရတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ personal journal တစ်ခုအနေ

နို့ ကျွန်တော် ခင်းကျင်းပြချင်တာလေး တစ်ခုပါပဲ။ ရယ်စရာတွေပါသလို
မောစရာလေးတွေလည်း မကင်းတဲ့စာစုကို ကျွန်တော် ထုတ်ခွင့်ရခဲ့ပါပြီ။

အဖေ့ ပရိသတ်တွေရော၊ အခြား စာဖတ်ပရိသတ်တွေ အတွက်ပါ
ရသတစ်ခုခုပေးနိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

ကျားပေါက်

Son of Ringo

BIG BAG BAND

အမှာစာ မဟုတ်ရပါခင်ဗျာ။

အမှတ်တရစာမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။

ဦးရင်ဂိုဏ်းရေးနေသည်ဟု ကျားပေါက်သတင်းပေးသည်ကို ကျွန်တော် စတင်ကြားသိရသောအခါ ကျွန်တော် လွန်စွာပျော်လေ၏။

အကြောင်းမှာ ဦးရင်ဂိုသည် အလွန် ဗဟုသုတစုံ၍ အလွန် အတွေ့အကြုံများကာ အလွန် သဘောကောင်းသလောက် အလွန် စကားပြောကောင်းကြောင်း အလွန် ရင်နိုးသည့် ကျွန်တော် လွန်စွာသိထားခြင်းကြောင့်တည်း။ (အလွန်တွေ့အများကြီးအား လွန်ကဲစွာ ကျွန်တော် သုံးထားသည်ဟု အထင်ရှိအံ့။ ဤစာဖတ်သူမိတ်ဆွေသည် ယခုလျှင် ဦးရင်ဂိုနှင့် အမှန်တကယ် ရင်းနှီးသောလူတိုင်းအား မေးကြည့်ပါကုန်။ လူတိုင်းပြန်ဖြေကြမည်မှာ အထက်တွင် ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့သော စာကြောင်းအတိုင်း ဆန်ဆန်သာ အကုန်ပြန်ဖြေကြမည်ဖြစ်၏)

ထိုသို့သော ဦးရင်ဂိုမှ စာရေးပြီ ဆို၏။

ကျွန်တော်တို့ အားရပါးရ ဖတ်ကြရတော့အံ့။ ကောင်းကိုကောင်းမှာ ကတော့ သေချာလှသည်။ အကြောင်းမှာ ဦးရင်ဂိုသည် သူ့အားလပ်သည့် အခါတိုင်း ကျွန်တော်၊ ကျားပေါက်၊ ရဲမြင့်သူ၊ ဆင်ပေါက်၊ ဗီနီ၊ မိုးထက်စသောလူငယ်များအား သူ့ဘဝအတွေ့အကြုံများကို မကြာခဏ ပြောပြောပြတတ်၍ လေအေးလေးနှင့် လူငယ်တွေ မဖြစ်တန်တာမဖြစ်ရအောင်၊ မလုပ်သင့်သည်ကို မလုပ်မိကြရအောင် မကြာခဏ ဆုံးမတတ်၏။ သူ

စကားပြောတာ အလွန်နားထောင်ကောင်း၏။ စာနှင့်ချရေးပြီဟုဆိုသော် ကျွန်တော် ဘာကြောင့်ပျော်သနည်းဟုမူ ဦးရင်ဂိုပြောပြသော အချို့ အကြောင်းအရာများ (ကျွန်တော်နားထောင်ရသလောက်) ထဲတွင် ဘဝ တစ်လျှောက် မှတ်သားထားသင့်သည်များပါ၏။ စကားနှင့်ပြောပြသွား တော့ ကျွန်တော်လို မှတ်မိချင်ရာမှတ်မိ၍ မမှတ်မိချင်ရာမမှတ်မိတတ်သော အကောင်စားမျိုးအတွက် မှတ်သားထားဖို့ ခက်လေ၏။ စာအုပ်နှင့် စုစုစည်း စည်းရှိနေတော့ အချိန်မရွေးအကြိမ်ကြိမ် ပြန်ရှာဖတ်နိုင်လေပြီ။ ကောင်း လေစွတကား။

ဦးရင်ဂိုစာအုပ်ကို ကျားပေါက်ကထုတ်မည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လွန် စွာအားပေး၏။ နင်ကထုတ်လုပ်သူ လုပ်၊ ငါတို့က ဝိုင်းဖြန့်ပေးမယ်ဟု နေရာကျကြ၏။ ဤအထိ ကျွန်တော့်အတွက်ကိစ္စမရှိသေး။ ကိစ္စရှိလာသည် က ကျားပေါက်ကြောင့်ဖြစ်၏။ အဖေ့စာအုပ်မှာ အစိုးအမှတ်တရတစ်ခု ခုရေးပေးဟု ဆို၏။ ကျွန်တော်လန့်သွား၏။ ကျွန်တော်လန့်သည်မှာ လူ ကြီးတစ်ယောက်ရေးသောစာအုပ်တွင် ကျွန်တော်က အမှတ်တရလျှောက် ဝင်ရေးလို့ သင့်တော်ပါမလားဟု လန့်ခြင်းဖြစ်၏။ ရေးတော့ တော်တော် ရေးချင်တာလေးတွေ ရှိ၏။ ဟာ .. ဦးရင်ကလက်ခံပါမလားလို့ ကျွန်တော် ကာကြည့်၏။ သို့သော် ထုတ်ဝေသူဦးကျားပေါက်မှ လူကြီးပြန်မေးပြီး သူ့ထုံးစံအတိုင်း ရေးသာရေးပါအစိုးရာဟု ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် အကြောင်း ပြန်လေသည်။ အဖေကသဘောကျပါတယ်ဟုလည်း လူကြီးနှင့်ကိုင်ပေါက် ၏။

ထို့ကြောင့် ဤအမှတ်တရစာ ကျွန်တော်အတင်းဝင်ရေး ဖြစ်ပါသည်။ အမှားအယွင်းများပါလျှင် သည်းခံပေးကြပါအရပ်ကတို့။ ဦးရင်ဂိုနှင့် ပတ် သက်သော ကျွန်တော့်အမှတ်တရများကား ...

(၁) လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်က ကျွန်တော်အလွန် ကြိုက်သော ဦးရင်ဂိုအား သကြန်တွင်းတစ်ခုတွင် မဏ္ဍပ်တစ်ခု အနီး၌ အနားသွားစကားမပြောရဲသဖြင့် အကြာကြီး သွားချောင်းကြည့်ဖူးခြင်း။

(၂) ကျွန်တော် သေချာသိမ်းထားသော ဦးရင်ကိုအခွေတစ်ခွေအား သူငယ်ချင်းတစ်ကောင်မှ အိမ်လာလည်ရင်း မရရအောင်ရှာကာ ဖြောင်သွား သဖြင့် တကူးတက လိုက်လံသတ်ပုတ်ကာ ပြန်လုခဲ့ရဖူးခြင်း။

(၃) နောင်တစ်ချိန် မိသားစုသဖွယ် ရင်းနှီးလာသောအခါ ဦးရင်ကို ကောင်းပြောတိုင်း ဝိုင်းဖွဲ့နားထောင်ဖြစ်ခဲ့သော အခါကာလများမှာသည် ကျွန်တော်အတွက် အလွန်မဟုတ်တိုင်းစေခဲ့ခြင်း။

အမှတ်တရများမှာ ရေးလျှင်ကုန်မည်မဟုတ်။ (နာမည်ကြီးဦးရင်ကို ရော ကျားပေါက်တို့ပါအပါအဝင် ကျွန်တော်တို့ရှုပ်ဖျက်၍ သကြန်လည် ကြတာတောင် ရှိသေး၏) ဦးရင်ကိုစာအုပ်မှာ ကျွန်တော်အမှတ်တရစာ ဝင်ရေးခွင့်ရသည်ကို ကျွန်တော် အလွန်ဝမ်းမြောက်လှပါသည်။ ရေးသား ခွင့်ပေးသော ဦးရင်နှင့်ကျားပေါက်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါ၏။

စာအုပ်နှင့်ပတ်သက်၍တော့ 'Just Read This' ဟုသာ ကျွန်တော် ပြောလိုပါသည်။ ကျွန်တော်စာအချုပ်တွင်တော့ ဦးရင်၏ဒဿနတစ်ခု ကို တင်ပြလိုက်ပါရစေ။

သူတို့အိမ်တွင် ရေကူးကန်ရှိ၏။ တစ်ညနေ၌ ဦးရင်နှင့်ကျွန်တော် တို့ ကျားပေါက်တို့ ကန်ဘေးတွင်ဝိုင်းထိုင်နေကြရင်း သူ့ရေကူးကန်ကြီး ကို သူကြည့်ကာ ဦးရင်ရှိသည် ကျွန်တော်တို့အား အမှတ်တမဲ့ သူ့ဒဿန တစ်ခုကို ပြောလေ၏။

'ငါတို့အနုပညာသမားတွေဆိုတာ ကိုယ့်ရေကူးကန်ကိုယ်အပင်ပန်း အကုန်ကျခံ တကူးတကတူးပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆင်းဆင်း ကူးနေကြတဲ့သူတွေပါကွာ' တဲ့။

ဟုတ်ကဲ့။

ဦးရင်ကိုစာအုပ်ဖတ်သာ ကြည့်ပါခင်ဗျာ။

ရင်ဂိုဒိုဒါရ်း

ကျွန်တော့်ကို မွေးတဲ့နေ့က မေမေ့ရဲ့အာမေဇိုတ်သံလေးက ကျွန်တော့် ငယ်နာမည်ကို တွင်သွားစေခဲ့ပါတယ်။ “ဟယ် ကုလားလေးတော့်” တဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ အိမ်နာမည် ဖိုးကုလား။ ကျောင်းနာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်ထဲမှာ မောင်မောင်လွင်ရယ်လို့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အမည်(၂)မျိုး တွင်ခဲ့ပါတော့တယ်။ မောင်မောင်လွင်ဆိုလို့ Emperor က လီယိုနတ်မောင်မောင်လွင်တော့ မဟုတ်ရပါလေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကေတုမတီ မောင်မောင်လွင်သာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ နာမည်တူ လူတူမရှားပေါ့လေ။ Emperor နဲ့ ခရီးထွက်ရင် မောင်မောင်လွင်နှစ်ကောင်က အမြဲတမ်း တစ်ခန်းတည်း အတူတည်းနေကြဗျ။ တစ်ခါတော့ နယ်မြို့တစ်မြို့က တည်းခိုခန်းဧည့်ကြိုဌာနမှာ “မှတ်ပုံတင်နဲ့နာမည်လေး” (မောင်မောင်လွင်ပါ) “ဟုတ်တဲ့ နောက်တစ်ယောက်နာမည်” (မောင်မောင်လွင်) “မနောက်ပါနဲ့” (မနောက်ပါဘူး သူလည်း မောင်မောင်လွင်ပဲလေ) “ဪ”။

နာမည်ဆိုတိုင်းလည်း အိမ်နာမည်နဲ့ ကျောင်းနာမည်ချည်းရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ Nickname ဆိုတဲ့ ချစ်စနိုးခေါ်ကြတဲ့ နာမည်လည်းရှိသေးတယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ သူငယ်ချင်းမာရုဇွကို Morris(မောရစ်(စ်)) လို့ Nickname ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကိုညီထွင်က ကျွန်တော့်ကိုပေးတဲ့နာမည် ကျတော့ ကိုရင်တဲ့။ ကိုရင်ဆိုတော့လည်း နှစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်ရော။ တစ်ယောက်က မင်းသားမိုးအောင်ရင်ရဲ့ မွေးသဖေင် ကိုအောင်ရင်ပဲပေါ့။ အဲဒီမှာလည်း ခွဲခြားထားရပြန်ရော။ ကျွန်တော်က အသက်ပိုကြီးတော့

ရင်ကြီး။ သူက ရင်လေးလေး ဟန်မကျပေဘူးလား။ နောက်ထပ် နာမည် တူနှစ်ယောက် ဂီတလောကမှာ ရှိပါသေးတယ်။ ရောင်စဉ်လှိုင်းအဖွဲ့မှာ မန်နေဂျာကလည်း စိုးသီဟ၊ Drummer ကလည်း စိုးသီဟဆိုတော့ ခက်ပြန်ပြီ။ သူတို့ခက်ပုံက တစ်မျိုး၊ မန်နေဂျာရဲ့ မဟေသီခက်ခက်က သူတို့အသံသွင်းတဲ့ လင်းစတူဒီယိုကို ဖုန်းဆက်ပါလေရော။ အဲဒီမှာ စိတ် ရှည်ရှည်ထားတတ်တဲ့ ကိုတိုနီ(လင်း)က ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါသတဲ့။ “ကိုစိုး သီဟနဲ့ ပြောချင်လို့ပါရှင်” (ဘယ်စိုးသီဟလဲဟ၊ မန်နေဂျာကောင်လား၊ ဒရမ်ကောင်လား ရှင်းရှင်းပြော) “မန်နေဂျာဟိုတစ်ယောက်ပါ” (အေး ခေါ်ပေးမယ် နောက်ဆိုမှတ်ထား သူတို့မှာနာမည်ပြောင်တွေရှိတယ်၊ မန် နေဂျာက ဝူးဝါ။ ဒရမ်မာက ပါဂျဲတဲ့) “ဟုတ် ... ဟုတ်”။

နာမည်အကြောင်းတွေပြောမိတော့ ၁၉၉၀ ခုနှစ်ဝန်းကျင်ကို သတိ ရသွားမိပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တွေက ကျွန်တော်ဝါသနာပါရာ ရေကူးခြင်း ကိုအပြင်းအထန် လေ့ကျင့်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေပေါ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ရေကူးဖော် ရေကူးဖက် R.I.T ကျောင်းဆင်း သူငယ်ချင်းလေး မောင်မောင်ဝင်းရွှေ ဆိုတဲ့သူကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဝါသနာတူတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ပေါ့။ နှစ်ယောက်သား နေ့စဉ် တောင်ငူကကန်တော်ကြီးမှာ ကန်ကိုအသွား အပြန်ဖြတ်ကူးပြီး လေ့ကျင့်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ရင်းနှီး လာတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို Nickname တစ်ခုပေးပြီး ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အပျော်တမ်း Drummer ဆိုတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို Beatles အဖွဲ့က Drummer နာမည် Ringo Starr (ရင်ဂိုတေး) ဆိုပြီး နောက်ပြောင်ခေါ်လေ့ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု နဲ့ အဆိုသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့အရေး ရန်ကုန်ကိုဆင်းတော့မယ်ဆို ပြီး ည(၁၁း၃၀) ခန့်မှာ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးနဲ့ ဘူတာကို ထွက်အလာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲကနေ မောင်မောင်ဝင်းရွှေရဲ့ နှုတ်ဆက်သံ ကို ဤသို့ကြားလိုက်ရပါတယ်။ “ဟေ့ ရင်ဂို ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ” (ရန်ကုန်သွားမလို့ဟေ့) လို့ပြန်ပြောအပြီး ကျွန်တော်ခေါင်းထဲမှာ (Bull)

ဘတ်သီးလင်းသွားပါတော့တယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီနေ့ဒီအချိန်မှာမှ ဒီနာမည်လေး အခေါ်ခံလိုက်ရတော့ သီချင်းဆိုရင် ဒီနာမည်နဲ့ဆိုမယ်ဆို တဲ့ အတွေးတွေ တသိကြီးနဲ့ ရန်ကုန်ကို စုန်ဆင်းခဲ့ပါတော့တယ်။ အဲဒီ အချိန်က ကျွန်တော် နှင်းဆီလှိုင်းတေးထုတ်လုပ်ရေးကိုဇော်သစ်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ကိုငှက်(ထူးအိမ်သင်)နဲ့ တစ်ခန်းတည်း နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ သူ့အနားနေပြီး သူ့ရဲ့ဂီတပညာတွေကို မြင်ဆရာအဖြစ် လေ့လာခွင့်ရခဲ့ ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံးသီချင်းခွေမထွက်ခင် တစ်နေ့မှာပဲ ပျဉ်းမနား နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားလှည့်လည်ပွဲကြီးမှာ ဖျော်ဖြေဖို့အခွင့်အရေး ကြုံလာခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ ကိုဇော်သစ်နဲ့ကိုငှက်ကို ကျွန်တော် Ringo ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ သွားဆိုချင်ကြောင်း ဖွင့်ပြောရတာပေါ့။ ကိုဇော်သစ်က “မောင်မောင်လွင် မင်းကို ပရိသတ်က Ringo လို့မခေါ်ဘဲ ယင်ဂိုလို့ ခေါ်လိမ့်မယ်” လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း “အစ်ကို ရာ ကျွန်တော့်ကို Ringo ဖြစ်ဖြစ်၊ ယင်ဂိုဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ကျွန် တော် ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သီချင်းဆိုတဲ့သူတစ်ယောက် အဖြစ် သတ်မှတ်ရင်ကို ကျွန်တော် ကျေနပ်ဝမ်းသာရမှာပါ” ဆိုတော့ (အေးအေး မောင်ရင့်သဘောပဲလေ)တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ပျဉ်းမနားသွားရမယ့်နေ့ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကိုငှက်ကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။ “ကိုငှက် ကျွန်တော် ဒီနေ့ ပျဉ်းမနားမှာ သီချင်းသွားဆိုရမယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် Ringo ဆိုပြီး ဆိုချင်တယ်ဗျာ” (ဟာ နေဦး ကျွန်တော် တခြားနာမည် ရွေးပေးဦးမယ်၊ ခင်ဗျားကြိုက်ရင် ပေးပေါ့) ဆိုပြီး Ball Pen နဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာ ရှိန်၊ သျှိုင်း၊ ရဲ၊ လှိုင်း၊ ဝေ ဝင်း၊ ဝိုင်း၊ လွင်း၊ ဦး၊ မောင်၊ ကို စသည်ဖြင့် အစချီပြီး နာမည် (၅၀) လောက်စီပြီး ချရေးတော့တာပါပဲ။ ရှေ့နဲ့နောက် တွဲကြည့်၊ နောက်နဲ့ရှေ့ တွဲကြည့်၊ ဒီလိုနဲ့ ညနေရောက်သွားတဲ့အထိ နာမည်က စဉ်းစားမရဘဲ ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်ကို လာကြိုတဲ့ကားက တိုက်အောက်ကနေ ဟွန်းတီးပါလေရော။ “ကိုငှက်ရေ ကျွန်တော့်ကို

ဘူတာပို့ပေးမယ့်ကား လာကြိုနေပြီဗျ” ကိုငှက်တစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို မျက်မှန်အဝိုင်းထူထူကြီးထဲကနေ မော့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့စကား တစ်ခွန်းကြောင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ တတိယနာမည်တစ်ခု ဖြစ်တည်လာရပါ တော့တယ်။

ကိုငှက်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကတော့ ...

“ဟာ ရှုပ်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားအကြိုက် ခင်ရို ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ပဲဆို လိုက်တော့” တဲ့။

ခင်ရို

၂၀၁၄

ကံကောင်းသူ ဖောင်လွင်

မကြာသေးတဲ့ရက်ပိုင်းကပဲ ကျွန်တော့်သား ကျားပေါက်က ဖေဖေ အတွက် သီချင်းတစ်ပုဒ် ရေးထားတယ်ဆိုပြီးလာပြလို့ စာသားလေးကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ အပေါ်ဆုံးအကြောင်းလေးက “ဘာမှမလုပ်ဖို့၊ လူ့ လောကကြီးမှာ ငါပွေးဖွားခဲ့၊ နေသာသလိုဘဲ ရွှေတယ် ခြေရာကျကျ” တဲ့ ကျွန်တော့်သားက သူ့ လူ့လောကမရောက်ခင်က အဖေအကြောင်း တွေကို သိနေသလိုပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာ ကို။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ကျောင်းသားဆိုတော့ ကျောင်းသားပြဿနာ တွေနဲ့ပဲပေါ့။ အပြင် လူမှုရေးပြဿနာတွေတော့ မရှိသေးပါဘူး။ ဘယ် လောက်ပြဿနာများများ ကံကောင်းသူမောင်လွင်ကတော့ နေသာသလို နေရင်းနဲ့ သူများတွန်းပို့တဲ့ ဘီးပေါ်ထိုင်ရင်း မရွံ့လျားကျော်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်းတွေ မှတ်မိနေပါသေးတယ်။

မော်လမြိုင်ကောလိပ် နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲဖြေခါနီးမှာ ကျွန်တော့် အတွက် သတင်းဆိုးတစ်ခု ကြားလိုက်ရတယ်။ မောင်မောင်လွင် ကျောင်း ခေါ်ချိန် ၇၅ မပြည့်ဘူး။ စာမေးပွဲဖြေခွင့်မရှိဘူးပေါ့။ သတင်းဆိုးသာ ကြားတယ်။ ကျွန်တော် လုံးဝခံစားမှုမရှိဘူး။ မတုန်လှုပ်ဘူး။ ဒါကလည်း အကြောင်းရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုဆူမယ့်လူ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာတစ်ယောက် မှ မရှိဘူးလေ။ ကျွန်တော်က ကျောင်းခန်းထဲသာ မဝင်တာ ကျောင်းကို တော့ သွားတယ်။ တစ်ရက်မှာတော့ ကျွန်တော် အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ၊ အကြောင်းမဲ့ ကျောင်းရဲ့ဆင်ဝင်အောက်မှာ ထိုင်နေတုန်း သူငယ်ချင်းလှမ်း

ရောက်လာတယ်။ ကိုလှမင်းဆိုတာ အခုတော့ ရန်ကုန်မှာ ရဲမှူးကြီးလှမင်း ဘဝနဲ့ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါပြီ။ “ဟေ့ မောင်မောင်လွင်၊ မင်းနဲ့ငါ ရ၍ မပြည့်ဘူး မင်းသိလား” (အေးသိတယ်) “ဟေ့ကောင် ငါပြောမယ် အခုမင်းနဲ့ငါ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးဆီ ဆေးလက်မှတ်သွားယူမယ်လေကွာ” (ဟာ မသွားချင်ပါဘူးကွာ) “မင်းမသွားချင်ရင် စာမေးပွဲ ဘယ်လိုဖြေမလဲ” (မသိဘူးကွာ မဖြေရလဲနေပေါ့) “အဲလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ ကားခံပို့မယ်၊ မင်းလိုက်ရုံပဲ လိုက်ခဲ့ပေး” (အေး ဒီလိုဆိုရင်တော့ လိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဟိုကျ ဘာတစ်လုံးမှမပြောဘူးနော်၊ မင်းပြောပေး) “ကောင်းပြီ လိုက်ခဲ့” Ranger လိုင်းကားပေါ် နှစ်ယောက်သားတက်လိုက်ကြပါတယ်။ တကယ်ဆို လှမင်းက အခန်းထဲကမထွက်ဘဲ စာကျက်တဲ့သူ၊ ကျောင်းခေါ်ချိန် နည်းနည်းလေးလျော့ပြီး ပြဿနာတက်နေတာ၊ ကျွန်တော်က အများကြီးလျော့တာ။ အိုးကမပူ၊ စလောင်းကပူ ဖြစ်နေပုံများ။ သူက ကူညီတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော်ကပဲ ကူညီသလိုလို ဖိမ်ကျလိုက်တာ။ ကားခံလည်း ပေးတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးဆီရောက်တော့ သူက တောင်းပန်တိုးရိုးပြောပေးတယ်။ “မင်းတို့ရှုပ်တွေနဲ့ ငါက ဘာရောဂါရှိတယ် ရေးပေးရမှာလဲ”လို့ ဆရာဝန်ကြီးကဆိုတော့ လှမင်းက ကျွန်တော်တို့ စာကျက်နေလို့ ရ၍ မပြည့်တာပါ ဆရာကြီးရယ်၊ ကူညီပါလို့တောင်းပန်မှ ကိုလှမင်းကို သနားသွားဟန်နဲ့ ဆေးခွင့်ရေးပေးလိုက်ပါတော့တယ်။ ဒီဆေးစာရွက်ကို ကျွန်တော် ဖတ်လည်းမကြည့်ဘူး။ ကျောင်းကရုံးခန်းမှာလည်း ကိုယ်တိုင် သွားမတင်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တန်တော့ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ စာမေးပွဲဖြေခွင့် ခုံနံပါတ် ထွက်လာပါတော့တယ်။ နေသာသလိုပဲ ရွှေတယ် ခြေရာကျဲကျဲပေါ့။

ရင်ဂို (၂၀၁၄)

အဘိုးနှင့် သူ၏ ဖင်မလီယာ

ကျွန်တော် တတိယတန်းနှစ်မှာ အဘိုးက Familia ကားအသစ် တစ်စီး ဝယ်ပါတယ်။ ကားအရောင်ကလေးကို အဘိုးနာမည်ပေးထားတာ ကတော့ ငှက်ခါးရောင်တဲ့။ ရန်ကုန်ကို သွားမဝယ်ခင် ပိုက်ဆံတွေအိတ် ထဲထည့်တော့ အဲဒီအချိန် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်မပေါ်သေးဘူး။ Hand Bag အိတ်နဲ့နှစ်လုံး ငွေတွေအပြည့် ထည့်နေကြတာ ကျွန်တော် မှတ်မိနေ တယ်။ ကားတန်ဖိုးက သုံးသောင်းခွဲ။ ထိုကာလ ရွှေဈေးက တစ်ကျပ်သား ရာဂဏန်းပဲ ရှိဦးမယ် ထင်တယ်။ အိတ်ထဲကိုထည့်နေကြတဲ့ ပိုက်ဆံငွေ စက္ကူတွေက တစ်ကျပ်တန်၊ ငါးကျပ်တန်၊ တစ်ဆယ်တန်တွေချည်းပဲ။ စကားမစပ်ပြောရဦးမယ် ငွေစက္ကူတွေပေါ်မှာ အခုပြည်သူတွေတောင်တ ကြတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပုံတွေချည်းပဲ။ လွမ်းစရာကောင်းလိုက်တာ ဗျာ။ ဘယ်ငွေနှဲ့မဆို လဲလှယ်နိုင်တဲ့ စံလင်းလက်မှတ်ပါတဲ့ ငွေစက္ကူ တောင်ပါသေး။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့ကို အဘိုးရဲ့တူ ကျွန်တော်ဦးလေး ဦး လေးတွတ်မောင်းလာတဲ့ ၉/၁၃၇ ကားအသစ်ကလေး ဝူးခနဲ ထိုးဆိုက် လာပါရော။ အားလုံး ပျော်ကြတာပေါ့။ အပျော်ဆုံးလူကိုရွေးပါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ဘာဘလို့ခေါ်တဲ့ ကျွန်တော့်အဘိုး ဦးအေးမောင်ပေါ့။ အဘိုးက အငြိမ်းစားပီးရထားဂါတ်ဗိုလ်။ ဒါပေမဲ့ ကားရောက်တဲ့နေ့ကစပြီး ပင်စင်စား ဘဝကို ထပ်ပင်စင်ယူလိုက်ပြီး ယာဉ်မောင်းနှင့် ယာဉ်ထိန်းသိမ်းစောင့် ရှောက်ရေးဥက္ကဋ္ဌနေရာ ယူလိုက်ရပါတော့တယ်။ ဘယ်မှမထွက်တဲ့နေ့ဆို

ကားကို မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် စက်မှီးပေးပါတယ်။ တာယာကို Kiwi ဖိနပ်တိုက်ဆေးနဲ့ တိုက်ပါတယ်။ ငှက်မွှေးနှင့်ဖုန်သုတ်တဲ့အလုပ်လောက်ကတော့ ပြောစရာတောင် မလိုတော့ပါဘူး။ နှစ်နာရီခြား တစ်ခါလောက်ပေါ့။ တာယာကအသစ်မို့ ပွိုင့်ကြားထဲမှာ ကျောက်စရစ်လေးတွေ ညှပ်နေရင် ဇာနည်ထုတ်ပေးပါတယ်။ ကားကလေးက တစ်နေ့မှ (၂)ကြိမ်ပဲ အပြင်ထွက်ရတယ်။ ဒါတောင် ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းပို့တာ၊ ကျောင်းကြိုတာ (၁)ရက်ကို (၁)မိုင်ခရီးတောင် မောင်းတာမပြည့်ပေမဲ့ တစ်လတစ်ကြိမ် Engine Oil နဲ့ Filter လဲတယ်။ ပြီးရင် ကျွန်တော့်ကို မုန့်ဖိုးငါးကျပ်ပေးပြီး ကားအောက်ဝင် အမဲဆီထိုးခိုင်းသေးတယ်။ အမဲဆီခေါင်းတပ်ပြီး ထိုးထည့်လိုက်ပေမဲ့ တစ်ဖက်ခေါင်းက ထွက်လာတဲ့ အမဲဆီအဟောင်းကလည်း အသစ်အရောင်ပဲ။ ဘာမှမဖြစ်သေးတာပဲ ကျွန်တော်အမြဲမြင်ဖူးခဲ့တယ်။ ကဲ ဒီလောက်ဆိုရင်တော့ ဒီကားအပေါ်မှာ ကျွန်တော့်အဘိုးရဲ့ စွဲလန်းမှုသံယောဇဉ်ကို ခန့်မှန်းမိလောက်မယ်ထင်ပါတယ်။ အားလုံးကလည်း စိုးရိမ်တယ်။ ကားများတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် အဘိုးတစ်ယောက်တော့ အိပ်ရာထဲလဲတော့မှာပဲပေါ့။

တစ်နေ့တော့ အဘိုးနဲ့အဘွား တောင်ငူမြို့ပြင်ကို ကားကလေးနဲ့ လေညှင်းခံထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။ အဘိုးရဲ့ ကံမကောင်းတဲ့တစ်နေ့လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ကားစက်ဖုံးကိုပိတ်ရင် နှစ်ထစ်ကျတဲ့ထိ ပိတ်ရမှာ၊ တစ်ထစ်ပဲ ပိတ်မိပြီး ထွက်သွားပုံရပါတယ်။ မြို့ပြင်မှာ လေတစ်ချက်လည်းပင့်တိုက်လိုက်ရော ကားရဲ့စက်ဖုံးကပွင့်လန်လာပြီး ရှေ့လေကာမှန်ကို ရိုက်ခွဲလိုက်ပါရောဗျာ။ ဒီသတင်းလဲကြားရော တစ်အိမ်သားလုံး ကားကိုစိတ်မပူဘူး။ အဘိုးကိုစိတ်ပူပြီး ဂရုတစိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ အထင်နဲ့အမြင်တက်တက်စင် လွဲနေပါရောလား။ အဘိုး လုံးဝ ဣန္ဒြေမပျက်ပါဘူး။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ပဲ ကားမှန်ရနိုင်တဲ့နေရာ စုံစမ်းတယ်။ ဘယ်လိုပြုပြင်မယ်ဆိုတာ ပြင်ဆင်နေပါတော့တယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒါလည်း သူ့အပြစ်နဲ့ သူ့မို့ ဣန္ဒြေဆယ်ပြီး ငြိမ်နေတာပဲလို့ ကျွန်တော်တို့ ကွေးထင်မိပြန်ပါရော။

ဒီလိုနဲ့ အဘိုးလည်း အသက်ကလေးကြီးလာတော့ သူ့ပြေး ကျွန်တော့်ကို ကားမောင်းသင်ပေးပြီး ကားပေးမောင်းပါတယ်။ တစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဟိုင်းဝေးလမ်းပေါ်မှာ ကုန်ကားကြီးတစ်စင်းနဲ့ ကျွန်တော်မောင်းနေတဲ့ အဘိုးရဲ့ကားလေးနဲ့ ငြိမိပါလေရော။ ကျွန်တော်ကြောက်တာများ ဆူတော့မှာပဲပေါ့။ ဒီတစ်ခါတော့ အဘိုးရဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု အပေါ် ဘယ်လောက် စွဲလန်းစွဲလန်း ရူးသွပ်ရူးသွပ် ပျက်စီးမှုဖြစ်ပေါ်လာပြီဆိုတဲ့တစ်နေ့ စွန့်လွှတ်နိုင်ရမယ်၊ ဖြေသိမ့်နိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကောင်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကားချင်းချိတ်မိလာပြီး အဘိုးကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်တဲ့ခကားက သက်သေပြနေပါတော့တယ်။

“မောင်မောင်လွင် ဖြစ်ပြီးပြီ စိတ်ထဲဘာမှမထားနဲ့၊ ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာပဲ မင်းစဉ်းစား” တဲ့။

၁၉၇၅
၂၀၁၄

ဪ

ဒီနှစ် သကြန်ပြီးကတည်းက မေမေ့ကျန်းမာရေး ညံ့သည်ထက် ညံ့လာသည်။ ဆေးရုံပေါ်မှာတင် (၃)ပတ် ကုသခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး နှိပ်စက်တာခံခဲ့တဲ့ မေမေ၊ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကျွန်တော်ကြည့်တော့မယ်ဆိုပြီး ဆေးရုံပေါ်အိပ်၊ ဆေးရုံပေါ်စား၊ ဆေးရုံ ပေါ်မှာပဲ ရေချိုးပြီး မင်္ဂလာဆောင်လေးပြေးဆိုလိုက်နဲ့ ကုန်သမျှပိုက်ဆံ လေးတွေ ပြန်ရှာတာပေါ့လေ။ တစ်နေ့ IBC မင်္ဂလာခန်းမမှာ သီချင်းဆိုဖို့ လာရင်း မြန်မာနိုင်ငံဂီတအစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌ တေးသံရှင်ဦးတင်ဦးလေးနဲ့ တွေ့ပါတယ်။ “ရင်ဂိုရေ... မန္တလေးမှာ ခိုးကူးခွေတွေမိတယ်ကွာ၊ အဲ ဒါ တို့ဂီတအစည်းအရုံးအနေနဲ့ တရားစွဲထားတယ်၊ ရမယ် မရဘူးတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး။” သိန်း ၅၀၀၀ တရားရုံးကတစ်ဆင့် လျော်ကြေးရလို ကြောင်း ကြိုးစားနေကြတယ်။ အဲဒါ ရင်ဂို တစ်ခုကူညီကွာ၊ တရားသူကြီး က သက်သေအနေနဲ့ ခေါ်တွေ့ဖို့ဆန္ဒရှိတဲ့ တေးသံရှင်(၄)ယောက်စာရင်း ထဲမှာ ရင်ဂို ပါနေတယ်၊ တချို့တော့ အစစ်ခံပြီးပြီ၊ အဲ့ဒါ...” (အစ်ကို ကျွန်တော်အမေ တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ အခုတောင် ကျွန် တော် ဆေးရုံပေါ်ကလာပြီး သီချင်းပြေးဆိုတာအစ်ကို)။ “ဟာ... ဒီလို ဆိုတော့လည်း သွားလို့တယ်ဖြစ်မလဲနော်” ကျွန်တော်ခေါင်းထဲမှာ ဒုန်းခနဲ ပြည်သွားအောင်ကို စဉ်းစားလိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာပြည်က ဂီတနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသူများထဲမှာ ဇေး-ဆို-တီး-ထုတ်လုပ်- အသံဖမ်းဆိုတဲ့လူတွေ အကုန်လုံး ပျော်တလင့်လင့် ရင်မောခဲ့ရတဲ့ ဟော့ဒီ

ခိုးကူပြုသနာအထုပ်ကြီးတစ်ခု ကျွန်တော့်ရှေ့ရောက်နေရက်ခဲ့ ကျွန်တော် မျက်ကွယ်ပြုရမလား။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိတာပေါ့ဆို တဲ့အသိ ကျွန်တော့်ခေါင်းခွဲထဲ ရောက်ရောက်လာချင်းပဲ မဆိုင်းမတွ (အစ်ကို... မန္တလေးကို ကျွန်တော်သွားပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အမေက နေ့လားညလား မသိဖြစ်နေတော့ နေ့ချင်းပြန်ဆိုရင်သွားမယ် အစ်ကိုရာ) “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ရင်ဂိုရာ၊ ဒီလိုဆို အန်ကယ်တို့ လေယာဉ်လက် မှတ် စီစဉ်ပေးမယ်”

မန္တလေးသွားရမယ့်ရက်က ဇွန်လ(၅)ရက်နေ့။ မေမေက ကျွန်တော့် ကို သိပ်ချစ်တာ... တမလွန်ခရီးထွက်တာတောင် ကျွန်တော် မန္တလေး မသွားဖြစ်မှာစိုးလို့ မေလ ၃၁ ရက်နေ့တည်းက ကြိုပြီး ဆုံးပါးသွားပေးခဲ့ ပါတယ်။ မေမေဆုံးပြီးလို့ ၅ ရက်ပဲရှိသေးတော့ အပူသည်ရုပ်နဲ့ပဲ မန္တလေး ကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ လာခဲ့ရတာပေါ့ မန္တလေးရဲ့ ဇွန်လဆန်း အပူရှိန်ကို ကားမောင်းပို့သူကိုတင်ထွန်းရဲ့ Mark II ကား Air-con လေး က ကျွန်တော့်ကို ကာကွယ်ပေးနေလေရဲ့။ တရားရုံးရှေ့မှာ ထိုင်စောင့်နေ ရင်း ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော့်အလှည့်ရောက်လာပါတယ်။

တရားသူကြီး - ကိုရင်ဂိုက တောင်ငူကနော်။

ဂို - ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ

တရားသူကြီး - ကျွန်တော်လည်း တောင်ငူမှာ အကြာကြီး တာဝန်ထမ်း ဆောင်ဖူးတယ်။

ဂို - ဟုတ်ကဲ့၊ တရားရုံးက မိုင်ဒါကွင်းဘက်က အမှတ်(၄)ကျောင်းနားမှာ လေ။

တရားသူကြီး - မန္တလေးကို သိချင်းဆိုရင်း လာတာလား။

ဂို - မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအတွက်သက်သက် လာတာပါ။

တရားသူကြီး - ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုပြောပါဦး။ ခွေတစ်ခွေထုတ်ရင် ငွေဘယ် လောက်ကုန်လဲ။

ဂို - သိန်း ၄၀၀ လောက်ကုန်ပါတယ်။

တရားသူကြီး - အဲဒါ ငွေထုတ်ပြီးရင် ဘယ်လောက်ပြန်ရလဲ။

နီ - တစ်ပြားမှ ပြန်မရပါဘူး။ မရတဲ့အပြင် ရှုံးပါသေးတယ်။

တရားသူကြီး - ငွေကြေးအပြင် ဘာထပ်ရှုံးသေးလို့လဲ။

ဂို - အချိန်တွေအပြင် အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ ခံစားချက်တွေပါ။

တရားသူကြီး - ရပါပြီ၊ ပြန်နိုင်ပါပြီ။

မနက်ဖြန်မနက် မေမေ့အတွက် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးမယ် ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခဲ့ပါတော့တယ်။

နောက်တစ်လကျော်ကျော်ခန့်အကြာ ... ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းထဲမှာ TV ကြည့်နေမိပါတယ်။ ခိုးကူးခွေကိစ္စမှာ ဂီတအစည်းအရုံးမှ သိန်း ၉၈၀ လျော်ကြေးရမယ်ဆိုတဲ့သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲအကြောင်းပါ။ အဲဒီအခမ်းအနားမှာ အင်တာဗျူးလုပ်သူက မေးပါတယ်။ ဒီရရှိမယ့် ငွေကြေးတွေကို ဘယ်လိုစီစဉ်မှာလဲဆိုတာမေးတဲ့အခါမှာ မြန်မာနိုင်ငံဂီတအစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌက “အခွေတွေက ထုတ်ပြီ၊ပြီဆိုတော့ ဒါတွေကို ထုတ်လုပ်သူ ပရိုဂျက်တာတွေနဲ့ပဲ ဆိုင်ပါတယ်” တဲ့။ လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ စည်းမျဉ်းအရပြောသွားတာ အကြွင်းမဲ့မှန်ပါတယ်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းခွံထဲကို Message တစ်ခု အပို့ခံလိုက်ရတယ်။ “ပရိုဂျက်တာနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်” တဲ့။ “ဪ”။

ရင်ဂို
၂၀၁၄

ခေါက်ဆွဲ

ဒီမနက် အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ဝယ်စားတယ်။ အုန်းနို့ရယ်၊ ကြက်ရိုးရယ်၊ ပဲဟင်းရယ် ပေါင်းချက်တဲ့အရည်နဲ့ကျတော့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲတဲ့။ (၁၃) လမ်းဘက်က ခပ်ပျစ်ပျစ်အရည်တွေနဲ့ကျတော့ ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲ၊ သွေးတိုးတတ်တဲ့လူတွေစားလို့ရအောင် နို့စိမ်းလေးနဲ့ချက်တော့ နို့စိမ်းခေါက်ဆွဲ၊ သတိပဋ္ဌာန်က ရွှေ့နဂါးမှာကတော့ ဆီချက်ခေါက်ဆွဲ၊ တရုတ်ကြီးဝက်သားနဲ့ ပဲရည်နဲ့ အရွက်တွေထည့်ကြော်တော့ ဝက်ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြက်လျှာစွန်းနားမှာ မုတ်ဆိတ်နဲ့အစ်ကိုကြီး ကြက်ကင်နဲ့မဆလာလေးနဲ့ ထည့်ကြော်တော့ ပန်းသေးခေါက်ဆွဲ၊ ကျောက်မြောင်းမှာ ငရုတ်ဆီနဲ့ ပဲပင်ပေါက်နဲ့ ပဲကြော်ကျွတ်ကျွတ်လေး ထည့်သုတ်လိုက်တော့ ခေါက်ဆွဲသုတ်၊ ရွှေတောင်က ဟင်းရည်ကျဲကျဲလေးနဲ့ မုန့်ကြွပ်ကြော်လေးနဲ့ကျတော့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ၊ အီတာလျံစာမှ ကြိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့သူတွေ အတွက်တော့ စပယ်ဂတီ (Spaghetti)ခေါက်ဆွဲ၊ ကိုလွမ်းမိုးရေးပြီး ကိုစိုင်မော့(ဝ်)ဆိုထားတဲ့ သီချင်းလေးထဲကလို 'ဆိုင်ရှင်လေး လှလို့ပဲသွားတာလား' ဆိုတဲ့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ။ ဒီနေ့ မပြောမပြီး မပါမဖြစ်ပြောရမယ့် (၁)ခုကတော့ ကင်မချီလေးနဲ့ခေတ်အစားဆုံး ကိုးရီးယားခေါက်ဆွဲတို့ပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။

မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဟိုဘက်(၁၁)ယောက်၊ ဒီဘက်(၁၁)ယောက် လိမ်တယ် ခေါက်တယ် ဆွဲတယ်ဆိုတာကျတော့ စားစရာခေါက်ဆွဲမဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဒီထက်ဆိုးတာကတော့ ခေါင်းကိုခေါက်ပြီး နားသယ်ဆံပင်ကို အပေါ်ဆွဲမတင်တာ တော်တော်နာတဲ့ခေါက်ဆွဲပဲ။

တောင်တို့၊ ဗိုလ်မှူးဖိုးကွန်းလမ်းပေါ်က ဆန်းသီရောင်ရောင်မှာ ၁၉၇၀ ကျော်ကာလက သမန်းကျားဆိုတဲ့ လူငယ်ဇာတ်လမ်းရှင်ရှင်ကားတစ်ကား တင်လာပါတယ်။ အဲဒီ ဇာတ်လမ်းက လူငယ်တွေ ဆိုးတယ် ပေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ နောင်တတွေရပြီး လိမ္မာသွားကြတယ်ပေါ့။ လူ ငယ်ပညာပေးဇာတ်ကားလေးဆိုရင် မမှားပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒီလောက်ပဲ ရေးရေးလေး မှတ်မိပါတော့တယ်။ မင်းသား သမန်းကျားကိုမြင်နဲ့ သူ ငယ်ချင်းတွေက အဲဒီခေတ်အခေါ် လမ်းသရဲတွေပေါ့ဗျာ။ နားရွက်ရှေ့ က နားသယ်မှာ ဆံပင်ရှည်ရှည်လေးတွေနဲ့ပေါ့။ ဒေါက်ရှည်ရှည်လေးနဲ့ လို့လည်းခေါ်ကြတယ်ဗျာ။

အဲဒီခေတ်မှာပဲ ဘန်းစကားတစ်လုံး ပေါ်လာတယ် “မိုက်တယ်တဲ့” ကျွန်တော်ကတော့ ရဲရဲကြီးဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် အဲဒီ Style တွေကို မိုက်လို့ ကြိုက်တယ်ပေါ့ဗျာ။ အရွယ်မရောက်သေးလို့သာ သည်းခံနေရတယ်။ ကျွန်တော်လူပျိုဖြစ်ရင် အဲဒီပုံစံထားမယ်ပေါ့။ အားခဲခဲ့တာ ... အားခဲခဲ့ တာ။

ကျွန်တော် (၈)တန်း ရောက်ပြီ။ ကျွန်တော့် ဆံပင်ပုံစံက ဗိုလ်ကေ နောက်မြင့်၊ အခုခေတ် အဆိုတော်လွမ်းပိုင်ရဲ့ မင်းလည်းဗိုလ်ကေ ငါလည်း ဗိုလ်ကေပေါ့ဗျာ။ နားသယ်ဆံပင်ကို ကျွန်တော် (1.5 cm)တစ်ဒဿမငါး စင်တီမီတာခန့် ထားပါတယ်။ အဲဒါပြဿနာ အပေါ့ပဲ။

တစ်နေ့ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးချိန် ကျွန်တော်တို့ဆရာ အတန်းထဲ ဝင်လာပါတယ်။ “မင်္ဂလာပါဆရာ” “မင်္ဂလာပါတပည့်တို့”၊ မင်္ဂလာပါလည်း ပြောပြီးရော ဆရာမျက်လုံးက ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာပါ တော့တယ်။ “ဟေ့ကောင်မောင်မောင်လွင် ထစမ်း” ကျွန်တော် လက် ပိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါတော့တယ်။ ဆရာ ကျွန်တော့်အနားရောက် လာပါပြီ။ အဲဒီမှာတင် ကျွန်တော့် နားသယ်ကဆံပင်က ဆရာမျက်လုံးကို ထိုးမိတော့တာပါပဲ (အပြင်မှာ တကယ်မထိုးမိပါ။ တင်စားရေးသားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။) ကျွန်တော့်ဆံပင်ပုံစံကို ကြည့်ပြီး ဆရာမျက်စေ့ဆံပင်မွှေး

ရှုသွားတာကို ပြောတာပါ။ ခေတ်ကားနဲ့ပြောရရင်တော့ Cross ဖြစ်တယ် ပေါ့ဗျာ။ ဘာပြောကောင်းမလဲ တစ်ခါတည်း ကျွန်တော်ခေါင်းကို တိန်ခနဲ နေအောင် လက်ဆစ်နဲ့ ခေါက်လိုက်ပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ နားသယ်ကာ ဆံပင်လေးကို ဆောင့်ဆွဲမတင်လိုက်တာပါပဲဗျာ။ နာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့။ နာလည်းနာ ရှက်လဲရှက်၊ မျက်ခွက်ကို ဘယ်နားသွားထားရမယ် မှန်းမသိတော့ပါဘူး။ ဒီတစ်ခါ စားလိုက်ရတာကတော့ တစ်သက်စာ မမေ့ နိုင်တဲ့ အရသာအရှိဆုံး ခေါက်ဆွဲပါပဲ။

“ဟေ့ကောင် မင်းမနက်ဖြန် ဒီဆံပင်နဲ့ ငါမမြင်ချင်ဘူး။ မညှပ်လာ ရင် အတန်းထဲမဝင်နဲ့” ကျွန်တော် ပြောမထွက်လိုက်တဲ့ ရင်ထဲကစကား တစ်လုံးကတော့ ...

“ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူက ဘာလုပ်နေလို့လဲဗျာ”

ရင်ဂို
၂၀၁၄

ကျွန်တော် မနေ့ညက မန္တလေးမှာ Emperor နဲ့ ဟယ်ရီလင်း အမှတ်တရ Rock Show တစ်ပွဲဆိုပြီး ဒီမနက် ခိုင်မန္တလေးကားကြီးနဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံး ရန်ကုန်ကို ပြန်လာကြတယ်။ အဖေဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ ကားပေါ်မှာစာရေးဖို့ ပြင်ဆင်နေချိန်မှာ အမှတ်တပဲ့ အမြန်လမ်းမကြီးရဲ့ ဘယ်ဘက် အခြမ်းကို ငေးကြည့်မိလိုက်တော့ မြို့အဝင်ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဆေးရောင်အဝါနဲ့ အနီစာလုံးရေးထားတဲ့ဆိုင်းဘုတ်က “တောင်ငူမြို့” တဲ့။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာဗျာ။

ကျွန်တော်က မွေးကတည်းက အဖေနဲ့အတူတူ မနေခဲ့ရပါဘူး။ ဒီထက် တိတိကျကျပြောရရင် မေမေဝမ်းထဲမှာ ကျွန်တော့်ကိုလွယ်ထားစဉ် ကတည်းက ဖေဖေနဲ့အတူတူ မနေခဲ့ဖူးပါဘူး။ ငယ်စဉ်အခါကတော့ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အမေတို့ ကွဲနေကြတယ်လို့ ထင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အရွယ်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးဟာ Divorce မဟုတ်တဲ့ Separate (တသီးတခြားစီနေထိုင်ခြင်း) ဆိုတဲ့လူနေမှုနဲ့ နေထိုင်နေကြမှန်း သိခဲ့ရပါတယ်။ ဖေဖေက သူ့အစ်မကြီး (ကျွန်တော့်ကြီးဒေါ်) တွေနဲ့ မြဲအကျယ်ကြီးထဲမှာ နေတယ်။ မေမေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က မေမေဘက်က ကျွန်တော့် အဘိုး၊ အဘွား၊ ကြီးဒေါ်၊ ဒေါ်လေး၊ ဦးလေးတွေနဲ့ နေရပါတယ်။ ဖေဖေတို့မြို့နဲ့ကျွန်တော်တို့အိမ်က တစ်ပိုင်ကျော်ကျော် ဝေးပါတယ်။

မေမေက ရှေးပိတ်တဲ့ ဥပုသ်နေ့ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို

နှစ်ယောက်ကို ဖေဖေဆီ အလည်ပို့ပါတယ်။ ကိုကိုက ဖေဖေခွဲ အတူတူ နေခဲ့ဖူးတော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က ဖေဖေခွဲ အတူတူ မနေဖူးတော့ ကျွန်တော်ကို ကြီးလာရင် ကိုယ့်အဖေဖုန်းသီအောင် မေမေက စီစဉ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ။ ဖေဖေခွဲကျွန်တော် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်နိုင်ပြည့်အောင် ခရီးအတူမသွားဖူးခဲ့ဘူး။ တစ်အိပ်ရာထဲမှာ အတူတူ တစ်ညတောင် မအိပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့ ဖေဖေခွဲ တစ်ပတ်တစ်ခါ တွေ့ရရေး မတွေ့ရရေးက အဓိက မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေတို့ခြံ ကြီးနားမှာရှိတဲ့ အမှတ်(၁)ကျောင်းခွဲလေး ဘောလုံးကွင်းကြီးထဲမှာ စွန်လွှတ်ရဖို့က အဓိက။ နောက်တစ်ချက်က စစ်တောင်းပြစ်ထဲကို စီးဝင်တဲ့ ဖေဖေတို့ခြံဘေးက ရေမြောင်းကြီးထဲမှာ ငါးဖျားဖို့ကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ အပတ်စဉ် မဟာစီမံကိန်းကြီးတစ်ခုပေါ့။

ညနေ (၅း၃၀)လောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ပြန်ခါနီးပြီ။ ကျွန်တော် အသက် (၃)နှစ်လောက်တည်းက မြင်ဖူးနေကျ မြင်ကွင်းတစ်ခုကတော့ ဖေဖေအိမ်က ပြန်ခါနီးပြီဆိုရင် ဖေဖေက ကိုကိုရဲ့ပါးကို အသက်ရှူသွင်းမှု အကြာကြီးနဲ့နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်တာပါဘဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ အနားမှာ လက်ပိုက်ပြီးရပ်ကြည့်ခဲ့ရတဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပေါ့။ ဖေဖေရဲ့ နှုတ်ဆက်မှု အခမ်းအနားတိုင်းမှာ သားအငယ်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော် မပါဝင်ခဲ့ရပါဘူး။ တစ်ချိန်မှာတော့ ဒီလုပ်ရပ်ကို ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာကြောင့်လဲဆိုတဲ့မေးခွန်းကို ကျွန်တော်အဖြေမရှာနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်တော် မိဘနေရာကို ရောက်လာတဲ့အခါမှာတော့ အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်ကောင်နေရာမှာ ပီပီပြင်ပြင် သရုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အားနည်းချက်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရှာတွေ့ခဲ့ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောက်မြောင်းတိုက်ခန်းမှာနေတုန်းက ကျွန်တော့် သားကျားပေါက်နဲ့ သမီးခူခူးတို့ တော်တော်ငယ်ကြသေးတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက်လုံးက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ်။ “ဖေဖေရယ် တစ်ခါတလေ ဦးညီထွဋ်လို နေပါလား”တဲ့။ ကျွန်တော် ချက်ခြင်း သဘောပေါက်လိုက်

ပါတယ်။ အခါအားလျော်စွာ ကိုညီထွဋ်က မိသားစုကုတင်ပေါ်မှာ သူ
ကလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ချွန်ချွန်နဲ့အိတိုးတို့ကို ဖက်လဲတကင်းနဲ့ဆော့
နေတတ်တယ်။ ခေါင်းအုံးရိုက်တမ်း ဆော့မယ်၊ ပြီးရင် နပန်းလုံးကြေး
ဆော့မယ်၊ အချိန်ရရင် ရသလို ကလေးတွေကို အရေးတယူ စကားပြော
ပေးတယ်၊ သားသမီးကို သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းတယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ
ကျွန်တော်မလုပ်တတ်တဲ့၊ မလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အလေ့အထတွေပါပဲ။

ကျွန်တော် အခု အသက်(၅၀) ကျော်လာပါပြီ ဖေဖေ။ ဒီလို နူးညံ့
သိမ်မွေ့တဲ့ အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ ပြုမူလုပ်ဆောင်ချက်တွေကို ကျွန်တော်
ရဲ့ လက်ဦးဆရာဖြစ်တဲ့ ဖေဖေသိမှာ သင်တန်းမတက်ခဲ့ရပေမဲ့ ဘဝ
အတွေ့အကြုံနဲ့ရင်းပြီး ကျွန်တော်ကလေးတွေရဲ့ အဖော်ကောင်းအဖော်
မွန် အဖေတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ် ဖေဖေ။
ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ။

ရင်ဂို
၂၀၁၄

တချက်နေ့

ကျွန်တော် ဘာအကြောင်းတွေ့တွေ့တွေ့ တိုက်ဆိုင်တဲ့သီချင်းတွေ က ခေါင်းထဲကို ရောက် ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ အခုလည်း ကျွန်တော့် အတွေးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့သီချင်းလေးတွေ တန်းစီပြီး ကြားယောင်မိနေပြန် ပါပြီ။ ဟိုတုန်းက တနင်္ဂနွေ တစ်ခါပြန်ပြီးရဖို့အရေး လာမယ့် တနင်္ဂနွေ တစ်ရာနဲ့ မလဲပေတဲ့။ စိုင်းထီးဆိုင်ရဲ့ ဟိုတုန်းကတနင်္ဂနွေဆိုတဲ့ သီချင်း လေးပေါ့။ နောက်တစ်ပုဒ်က မင်းမင်းလတ်ရဲ့ တိမ်ပြာပြာနေတစ်နေ့ ဆန်း ဒေးမှာကွယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲကလေး ကျင်းပနေပါတယ်ဆိုတဲ့ တနင်္ဂနွေ မှာမင်္ဂလာဆောင်မယ် အမည်ရ သီချင်းလေးပါ။ ပင်လာပြန်ပါပြီ နောက် တစ်ပုဒ်။ ဒီတစ်ခါ လာမယ့်ဆန်းဒေးတစ်ရက်မှာ ဟိုဒီမသွားဘူး ဘိုင် စကုတ်ကြည့်မယ်၊ တစ်ပတ်ထဲ နှစ်ရက် ဆန်းဒေးဖြစ်ချင်တယ် ဆိုတဲ့ ဘိုဘိုဟန်ရဲ့ တစ်ပတ်မှာ ရှစ်ရက်တဲ့။ တနင်္ဂနွေနဲ့ ပတ်သက်တာတွေက မကုန်နိုင်ပါလားနော်။ Daniel Boone ဆိုထားတဲ့ Oh- oh - oh - oh, my , my , my , It's a beautiful day ဆိုတဲ့ Beautiful Sunday သီချင်းလေးကတော့ ကျွန်တော်တို့လို ရန်ကုန်မှာ ကားမောင်းပြီးသွားလာ ရတဲ့လူတွေအတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိလွန်းအားကြီးနေပါတော့တယ်။

The Trees band က Drummer ကျော်ဇင်နဲ့ ခရီးအတူတူသွား တုန်းက သူ ပြော ပြောနေတဲ့ ရယ်စရာစကားစုလေးတစ်ခု အမှတ်ရမိ ပါတယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ စီးလာတဲ့ ကားကြီးပေါ်ကနေ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး “ဘာလိုလိုနဲ့ တို့တစ်တွေ ထွက်လာလိုက်ကြတာ

ဘယ်မှလည်း မရောက်သေးပါလားနော်”တဲ့။

တစ်ခါတလေ အိမ်ကစထွက်လာလို့ ကားထဲမှာဖွင့်လာတဲ့ သီချင်း
 ခွေသာ တစ်ချပ်ကုန်သွားတယ်။ ဘယ်မှ ခရီးမပေါက်သေးတဲ့အဖြစ်တွေက
 တော့ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။ ကျွန်တော်လိုပဲ မီးပွိုင့်မှာတန်းစီနေတဲ့ ကျွန်တော်
 ကားရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီက ယာဉ်မောင်းနေသူတွေလည်း ဒီလိုပဲ
 ခံစားချက်ကိုယ်စီနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲနေကြရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါ
 တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားနဲ့ဖြေလို့ရပါတယ်။ နိုင်ငံတော်က ကားတင်
 သွင်းခွင့်တွေပေးလိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဈေးနှုန်းသက်သာစွာ
 နဲ့ ကားကောင်းကောင်းလေးတွေ စီးနိုင်လာကြတယ်။ ဒါက ကောင်းကျိုး။
 ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်မှာလည်း ယာဉ်ကြောပိတ်ဆိုမှုဆိုတဲ့ ဒါဏ်ကို ခံစားနေ
 ကြရပြန်ပါတယ်။ ဒါက ဆိုးကျိုး။ ကောင်းကျိုးရှိရင်တော့ဆိုးကျိုးလည်း
 ဒွန်တွဲနေမှာပါပဲ။ ကားကျပ်တာတော့ ကျပ်တာပေါ့။ စည်းကမ်းရှိရှိလေး
 နဲ့ တရွေ့ရွေ့သွားပြီး တစ်ချိန်ချိန် ခရီးရောက်သွားရင်တော့ မဆိုးပါဘူး။
 ဒါပေမဲ့ ညာဘက်အကွေ့လမ်းကနေ တည့်တည့်သွားဖို့ တန်းစီတဲ့ကား
 တွေရှိသလို တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောကို ပြောင်းပြန်ဝင်ပြီး ဘယ်ဘက်အကွေ့
 လမ်းကို လှကွေ့သူတွေလည်း ရှိနေပြန်ပါတယ်။ ဒီတော့ကာ စည်းကမ်းရှိ
 သူတွေနဲ့ စည်းကမ်းဖောက်သူတို့ကြားမှာ ပဋိပက္ခလေးတွေ ပြဿနာလေး
 တွေဟာ နိစ္စဓူဝမြင်တွေ့နေကြရပါတယ်။ ဒီတိုင်းပြည်မှာမွေး၊ ဒီတိုင်းပြည်
 မှာ လုပ်ကိုင်စားသောက်၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာပဲ ပျော်ကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့
 ဗမာနိုင်ငံသားတွေ အချင်းချင်း ဆဲဆိုရန်ဖြစ်နေကြတဲ့ မြင်ကွင်းကတော့
 အနာဂတ်အတွက် ရင်လေးစရာ ပြယုဂ်ဖြစ်လို့နေပါပြီ။ ဒီပြဿနာတွေကို
 ပြေလည်ဖို့ကတော့ ရန်ကုန်မြို့မှာ နေ့တိုင်းတနင်္ဂနွေ ဖြစ်နေဖို့ပါပဲ။ ဘာ
 ကြောင့်လဲဆိုရင် တနင်္ဂနွေနေ့တွေဆို ကားလမ်းပေါ်မှာ ယာဉ်ပိတ်ဆိုမှုတွေ
 လျော့တယ်မဟုတ်လား။ ကားချောင်တော့ တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာ အချိန်
 ကုန်သက်သာ၊ ဆီကုန်သက်သာ၊ စိတ်ချမ်းသာစွာနဲ့ သွားနိုင်လာနိုင်
 ကြတာကိုး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပျော်လင့်တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့တွေကို

ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကတော့ ဆုတောင်းယုံသက်သက်ပဲ တတ်နိုင်ကြပါတော့တယ်။
ခုံးကျော်တံတားကြီးတွေများများနဲ့ မြန်မြန်ဆောက်နိုင်ကြပါစေ။ Air con
မြို့ပတ်ရထားတွေ တိုးချဲ့ပြေးဆွဲနိုင်ကြပါစေ။ လမ်းဘေးဝဲယာ တိုးချဲ့
ပြင်ဆင်ဖာထေး ပြုပြင်ပေးနိုင်ကြပါစေလို့သာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ထပ်
လောင်း ဆုတောင်းနေမိပါတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က မေမေ ဗေဒင်ဆရာ တစ်
ယောက်ဆီမှာ တွက်လာတဲ့ ဗေဒင်စာရွက်ကလေးထဲက စာကြောင်းလေး
တစ်ကြောင်းကို ပြေးသတိရလိုက်မိတာကတော့ ...

"Everyday can not be Sunday" ပါတဲ့ခင်ဗျာ။

ရင်နီ
၂၀၁၄

အဖေ(စ်)ဘွတ်(ခ်)

ဒီခေါင်းစဉ်လေးဖတ်လိုက်ပြီး A Face Book (မျက်နှာစာအုပ် တစ်အုပ်) လို့တော့ မထင်လိုက်ကြပါနဲ့နော်။

ကျွန်တော် တလောက စကားပူမှာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ သမီးခူခူးဆို သွားလည်ပါတယ်။ သမီးအလုပ်အားချိန်မှာ မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ အဖေ နဲ့သမီး စကားတွေအများကြီး ပြောဖြစ်ပါတယ်။ သူကလည်း ဘယ်ဘိုးတူ ဂီတနဲ့ပဲ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေရတဲ့သူဆိုတော့ ဂီတအကြောင်းတွေ အများကြီးပြောဖြစ်တဲ့အပြင် ဖေဖေငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေ ပြောပါ ဦးဆိုလို့ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ကျောင်းတက်ခဲ့ဖူးတဲ့ တောင်ငူ၊ ရန်ကုန်၊ ပဲခူး၊ မော်လမြိုင်မြို့တွေက ရှေးဟောင်းနှောင်းမြစ်တွေ ပြောပြဖြစ်ပါတယ်။ သမီးက နှလုံးသား သိပ်နူးညံ့တယ်။ ပျော်စရာအကြောင်းတွေ၊ ဗဟုသုတ ရစရာအကြောင်းတွေပဲ ပြောပြခိုင်းတယ်။ ဟိုတလောက နံနက်ခင်းဣန္ဒာန် မှာ အဖော်ပြခံခဲ့ရတဲ့ စီးကရက်သည်လေးနှစ်ယောက်လို လွမ်းမောစရာ အကြောင်းတွေကိုတော့ သူ့မျက်စိရည်တွေ မဆည်နိုင်မှာစိုးလို့ မပြောပြဖို့ ကြိုတင် တားမြစ်ထားလေရဲ့။ နားထောင်ပြီးတဲ့သမီးက အဖေကို အကြံ တစ်ခုပေးပါတယ်။ “ဖေဖေရယ် မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဣန္ဒာန်တွေမှာ မထည့်ရင် နေပါ။ ဖေဖေအကြောင်းတွေကို စာအုပ်ထဲမှာ ချရေးထားပါလား။ အဲဒါ ပျိုးကို Personal Journal လို့ခေါ်တယ် ဖေဖေ” တဲ့။

တလောကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ Music Practise Room ထဲကို ကျွန်တော့်သား ကျားပေါက်ရောက်လာပြီး ဂစ်တာကို ဟိုတီးဒီတီးလုပ်နေ

ရင်းကနေ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်က ဝတ္ထုတိုစာအုပ်အပုံကြီးကို မြင်သွားပြီး “ဖေဖေ စာတွေဖတ်နေတယ်လား။ သိပ်ကောင်းတာဘဲ။ အားရင် စာတွေ လည်းရေးဦးပေါ့” လို့ အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်း ပေးသွားပါသေးတယ်။

စက်မှုက ပြန်လာလာချင်း ကျွန်တော် စာစရေးတော့တာပါပဲ။ စာတွေရေးပြီးတိုင်း တည်းဖြတ်ခြင်းနဲ့ အကြံဉာဏ်ပေးခြင်းများကို ပြုလုပ် ပေးသူ Editor and Adviser (၃)ဦး ရှိပါတယ်။ သူတို့တွေကတော့ ကျွန်တော့်ဖုန်းမပွန်ရယ်၊ တေးသံရှင်မောင်ငွေငယ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ညီငယ် မောင်မျိုးထက်(ကျွန်တော့်အခေါ် မောင်တိုးတက်)တို့ရယ်ပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။ မောင်ငွေငယ်ကတော့ ကဗျာရှုစာရူး၊ တေးသံရှင်လေးတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ။ စကားမစပ် သူ့အကြောင်းလေးနည်းနည်း ပြောပြချင်ပါတယ်။ သူကကဗျာ တွေ ရေးတယ်။ သူ့ရေးတဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်က သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောနေသလို ပဲ။ ကဗျာနာမည်က ‘လှေခါး’ တဲ့။ အဆင်းနဲ့အတက်ကြားမှာ ညပ်မနေ ချင်ရင် ခင်ဗျားရပ်မနေနဲ့” တဲ့။ သူ့သီချင်းတွေထဲမှာ ပရိသတ်လက်ခံတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် ရှိတယ်ဗျ။ ဆက်ချစ်ခွင့်ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးက ကောင်း လည်းကောင်းတယ်။ ပရိသတ်လည်း ကြိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက အခု သီချင်းအလုပ်ကို သိပ်မလုပ်ဘဲ လေးထောင့်တိုက်ခန်းတစ်ခုထဲမှာ အမြဲ အပျင်းကြီးပြီး အိပ်နေတတ်တယ်။ အားမနာတတ်တဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘာပြောလိုက်တယ်မှတ်လဲ။ “ဟေ့ကောင် မောင်ငွေငယ် မင်း ဂီတလှေကား အဆင်းနဲ့အတက်ကြားမှာ ညပ်မနေချင်ရင် အိပ်မနေနဲ့ကွ” လို့ ဆရာကြီး လုပ်လိုက်ပါတော့တယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ညီငယ်မောင်မျိုးထက်။ သူက တစ်မှုထူးတယ်။ အမေရိကန်ကား ခရေစီတစ်ယောက်ဗျ။ သူစိတ်ရူး ပေါက်လာရင် Face Book မှာ အမေရိကန်ကားပုံတွေ တင်တော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့လုပ်ရပ်ကမှန်တယ်။ သူ့အလုပ်က ကားအရောင်းအဝယ်၊ သူ တင်တာက ကားပုံ၊ ဒီတော့ ကားအရောင်းအဝယ် ဖြစ်တယ်။ အိတ်ကပ် လေးထဲ ရေခိုတယ်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက Face Book မှာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ ဟိုတင်ဒီတင် မောင်မောင်တင်နဲ့ တင်မမတို့ အကြောင်း

လေးပါ။ ဒီပုံလေးကတော့ မောင်မောင်တင် အီအီးပါတဲ့ ဗိုလ်ထိုင်ကမ္ဘီ(ဒ်)
 (Commode) ပုံကလေးပါ။ ဟော့ဒီပုံလေးကတော့ တင်မမရဲ့သားကလေး
 ဗိုက်ပြည့်လို့ အန်ထားတဲ့ အန်ဖတ်ပုံ။ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကို ကြော်ငြာချင်လို့
 တင်တဲ့ပုံဆိုရင် ရွှေကုန်သည်တွေမို့လို့ သူ့ဘာသာသူ ကုတ်ကြိုးကျတဲ့
 အထိလေးတဲ့ ရွှေပုဝါကြိုး ခြုံထားတဲ့ပုံတင်တင်၊ လူဆိုးဖမ်းတဲ့လက်ထိပ်
 လောက်လေးတဲ့ စိန်လက်ကောက်ကြိုးဝတ်ထားတဲ့ပုံတင်တင် အဓိပ္ပာယ်
 ရှိတာပေါ့လေ။ ဒါလေးကတော့ ကျွန်တော့် ကြက်ကလေး တီကောင်စား
 နေတဲ့ပုံ။ ဟိုဟာလေးကတော့ ကျွန်တော့် တယ်ရီယာလေး ပါထားတဲ့
 အီအီးပုံ။ ဒါတွေ လိုက်သရော်နေလို့ ကျွန်တော်ကို IT ခေတ်ခွဲဝေးနေတဲ့
 ခေတ်ဆွေးအဘိုးကြီးလို့ အပြစ်ပြောမယ်ဆိုလည်း ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့
 ပြောကြပါလေကုန်။

ကျွန်တော် စာတွေအများကြီး ရေးချင်တယ်ဗျာ။ စိတ်ထဲရှိတာတွေ
 လျှောက်ရေးတာပါ။ စိတ်မဆိုးကြပါနဲ့။ Just for fun ပေါ့။ အခု ကျွန်တော့်
 ဝတ္ထုတိုလေးတွေ ရေးထားတာ (၁၅)ပုဒ်ရှိပြီ။ အပုဒ်(၂၀) ပြည့်ရင် ကျွန်
 တော်သားက ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုတွေစုပြီး စာအုပ်ထုတ်ပေးမယ်တဲ့။ ပျော်
 လိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော်သာ ဝတ္ထုအပုဒ် (၂၀)ရေးပြီးရင် ကျွန်တော်သား
 ကို ပြောလိုက်ချင်တဲ့စကားလေးကတော့ ...

ငါ့သား မင်းကတိနဲ့မင်းနော်၊ ဖေဖေဝတ္ထုတို အပုဒ်(၂၀)ပြီးလို့က
 တော့ အဖေ့ရဲ့စာအုပ် "Ah-phay's Book" ကလေး ထုတ်ပေးဖို့
 မမေ့နဲ့လို့။

ရင်စို
 ၂၀၁၄

မပီကလာ ပီကလာ

ထိုအချိန်က ကျွန်တော် သူငယ်တန်းကျောင်းသား။ အိမ်မှာ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သုံးတဲ့နာမ်စားက ဟနော်တဲ့။ သူငယ်တန်းလည်း စတက်ရော အတန်းထဲမှာ ဟနော့ထက် ဆိုးတဲ့သူ တစ်ယောက်ကို တွေ့တော့တာပါပဲ။ သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အနော်တဲ့။ ဆရာမက သူ့ကိုအမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ်လိုက်တာကတော့ အနော်ရတာ မင်းတရားကြီးပါတဲ့။ သူ့ရဲ့မူလနာမည်ပျောက်ပြီး အနော်ရတာဘဝရောက် ရတဲ့သူငယ်ချင်းကို အခုထိ မူလနာမည်မေ့နေပြီ အနော်ရတာလို့ပဲ သတိ ရနေမိပါတော့တယ်။

ယနေ့ သီချင်းဆိုပြီးအောင်မြင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်တူ ဆင်ပေါက်ကို တော့ အထူး မိတ်ဆက်ပေးစရာလိုမယ် မထင်ပါဘူးနော်။ သူငယ်ငယ်က မပီကလာပီကလာ စကားပြောတတ်ခါစ အဖြစ်အပျက်ကလေး တစ်ခု ပြောပြချင်ပါတယ်။ တစ်နေ့ သူ့ဆော့တဲ့ ဘောလုံးပျောက်လို့ လိုက်ရှာရင်း “သားသား ဟော်ဘုံးဘယ်မှာလဲ၊ သားသားဟော်ဘုံး ဘယ်မှာလဲ” ဆို တော့ ကျွန်တော်က “သားရေ ဟော်ဘုံးမဟုတ်ဘူး၊ ဘော်လုံးလို့ ခေါ် တယ်၊ ပြောကြည့်စမ်း ဘော်လုံး” (ဟော်ဘုံး) “မဟုတ်ဘူးသား ဘော် ပြောစမ်း” (ဘော်) “ဟုတ်ပြီ လုံး ပြောစမ်း” (လုံး) “ဘော်လုံးပြောစမ်း” (ဟော်ဘုံး)။ ကျွန်တော် အရှုံးပေးလိုက်ပါတယ်။ ဘော်လို့ တစ်လုံးတည်း ပြောရင် ဘော်လို့ လိုက်ပြောနိုင်တယ်။ လုံးလို့ တစ်လုံးတည်းပြောရင် လုံးလို့ ပြောနိုင်တယ်။ ဘောလုံးလို့လဲ နှစ်လုံးပေါင်းပြောရော သူကတော့

ဟော်ဘုံးမှ ဟော်ဘုံးပါပဲတဲ့။

ဆင်ပေါက်ပြီးတော့ ကျားပေါက်အလှည့်ပေါ့။ ကျားပေါက်ငယ်ငယ်က မပီတဲ့စကားလုံးတွေကတော့ ဒီလိုပါတဲ့။ တစ်နေ့ သူ့သောက်ရမယ့် ခွားနို့ကိုးသောက်တဲ့ ထိုင်နေလို့ သူ့မေမေက “သားရေ ခွားနို့သောက်တော့လေ” လို့ သတိလှမ်းပေးလိုက်တော့ “ပူသေးတယ် မေမေ၊ အညွှော့တွေ ထွက်နေလို့” တဲ့။ အငွေ့ကိုမပီလို့ သူကတော့ အညွှော့ပါတဲ့။ နောက်တစ်နေ့ ကြောင်အိမ်ဖွင့်ပြီး ဘာယူတယ်မသိပါဘူး။ ကျားပေါက် သူ့မေမေကို လှမ်းပြောလိုက်တဲ့အသံကတော့ “မေမေရေ ဟော့ဒီမှာ ပိုးဘတ်ကြီး” တဲ့။

ကျားပေါက်လေး ကလေးဘဝက ရန်ကုန်ကို လာလည်ကြရင် ကျောက်မြောင်းကနေ မြို့ထဲကို ဟိုင်းလက်(၆)လိုင်းကား စီးကြရတယ်။ လိုင်းကားစပယ်ယာက အောင်ဆန်းကွင်းနားရောက်ရင် (ကျောက်ဆေးရုံ ကွေ့ပါလား၊ ကျောက်ဆေးရုံကွေ့ပါတယ်၊ မောင်း) ဟု အော်လေ့ရှိတာကို ကျားပေါက်က မှတ်သားလာပါလေရော။ ကျောက်မြောင်းအိမ် ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကျားပေါက်လေးဟာ အိမ်ကသံဘာဂျာတံခါးကိုခိုပြီး ကားစပယ်ယာ လုပ်တော့တာပါပဲ။ သူ့အော်လိုက်တဲ့ မပီကလာပီကလာ စကားလုံးလေးကတော့ (ကြောင်ဆေးရုံ ခွေ၊ ကြောင်ဆေးရုံ ခွေ၊ ဝုတ်) ပါတဲ့ခင်ဗျာ။

ကလေးတွေက သူတို့ကြားတဲ့အတိုင်း မှတ်သားထားပြီး ပြန် ပြန် ပြောကြတာပါပဲ။ တစ်ခါကတော့ ဆင်ပေါက်ရဲ့အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ တိုနီဆိုတဲ့ကလေးက မူကြိုကပြန်အလာ ကျွန်တော်က စကားစလိုက်ပါတယ်။ “တိုနီရေ ကျောင်းမှာ မုန့်တွေကျွေးတယ်ဆို၊ ဒီနေ့ ဘာစားခဲ့ရသလဲသား” ဆိုတော့ သူ့အဖြေကိုနားထောင်ပြီး ကျွန်တော် Shock တောင် ရချင်ချင် ဖြစ်သွားပါတယ်။ တိုနီပြောလိုက်တာကတော့ “မြေခွေးနဲ့ သံပုရာရည်” တဲ့ အောင်မယ်လေးဗျ။ ကျွန်တော် အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားလိုက်တော့မှ “မရွေးနဲ့ သံပုရာရည်” ဖြစ်နေတာကိုး။

Emperor က ဂီတာပလေယာ ကိုဇော်မျိုးနဲ့ ဇနီး မသိတာတို့မှာ သမီးလေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်။ Pinky နဲ့ Beauty တဲ့။ စာရေးရင်းတောင်

ရယ်ချင်တယ်ဗျာ။ သူတို့လေးတွေရဲ့ မပီကလာပီကလာ အချိန်လေးတွေကို ပြန်ပြောပြမယ်နော်။ တစ်နေ့ Pinky လေးကိုတွေ့တော့ ကျွန်တော်က “သမီးရေ သမီးကျောင်းက မဟာနာမည်က ဘာတဲ့လဲ” လို့ မေးကြည့်တော့ မဆိုင်းမတွဲပဲ ပြန်ဖြေပါတယ် (ထက်မျိုးအောင်ထောင်) “ဟာ ထူးဆန်းလိုက်တာ” လို့ ကျွန်တော်က ပြောတော့မှ ဟုတ်ဘူး ဟုတ်ဘူး ထက်မျိုးထွဋ်အောင်တဲ့။ အဲဒါနဲ့ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ မသီတာက ပြောပြပါသေးတယ် “ဟိုတစ်ခါလည်း ဟေမာနေဝင်းကိုတွေ့တော့ Pinky က “မေမေ ဟိုမှာ အန်တီဟေနာမေဝင်း” ဟု ဆိုသတိ။

Beauty လေးကျတော့ တစ်မျိုးရယ်ရတယ်တဲ့။ ကိုဇော်မျိုးက ဝင်ပြောပြပါသေးတယ်။ “Beauty ကကျတော့ သူ့သိတဲ့နာမည်တွေကို ထပ်ဖြည့်ဖြည့်ပြီး ပြောတတ်တယ်။ သိတာ့ညီမနာမည်က စန္ဒာရွှေလေ၊ တစ်ခါတော့ ကားနဲ့ယုဇနစင်တာရှေ့ဖြတ်အသွားမှာ Beauty က ဘာပြောလိုက်သလဲဆိုရင် (ဟာ မေမေ ဒါ ယုဇနစန္ဒာရွှေနော်)” တဲ့။ ကိုဇော်မျိုးစကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ ရယ်လိုက်ရတာဗျာ။ ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲတဲ့။ မသီတာက ဆက်ပြောပြပါသေးတယ် “တစ်နေ့ ကိုဇော်မျိုးရဲ့သူငယ်ချင်းကိုမြတ်သူကို တွေ့တဲ့အခါမှာ Beauty ပြောလိုက်တာကတော့ “မေမေ ဟိုမှာ ဦးမြတ်သူဇာကြီး” တဲ့။

ကလေးတွေ အတွေးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါမှမတွေးဖူးတာတွေလဲ ရှိတတ်ကြတယ်။ လီယိုနတ်မောင်မောင်လွင်ရဲ့ သားနှစ်ယောက်က ကိုကိုနဲ့ ညီညီတဲ့။ အမွှာပူးညီအစ်ကိုလေးတွေပါ။ သူတို့ရဲ့အဖေကိုလည်း ဖေဖေလို့ မခေါ်ဘူး။ ထူးထူးဆန်းဆန်း မောင်မောင်လို့ဘဲ ခေါ်ကြတယ်။ သူတို့ကို လူအများက အမွှာလေးတွေ ရုပ်ချင်းတူလိုက်တာ၊ တူလိုက်တာ ပြောဖန်များလာတော့ သူတို့အတွေးလေးတွေက ဒီလိုဖြစ်သွားပါတယ်တဲ့။ တစ်နေ့မှာ သူတို့ ကျောင်းကပြန်အလာ အဖေကို ပြောလိုက်ပုံကတော့ “မောင်မောင်ရေ သားတို့အတန်းထဲမှာ သားတို့အပြင် နောက်ထပ်အမွှာညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သားတို့ရုပ်နဲ့ မတူဘူး” တဲ့။

သူတို့လေးတွေအတွေးမှောက် အမွှာဆိုရင် အကုန် ရှုပ်တွေတူမယ်လို့ ထင်
နေကြတာကိုး။

အခု နောက်ထပ်ပြောချင်တာကတော့ ကျွန်တော့်သမီး ခူးခူးပေါ့။
တောင်ငူမှာနေတုန်းက မနက်ဆို သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့ မှုကြိုကို သွားရ
တယ်။ မှုကြိုကျောင်းတံခါးဝရောက်ပြီဆိုရင် ပါးပြင်ပေါ်က သနပ်ခါးတွေ
ပေါ်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးတွေနဲ့ မဲ့မဲ့ပြီး သူ့မေမေကို ပြောနေကြ
စကားလေးကတော့ “အသောကြီးလာကြိုနော် မေမေ” တဲ့။ (နောက်ကျ
မှာသိပ်ကြောက်တာကိုး)။ ဒီလိုနဲ့ ရန်ကုန်ရောက်လာကြတော့ ခူးခူး ဒဂုံ
(၁)မှာ သူငယ်တန်း စတက်ရပါတယ်။ ကျောင်းစတက်ခါစမှာ သူ့မေမေ
က သမီးကို ကျောင်းမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ သူငယ်ချင်းတွေ ရပြီးလား။
ဘယ်သူတွေလဲမေးတော့ သမီးမျက်နှာကွက်ခနဲ မျက်သွားပါတယ်။ အမေ
က စိုးရိမ်စွာနဲ့ “ဘာဖြစ်တာလဲ သမီးရယ်၊ သူငယ်ချင်းနာမည်မေးတာ
ပဲ ဘာဖြစ်စရာရှိလို့လဲ သမီးရဲ့” ဆိုတော့ ကျွန်တော့်သမီး ဖြေလိုက်တဲ့
သူ သူငယ်ချင်းနာမည်တွေကတော့ “တစ်ယောက်က ခြင်ဂေါင်လန်ဒန်၊
နောက်တစ်ယောက်က ကလီစာထွန်းတဲ့ မေမေ” ဟုဆိုကာ လန့်ဖြန့်နေ
တဲ့ပုံနဲ့ မျက်လုံးအဝိုင်းသား ဖြစ်နေပါရောလားဗျာ။ နောက်နေ့ ကျောင်းပို့
ရင်း ဝင်စုံစမ်းတော့မှပဲ အဖြေပေါ်ပါတော့တယ်။ တစ်ယောက်က ချင်း
တိုင်းရင်းသားလေး ကျင်ဂလပ်တွမ်၊ နောက်တစ်ယောက်က နဒီသာထွန်း
ပါတဲ့ခင်ဗျာ။

ရင်ဂို
၂၀၁၄

တောင်ငူ မုန့်ဟင်းခါး

ဒီနေ့ မောင်ငွေဝယ်ရဲ့ အသံသွင်းရက်။ ကျွန်တော့်ကို အစစအရာရာ ကူညီနေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်မို့ ဒီနေ့တော့ သူ့အတွက် ကျွန်တော် အချိန်ပြန်ပေးရမည်။ အချိန်ပေးရုံဖြင့် မလုံလောက်။ ထို့ကြောင့် "ငွေဝယ် ရေ မင်း Recording အတွက် ထမင်းဟင်း ငါ တာဝန်ယူတယ်ကွာ။ မွန်းလွဲစာပါ တောင်ငူမုန့်ဟင်းခါးလေးနဲ့ပေါ့"။ (ကျေးဇူးတင်တယ် ဦးရင် ရာ ပြေးပြေးလုပ်ပါ)တဲ့။ ကိုးရီးယားယဉ်ကျေးမှု နယ်ချဲ့ပုံများ ငွေဝယ်ပါးစပ် ထဲတောင် ပြေးပြေးလုပ်ပါရောက်နေပြီ။

စတူဒီယိုကို အိုးကြီးအိုးငယ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မနက်(၁၀) နာရီလောက် ရောက်သွားကြပါတယ်။ သီချင်းလေးနှစ်ပုဒ် အကြမ်းတီး လိုက် ပုံစံဖော်လိုက် တိုင်ပင်လိုက်ကြနဲ့ စိတ်ကူးလေးတွေကို ပုံကြမ်းဖော်ပြီး တဲ့အချိန်မှာတော့ နေ့လယ် (၁:၀၀)နာရီတောင် ရှိပါရောလား။ ဒီအချိန်မှာ ငွေဝယ်က "ကဲ အားလုံး ထမင်းစားလိုက်ကြရအောင်" ဆိုတော့ ကျွန်တော် က မနက်အိမ်မှာချက်ကတည်းက သွားရည်ယိုနေလို့ "ဦးရင်ရှိတော့ မွန်း လွဲစာ မုန့်ဟင်းခါးပဲ တွယ်တော့မယ်ကွာ" ဆိုပြီး ဆန်လှော်မှုန့်၊ ငါးခူ ပြုတ်ရည်၊ ကြက်သွန်ဖြူကြော်ဆီချက်၊ ပဲကြော်ကြွပ်ကြွပ်တို့ ထည့်ထား တဲ့ မုန့်ဟင်းခါးထဲ ပဲသီးတောင့်သေးသေး စိမ်းစိမ်းလေးတွေကို တောင်ငူက အကျင့်အတိုင်း ခါးနဲ့မလှီးဘဲ လက်နဲ့ တတောက်တောက် ချိုးထည့်ရင်း အပြတ်လွေးနေပါတော့တယ်။

အင်းစိန်က Studio KZ မှာသာ ထိုင်စားနေရတယ်။ စိတ်ထဲမတော့

တောင်ငူ ပြန်ရောက်နေသလိုပါဘဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့် ဘေးပတ်လည်မှာ ထမင်းထိုင်စားနေကြတဲ့ Great Blessing အဖွဲ့သားတွေက လေးယောက်စလုံး ကရင်(ဘွာကညော)တွေချည်းပဲဗျ။ နောက်ပြီး ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်မှာ မပြင်ရတဲ့ သစ်ပင်ပေါင်းစုံနဲ့ တောအုပ်ညိုညို လေးတွေကြား နေချင်စရာ ရပ်ကွက်လေးထဲရောက်နေတော့ ဘွာကညော တစ်ဝက်၊ ဘီရှုမာ(ဂျပန်အခေါ်) တစ်ဝက် နေထိုင်ကြတဲ့ တောင်ငူ (ကရင်အခေါ် တောဦး)က ဒယ်စုရပ်ကွက် မြို့ကြီးရပ်ကွက်ကို ပြန်ရောက်နေသလိုလို ခံစားနေရလို့ပါ။

စကားမစပ် ကြားညှပ်ပြောချင်တာလေးတစ်ခု ရှိပါသေးတယ်။ ပြီးမှ တောင်ငူကို ပြန်လွမ်းပြမယ်နော့။ Studio မှာစားကြဖို့ ကျွန်တော်စီစဉ်လာတဲ့ဟင်းက ကြက်ဘူးသီးကာလသားချက်နဲ့ ကရင်ကြိုက် ငါးပိထောင်းဗျ။ ဒီတော့ ကြက်ဘူးလည်းပါတယ်၊ ပိထောင်းလည်းပါတယ်ဆိုတော့ ကဗျာဆရာကေတုမတီကိုစောဝေရဲ့ အဓိပတိမြန်မာထမင်းဆိုင်ရှေ့က စာတန်းလေး သတိရမိလို့ပါ။ သူ့လက်ရေးနဲ့ ဝိုက်ဘုတ်ပေါ်ရေးထားတာကတော့ အဓိပတိ ငါးပိထောင်းနဲ့ ကြက်ကာလသားချက်ဆိုပါလား။ ကျွန်တော်တို့လင်မယား အဘိုးကြီးအဘွားကြီးနှစ်ယောက်ကို အိမ်မှာချက်ကျွေးနေတဲ့ စားဖိုမှူးကတော့ ကရင်မလေးဖောဖော (အဲလေ .. မှားလို့) ကရင်လေးကိုဖောဖောဖြစ်ပါတယ်။ သူကတော့ သူ့ကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို အများကဆက်ဆံမှသဘောကျတဲ့ ယောက်ျားလျာလေးတစ်ယောက်ပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဒီတော့လည်း ကိုစောဝေရေ ခင်ဗျားချက်ထားတဲ့ ကြက်ဘူးက မိန်းကလေးစစ်စစ်ချက်တယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်က ကြက်ဘူးကတော့ ယောက်ျားလျာလေးချက်လို့ ဒီလို အမည်လေးပေးလိုက်ပါရစေ “ကြက်ကာလ Tomboy ချက်လို့”။

ကြက်သားဟင်းထဲက ဘူးသီးကို မြင်ပြန်တော့လဲ Hi Bird အဖွဲ့နဲ့ Spectrum (ဆောင်စဉ်လှိုင်း) အဖွဲ့တွေမှာပင်တိုင်တီးတဲ့ တောင်ငူအုတ်ကြွပ်တန်းသားလေး Drummer ဘူးသီးကို မျက်လုံးထဲ ကွက်ခနဲ မြင်ယောင်

လာမိပါတယ်။ တောင်ငူမှာ ၂၄ နာရီ စားလို့သောက်လို့ရတဲ့အရာတွေကို ပြောပါဆိုရင် (၁)ကွမ်းယာ (၂)ရွှေနှင်းဆီနဲ့ ကြယ်နီဆေးပေါ့လိပ် (၃) ဟင်းရည်ကျွဲနို့တစ်မျိုး ဟင်းရည်ပျစ်နို့တစ်ဖုံ စားသုံးနိုင်တဲ့ တောင်ငူ မုန့်ဟင်းခါးတို့ပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒီလိုဖြေမယ်ဆိုရင် စာမေးပွဲအောင် လောက်ပါတယ်နော် ကေတုမတီမြို့သားအပေါင်းတို့။

စကားကလည်း ရှည်ရှည်သွားပါတယ်။ Drummer ဘူးသီး အကြောင်းလည်း ဆက်ပြောချင်ပါတယ်။ သူ့နာမည် ဖြစ်တည်လာပုံက တော့ အပည်အရင်းက ကျော်ဝင်းနိုင်ပေမဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ဗိုလ်ကျွန်က “ဟေ့ကောင် ကျော်ဝင်းနိုင်၊ IC မှာ Drummer ခရမ်းဆိုတော့ မင်းက Drummer ဘူးသီးပေါ့ကွာ” တဲ့။ ဗိုလ်ကျွန်အတွေးထဲမှာတော့ ကိုခရမ်း ကို ခရမ်းသီးလို့ ပုံဖော်မိပုံရပါတယ်။ အဲဒီကစလို့ ကျော်ဝင်းနိုင် နာမည် ပျောက်ပြီး Drummer ဘူးသီးဘဝ ရောက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

မင်းရေးနေတဲ့ခေါင်းစဉ်က တောင်ငူမုန့်ဟင်းခါး၊ မင်းအခုပြောနေ တာက Drummer ဘူးသီး၊ ဘာမှမသိဘူး၊ ရင်ကိုကြီးကြောင်နေပြီလား လို့ အတွေးတော် မလွဲချော်လိုက်ကြပါနဲ့ဦး။ CB Bank ဥက္ကဋ္ဌ ဦးခင်မောင် အေးက တောင်ငူသား ဒီတော့ ကေတုမတီမြို့တည်တဲ့နှစ် ၅၀၀ ပြည့်က စလို့ နှစ်စဉ်တန်ဆောင်တိုင်မှာ ရောင်စဉ်လှိုင်းတေးဂီတကို တောင်ငူမှာ ဖြော်ဖြေဖို့ စီစဉ်ပေးပါတယ်။ တစ်နှစ်မှာတော့ ဗိုလ်မှူးဖိုးကွန်းလမ်း၊ ကံ့ဦး ကြီးနံဘေးမှာ Stage Show ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ တီးခတ်ပျော်ရွှင်ကြလို့ အပြီးမှာတော့ တီးဝိုင်းမန်နေဂျာ ကိုစိုးသီဟက “မနက်ဖြန် ရန်ကုန်မှာ အလုပ်တွေရှိကြလို့ မိုးလင်းရင် မုန့်ဟင်းခါးစားကြပြီး ကားထွက်မယ် ဟေ့” ။ ကျွန်တော်တို့ ဘူးသီးတို့က မုန့်ဟင်းခါးသိပ်မကြိုက်ရှာဘူးလေ။ အပြတ်ကိုလွေးမယ်ပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ မနက်ကျတော့ မိုင်ခါကွင်းနားက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ရှေ့ ကားကြီး လှီးရပ်ပြီး ကိုယ်ကြိုက်ရာ ကိုယ် မှာစားကြပါတယ်။ ကိုစိုးသီဟကတော့ သူ မှာထားတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးမရခင် မုန့်ဟင်းခါးသည်လေးကို ကြည့်ပြီး

ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်တာကတော့ “အစ်ကို အစ်ကို တောင်ငူသူတွေ တယ်ချောပါလားဗျ” တဲ့။ (အဲဒါ ကရင်ဗမာကပြားရုပ်လေဗျာ၊ ထူးဆန်း နေတယ် မဟုတ်လား။ ခိုင်းသိုင်မော့(ဝိ)သီချင်းကို စာသားလေးပြောင်းဆို ချင်တယ်ဗျာ ခင်ဗျားအတွက်) “ဘာလဲအစ်ကို” (ဒီမုန့်ဟင်းခါးကောင်း ကောင်း မင်းစားမှာလား။ ဆိုင်ရှင်လေးလှလို့ မင်းငမ်းမှာလားလို့ပါ) “ဟီး ဟီး” တဲ့။ ကိုစိုးသီဟရယ်နေချိန်မှာ ဘူးသီးကတော့ မျက်တောင်မခတ် ဆိုင်ရှင်လေးကို ကြည့်နေတာ ကျွန်တော် သတိထားမိပါတယ်။ ဒီမှာတင် ပဲ ဆိုင်ရှင်ချောချောလေးက ဘူးသီးကို ပြောလိုက်တာက “အစ်ကိုက ဘူးသီးနော်” တဲ့။ ဘူးသီး နှလုံးခုန်ရပ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဘူးသီးမျက်နှာ ပြုံးပြီးပြီးကြီးနဲ့ ပုတ်သင်ညှိလေးလို ခေါင်းညိတ်လိုက်တာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သူ့ခေါင်းထဲကအတွေးကို ဖတ်နိုင်လိုက်ပါတယ်။ “ဟိုက်ရော့ ငါ့နာမည်ကို ကောင်မလေးသိနေပါလား အဟိ၊ ညက Stage Show ကို သူကလေးလာကြည့်တာကိုး”။ တောင်ငူသူ မုန့်ဟင်းခါးသည်ကောင် မလေးရဲ့ အတွေးထဲမှာတော့ “အင်း ဒါနောက်ဆုံးတစ်ခုပဲ ကျွန်တော့ တဲ့ ဘူးသီးကြော်ပါလား” ဆိုပြီး မောင်ဘူးသီးစားမယ့် မုန့်ပန်းကန်ထဲ ဘူးသီးကြော်တစ်ခု ကပ်ကြေးနဲ့ ညှပ်ထည့်နေပါတော့တယ်။

ရင်ဂို
၂၀၁၄

ဖိုးလမင်း

ဟိုးအဝေးမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်သမီး ရန်ကုန်ကို ခဏပြန်ရောက်လာလို့ တစ်မိသားစုလုံး ဆုံရအောင် စီစဉ်လိုက်ကြတာ။ ဒီနေ့ နေ့လယ်တော့ ချောင်းသာက Belle Resort Hotel ကို ရောက်ရှိလာကြပါတယ်။ ကြိုတင် Book လုပ်ထားလို့ ရရှိတဲ့အခန်းတွေမှာ နေရာယူကြပြီး တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မြေးအကြီးမ ချွေဝက်ရဲ့ ဂီတသံ (အဲလေ) ဂျီကျသံကလေး စတင်ထွက်ပေါ်လာပါတော့တယ်။ “ရေကူးမယ်၊ ပင်လယ်ထဲမှာ အခုကူးမယ်”။ ဒီလိုနဲ့ ရေကူးကြ၊ မောတော့ မမွန်ဝယ်ထားတဲ့ ဂဏန်းတွေစားကြ၊ မတွေ့တာကြာလို့ စကားတွေပြောကြနဲ့ နေဝင်ချိန်ကျော်လို့ မှောင်စပျိုးချိန် ရောက်လာပါတော့တယ်။ စားထားတာတွေ များပြီဆိုတော့ အစာကြေဖို့အရေး သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ကြစဉ် ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲက ခဏထုတ်ထားတဲ့ အလုပ်တွေကို သားနဲ့သမီးတို့က ပြန်ရိုက်ထည့်နေကြပါတယ်။ သားက “ဖေဖေ ဒီကပြန်ရင် Recording ပြန်မယ်နော်”တဲ့။ သမီးကတော့ “ခုခူးပြန်ရင် ဟိုမှာကျင့်ဖို့ ဖေဖေသီချင်းတွေ ကူးပေးလိုက်”တဲ့။ ကျွန်တော်က အိုးဟိုး... အေးပါ အေးပါ ဟူ၍သာ ပြောလိုက်ရင်း ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ “ဟိုက် ဖေဖေအကြိုက် Moon Light!” ဟု ထအော်မိပါတော့တယ်။

ဒီလောက်တောင် ရန်ကုန်မှာရွာနိုင်တဲ့ မိုးကြီးရယ်၊ ချောင်းသာမှာ မသိလိုက်တာသာနေပေးလို့ ကျေးဇူးကမ္ဘာပါဗျာ။ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်တော်

ချစ်ရတဲ့၊ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားရတဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ညာချင်တိုင်းညာနေ
တဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့အနီးဆုံး အရံဂြိုဟ်လမ်းကြီးနဲ့ ဒီတစ်ည ဆုံတွေ့ခွင့်ရခဲ့
ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က တောင်ငူမှာ ည (၇:၀၀)နာရီ ထိုးပြီဆိုတာနဲ့
ဘယ်နေရာရောက်နေရောက်နေ ပြန်လာပြီး ဂစ်တာတီး သီချင်းဆိုခဲ့တဲ့
နေရာလေးကတော့ ကျွန်တော်နေတဲ့ အိမ်ရှေ့က တမာပင်လေးအောက်
မှာရှိတဲ့ ပျဉ်းကတီးခုံတန်းရှည်လေးဆိုကိုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အကြောင်းက
တော့ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဒီလို ဒီဘဝရောက်လာဖို့ အဆိုအတီး လေ့ကျင့်ခဲ့
ရတဲ့ အရမ်းတေးကျူးရစ်မြူးတဲ့ လမ်းဘေး Music School လေးပေါ့
ခင်ဗျာ။ ညစဉ်ညတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေ ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ
ကျွန်တော့်ရဲ့ ခုံတန်းရှည်ပေါ်က Bench Show အစီအစဉ်လေးကတော့
တစ်ရက်နှစ်ရက်မှ မပျက်မကွက်ခဲ့ပါဘူး။ ကြုံလို့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဒီစာလေး
ထဲကနေ ပြောချင်တာလေးတစ်ခု ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီအချိန် အဲဒီနှစ်ပိုင်း
တွေအတွင်းက ကျွန်တော့်ရဲ့အာခေါင်ပြကြီးနဲ့ အော်ဟစ်သီဆိုခဲ့တဲ့ မသာ
မသာ တေးသံပြာများကို သည်းခံခွင့်လွှတ်ပြီး အိမ်စက်ခုံကြရတဲ့ အိမ်နီး
နားချင်းများနဲ့ တောင်ငူမြို့ (၁၅) ရပ်ကွက်နေ ရပ်ကွက်သူရပ်ကွက်သား
အားလုံးကို ဒီစာလေးထဲကတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြဖို့ ရိုသေ
စွာတောင်းပန်ပါရစေ ခင်ဗျာ။ ဒီလိုညစဉ် ဂီတာတီးသီချင်းဆိုတဲ့ အချိန်ဆို
ကျွန်တော့်အနား ရောက် ရောက်လာတတ်တဲ့ ပဟေဠိဆန်ဆန် သူငယ်
ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ အသိမိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ပါတော့တယ်။ ဘာလို့ ပဟေဠိ
ဆန်တာလဲလို့ မေးရင်တော့ သူက ကျွန်တော့်အနားလာရင် ရှေ့တည့်တည့်
ကပဲ ရပ်လေ့ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ နောက်ကျောပြင်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပါဘူး။
ထိုသူကတော့ မျက်နှာပိုင်းစက်စက်နဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုဖိုးလမ်း
သာဖြစ်ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားတတ်လာပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်တဲ့ ကမ္ဘာကြီး
ဟာ သူ့ဝင်ရိုးပေါ်မှာလည်း သူ့လည်တယ်၊ နေမင်းကြီးကိုလည်းပတ်တယ်။

ဒါ ကမ္ဘာကြီးရဲ့အလုပ်။ ထို့အတူ လမ်းကြီးဟာလည်း သူဝင်ရိုးပေါ်မှာ
လည်း သူလည်တယ်။ ကမ္ဘာကြီးကိုလည်း ပတ်တယ်။ ဒါ လမ်းကြီးရဲ့
အလုပ်။ ဒီလောက်တောင် မွတ်နေအောင်လည်ပြီး မွတ်နေအောင် ပတ်
နေကြတဲ့ အလုံးကြီးနှစ်လုံးဖြစ်ရက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာပေါ်ကနေ လမ်း
ကြီးရဲ့ အခြားတစ်ဖက်အခြမ်းကို ဘာလို့ မမြင်ကြရတာလဲ။ မြင်နိုင်ခွင့်
မရှိကြရတာလဲဆိုပြီး ကျွန်တော့်ခေါင်း ချာလပတ်ရမ်းအောင် စဉ်းစားနေ
ခဲ့ရပါတယ်။ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော် မျှော်လင့်ဖူးတယ်။ လရဲ့ဟိုဘက်
မျက်နှာကို နေ့လယ်ဘက်ဆို မြင်ရနိုင်တယ်လို့ပေါ့။ ဒါနဲ့ နေပြင်းပြင်းမပူခင်
တွေ့ရတဲ့ မနက်အချိန် လမျက်နှာပြင်ရယ်။ နေစောင်းသွားတဲ့ ညနေအချိန်
တွေ့ရတဲ့ နုံးမျက်စသုံးရက်လရဲ့ မျက်နှာပြင်ရယ်ကို စောင့်ပြီးကြည့်ကြည့်
တော့ ယုန်ကလေးအနားက ဆန်ဖွတ်နေတဲ့ အဖိုးအိုကိုပဲ Hi Grand pa
လို့ လှမ်းနှုတ်ဆက်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်ထက် သိတဲ့တတ်
တဲ့ လူတွေကို ဒီအကြောင်းလျှောက်မေးရင်း အချိန်တွေတရွေ့ရွေ့ ကုန်
ဆုံးလာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို ဒီအကြောင်း
မေးရင်း တချို့က မျက်နှာလွှဲသွားကြတယ်။ တချို့ကတော့ မင်းရှူးနေပြီလို့
ပြောသွားတတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် လူပျိုဘဝကတည်းက စဉ်းစားစုံ
စမ်းခဲ့တဲ့ ဒီအကြောင်းကို အိမ်ထောင်ကျတဲ့အချိန်အထိ သယ်ဆောင်လာ
ခဲ့တုန်းပါပဲ။ တစ်နေ့တော့ စာတွေအရမ်းဖတ်တဲ့ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ
တစ်ဦးကို သွားမေးကြည့်မိတော့ သူက ဖတ်ထားမှတ်ထားသမျှတော့
ရှင်းပြပါတယ်။ လရဲ့ဟိုဘက်တစ်ခြမ်းဟာ အမြဲတမ်း Dark ဖြစ်နေတယ်။
အလင်းမပြန်နိုင်ဘူး။ Reflect မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါကိုလည်း
ဝေဝဝေဝါနဲ့ ယယ့်ကြည့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတုန်းပါပဲ။ တစ်ခြမ်းက လင်း။
တစ်ခြမ်းက အမြဲမှောင်ဆိုတဲ့ တိတ်ကျကျ ဖြစ်တည်နေပုံကိုတော့ ကျွန်
တော် ဉာဏ်မှီသလောက်ကလေးနဲ့ လက်မခံ ငြင်းဆန်နေဆဲပါပဲ။ ဒီ
ထက် ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ဘာမှမသောက်ဘဲ မူးသွားစေတာကတော့
Pink Floyd ရဲ့ Album နာမည်တစ်ခုကြောင့်ပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ Album

နာမည်ကတော့ "Dark Side of the Moon" ဆိုပါလားဗျာ။ ကျွန်တော် တော့ ရူးပါပြီ။

တော်သေးတာပေါ့၊ အခုလို IT ခေတ်ကြီးကျမှပဲ လမင်းကြီးရဲ့ဟို ဘက်က ချိုင့်ခွက်နည်းနည်းလေးနဲ့ မျက်နှာပြင်ကိုလင်းထိန်စွာနဲ့ အင်တာ နက်မှတစ်ဆင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ဖူးလိုက်ရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် ထအော်လိုက်တဲ့ "ဖေဖေအကြိုက် မွန်းလိုက်" ဆိုတော့ မှ ကျားပေါက်က "ဟာ အခုမှသတိရတယ်၊ ကားပေါ်မှာ Telescope ပါလာတယ်။ လကိုကြည့်ဖို့ သွားယူလိုက်ဦးမယ်" ဆိုပြီး အပြေးတပိုင်း သွားယူပါတယ်။ သူ့စိတ်ကြိုက်မှန်ပြောင်းကိုချိန်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုပြမှ ပဲ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းမျက်နှာကို အနီးကပ်မြင်တွေ့ရပြီး Hello Mr. Moon လို့ နှုတ်ဆက်ခွင့်ရလိုက်ပါတော့တယ်။

ကလေးတွေအကုန် မှန်ဘီလူးသိမ်းပြီး ဘန်ဂလိုထဲ ပြေးဝင်သွားကြ တော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း လမင်းကြီးကြားအောင် စိုင်းထီးဆိုင်ရဲ့သီချင်း တစ်ပုဒ်အော်ဆိုပြီး သဲသောင်ပြင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပါ တယ်။ "အရိုန်အဝါတွေကြီး လျှပ်စစ်မီးရဲ့အောက်မှာ ယှဉ်လာသူကို ခေါင်း ဟေ့ မကြည့်နိုင်အား၊ ချောင်းသာမှာလည်း လသာလျှက်ပါပဲ။ ယုံပါအချစ် ရယ် မပြောချင်သူပါ၊ ပိုတဲ့စကားနဲ့ မပေါ့စေလိုပါ၊ မှတ်မိလေမလား၊ မဝေးသေးတဲ့ တစ်ချိန်တုန်းက မင်းရင်ထဲ လသာခဲ့ဖူးတယ်၊ ချောင်းသာ မှာသာတဲ့လ ဟဟ" ဟ ဟ ဟ... ကြောင်ပေါက်ကလေး ငိုနေပါလား။

ကြောင်ပေါက်ကလေး ဆိုလို့ Pussy Cat ကလေးတစ်ကောင်လို့ တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ခင်ဗျာ။ အမှန်မှာ ကျွန်တော့်ပြေးအငယ်မကျားပေါက် သမီး ကြောင်ပေါက် အော်ငိုနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော် အပြေးကလေး ဘန်ဂလိုနားသွားပြီး ကျွန်တော့်ဆွေးမ ဇုံရုံရဲ့လက်ထဲက ကြောင်ပေါက်ကလေးကိုချီပြီး ပြေးမလေး အပိုတိတ်အောင် ချောပြုသီဆို လိုက်တဲ့ တေးသွားလေးကတော့ ...

"ရွှေလမှာယုန်ဝပ်လို့ ဆန်ဖွတ်သည့်အဘိုးအို၊ ဟောကြည့်ပါဆို။

အရှေ့(စ်)ဘွတ်(စ်)(A personal journal)

၅၁

ဆိုသာဆို ပိုမိုသည့်စကား၊ ကြောင်ပေါက်ကလေး အငိုတိတ်အောင် အနိပ်
အယောင်ပြတယ် ဖိုးလနတ်သား" တဲ့။

၁၉၇၆

၂၀၁၄

အများသုံးရပ်

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အဘွားနဲ့ရထားစီးပြီး ခရီးသွားရင် ကြားဖူးနေတာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ မီးရထားအလကားစီးခွင့် Pass လက်မှတ်ဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့တစ်မိသားစုလုံး ထိုစဉ်က မီးရထားနဲ့ ခရီးသွားရင် Pass လက်မှတ် သုံးခွင့်ရကြပါတယ်။ အကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်အဘိုး ဦးအေးမောင်ရယ်၊ ကျွန်တော်ဦးလေး ဦးဦးမောင်ဝင်းတို့က ဗိုလ်တွေဖြစ်နေလို့ပါ။ ဗိုလ်တွေဆိုလို့ အနောက်နိုင်ငံသား အင်္ဂလိပ်တို့ အမေရိကန်တို့တော့ဖြင့် မဟုတ်ရပါလေ။ ထို့အပြင် မြန်မာ့တပ်မတော် အရာရှိ ဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့လဲ မဟုတ်ပါကုန်။ အဘိုးက မီးရထားသွားလာစဉ် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သူ (Guard) ဂါတ်ဗိုလ် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဦးလေးကတော့ မီးရထားသံလမ်း ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေးမှာ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲသူ မီးရထားသံလမ်းဗိုလ် (အများအခေါ် လမ်းဗိုလ်) တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ကြပါသည်။ အဘွားက သူ့သား လမ်းဗိုလ်ရှိရာဆီ ရထားစီးပြီး လိုက်သွားတိုင်း ကျွန်တော်တို့ကအမြဲတမ်းပါသည်။ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ခုံ(၂)ခုံယူပြီး အဘွားကတော့ တစ်လမ်းလုံးအိပ်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အဘွားကျွေးထားတဲ့ မုန့်တွေထိုင်စားပြီး လေကလေးတဖြူးဖြူးနဲ့ တယ်ဇိမ်ရှိတဲ့ Pass လက်မှတ်ပဲနော်။

ဘယ်လောက်အိမ်ကျကျ လူဆိုတာ အဲဒီအိမ်ကျတဲ့ ကလေးအရွယ်မှာပဲနေခွင့်တယ်ဆိုပြီး Pause နှိပ်ထားလို့မှ မရတာ။ လူကောင်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာတယ်။ စာတွေကလည်း ကျက်လိုက်ရတာ တစ်ပုံ

ကြီး၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဖိုးကုလားဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက် လိပ်ဖယ်လိပ်ဖယ် နဲ့ ပဲခူးဒေသကောလိပ် (Pegu Regional College)ကို ရောက်ရှိလာခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန် တောင်ငူမှာ ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ကတော့ ကိုကြွက်ခေါ် သိန်းအောင် နဲ့ ငချီးလူးခေါ် မြင့်နိုင်တို့ပါ။ သုံးယောက်ပေါင်းလောင်းကျော်ဆိုတဲ့စကား တယ်မှန်တာကိုး။ စက်ဘီးတစ်စီးထဲ (၃)ယောက်စီးတော့ စက်ဘီးဇက် ကျိုးသွားတာပေါ့။ အထပ်သားကုတင်တစ်လုံးပေါ် (၃)ယောက်အိပ်တော့ ကုတင်ခြေထောက်ကျိုးပြန်ရော။ ကိုကြွက်က ကြက်တောင်အားကစား သမား၊ ငချီးလူးက စာဖတ်သမား၊ ကျွန်တော်က Drum တီးတဲ့ကောင်။ (၃)ယောက် (၃)မျိုးပေမဲ့ ပေအတူ တေအတူဆိုတော့ တော်တော်ကိုးကိုက် ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ပဲခူးမှာကျောင်းတက်နေတုန်း သူတို့ ခဏ ခဏ လိုက်လာတတ်ကြတယ်။ ငချီးလူးကတော့ ရိုးရိုးလာလည်တာဆိုပေမဲ့ ကိုကြွက်ကတော့ လောင်းကစားတွေလုပ်ပြီး အိပ်မပြန်ရဲတော့ရင် အိတ် တပ်ထဲမှာ Empty ပြပြီး ရောက် ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီ မှာ အတူနေ အတူစားကြပြီး ကိုကြွက်အိမ်က စိတ်ဆိုးပြေလောက်ပြီထင် တဲ့အခါကျရင်တော့ တောင်ငူကို ပြန်လေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သိပ်လမ်းမသလားချင်ချင်ဆိုတော့ ကိုကြွက်တောင်ငူပြန်တိုင်း လိုက်ပြန် တော့တာပါ။ တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တို့ ပဲခူးမှာဘိုင်ပြတ်သွားလို့ တောင် ငူကို ကိုကြွက်နဲ့ကျွန်တော် ပြန်ရတော့တာပေါ့။ ဘယ်မှာလဲကားခဲ၊ ဘယ် မှာလဲ ရထားခဲ၊ ဘယ်ရှိမလဲဗျာ။ ဒီမှာတင် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ငယ်ငယ် က Pass လက်မှတ်ကို ပြေးသတိရလိုက်ပါတယ်။ “လာကိုကြွက် ရထား ပေါ်တက်” ပေါ့။ ရထားအတက်အဆင်း တံခါးပေါက်နားမှာ နှစ်ယောက် သားထိုင်ပြီး လိုက်လာကြစဉ် ဒိုက်ဦးဘူတာလည်းကျော်ရော ရှုပ်လက် တိုအဖြူ၊ နက်ပြာရောင်ဘောင်းဘီ၊ ရှူးဖိနပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ရထား လက်မှတ်စစ် အစ်ကိုကြီးတစ်ဦး ကျွန်တော်တို့အနောက်မှာ လာရပ်တာ ကို မြင်လိုက်ရတော့ ဒုန်းခနဲ လန့်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ

Pass လက်မှတ်ပါတယ်လေ။ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့။ “ညီလေးတို့ လက်မှတ်ကလေး ခဏပြပါ” (မပါဘူးအစ်ကို) “ဘယ်ဘူတာကတက် ပြီး ဘယ်မှာဆင်းမှာလဲ” (ပဲခူးက တက်လာပြီး တောင်ငူမှာဆင်းမှာပါ) “အေး အေး ဒါဆို တောင်ငူရောက်မှ ရုံပိုင်ကြီးနဲ့တွေ့ပြီး ရှင်းပေါ့” (ဟုတ်) အဲဒီအစ်ကိုကြီးပြောမှ ညည တောင်ငူဘူတာက အမား(ရ်)စား သောက်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြရင်း ရယ်ခဲရတဲ့ဟာသလေးတစ် ခု ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သတိရမိကြပါတယ်။ တောင်ငူဘူတာ က ရုံပိုင်ကြီးရုံးခန်းရှေ့မှာ စာတမ်းလေးတစ်ခု ရှိပါတယ်။ သစ်သားပြား ပေါ်မှာ သစ်သားထွင်းစာလုံးလေးနဲ့ ရုံပိုင်ချုပ်ရုံးခန်းဟု ရေးထားရာမှာ c ပေါ်က အသတ်ကလေးဖြုတ်နေလို့ ရုံပိုင်ချုပ်ရုံးခန်း ဟူ၍ ဖြစ်နေ တာပါပဲ။ လက်မှတ်စစ်အစ်ကိုကြီးလည်း ထွက်သွားရော ကျွန်တော်တို့ အတွေးကိုယ်စီကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး သံပြိုင်အော်လိုက်တာက တော့ “ရုံပိုင်ချုပ်ကြီးနဲ့ တွေ့ရတော့မယ်ဟေ့” တဲ့။

တောင်ငူဘူတာကို ရောက်ရင် အဖမ်းခံရမယ်၊ ဒဏ်ရိုက်ခံရမယ်ဆို တာ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မပူပါဘူး။ မေမေ ရှိတယ်။ သတင်းရရင် မေမေပိုက်ဆံအိတ်ကလေး ကိုင်ပြီးလာရွေးမှာပဲ။ အတွေးစမပြတ်ခင် ရထားကြီးက တောင်ငူဘူတာကို ဝင်လာပါပြီ။ အဲဒီ ခေတ်က Hand Phone တွေမရှိပေမဲ့ တစ်ဘူတာနဲ့တစ်ဘူတာ ဆက်သွယ် ပြီးသားမို့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘူတာပလက်ဖောင်းပေါ်ကနေ ရုံပိုင်ကြီးရယ်၊ သူတပည့်တစ်ယောက်ရယ်၊ ရဲသား (၂)ဦးရယ် အသင့်စောင့်ကြိုနေကြပါ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြေးမလွတ်နိုင်မှန်းသိလို့ မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပါတယ်။ ရုံပိုင်ကြီးက “ဟေ့ မင်းတို့တွေဘာလို့ ရထားခိုးစီးတာလဲ” (ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေပါ ရုံပိုင်ကြီး၊ ပိုက်ဆံ ပြတ်သွားလို့ပါ) “ဒီလိုတော့မရဘူးလေကွာ၊ မင်းတို့ တောင်ငူကလား” (ဟုတ်ကဲ့) “ဘယ်သူ့သားသမီးတွေလဲ” ကျွန်တော်အတွေးထဲမှာကျွန်တော် အဖေ “တယောကိုလေး” လို့ပြောရင် ကေတုယံတျာတီးပိုင်းက ဦးကိုကို

လေးရဲ့သားမှန်း သိမယ်ဆိုတာသိပေမဲ့ ကာလံဒေသံကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က (ကျွန်တော်အဘိုးက ဂါတ်ဗိုလ်ဦးအေးမောင်) လို့ဆိုတော့ ကိုကြွက်ကလည်း အားကျပသံ (ကျွန်တော်အဖေက စက်ဗိုလ်ဦးကြည်)တဲ့။ ဒီမှာတင် ရုံပိုင်ကြီးက ရဲသားနှစ်ယောက်ကို အမိန့်ပေးလိုက်ပုံက “ဒါဆို ဒီနှစ်ကောင်ကိုဖမ်းချုပ်ဟေ့”တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရုံပိုင်ကြီးမျက်နှာ ပြုံးပြီးပြောလိုက်တာမို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကံကောင်းလို့ သံချောင်းလေးတွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ အခန်းထဲကလွတ်မြောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ကျွန်တော်မှာ Pass လက်မှတ် ပါပါတယ်ဆို။ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ Pass လက်မှတ်တန်ခိုး။

သီချင်းတွေဟာ လူငယ်တွေရဲ့စိတ်အာရုံကို ရာနှုန်းပြည့် အဖမ်းစားနိုင်ဆုံး အရာတစ်ခုပါပဲ။ သီတင်းကျွတ်လို့ ပျဉ်းမနားမှာ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဘုရားလှည့်လည်ပွဲ နီးတာနဲ့ တီးဝိုင်းတွေကြည့်ရဖို့အရေး ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ရမလို ထရမလို ခန္ဓာကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံး ဂီတ Virus အကိုက်ခံရတော့တာပါပဲ။ တစ်နှစ်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း(၃)ယောက်က တိုင်ပင်စရာမလိုဘူး။ ဒုံးပျံဖင်ကြားညှပ်လိုက်သလိုပဲ ပျဉ်းမနားမြို့ကို ရှာန်ကြွသကဲ့သို့ ရောက်သွားကြပါတော့တယ်။ တစ်ညလုံး လူတွေများလွန်းလို့ မြောင်းကြီးမြောင်းကြားထဲအထိ ဆင်းသွားပြီးလည်း အဆိုတော်တွေကို ကြည့်ခဲ့ရတယ်။ ရပ်ကြည့်ရတာ ညောင်းလာရင် ရေကန်ကြီးနံဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ကြ လှဲအိပ်လိုက်ကြနဲ့ မနက် (၁၀:၀၀)နာရီလောက် ကျမှ ပျဉ်းမနား Wood Stock ပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားပါတယ်။ အပြန်ခရီးမှာတော့ တောင်ငူသားတွေ ပျဉ်းမနားဘူတာမှာ အဝတ်အစားပေစုတ်နေပြီး အညစ်ပတ်ဆုံး Style နဲ့ ဆုံမိကြတော့တာပါပဲ။ လူငယ်တွေ အုပ်စုလိုက်စုမိတော့ အဝတ်အစားတင် ညစ်ပတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ပင်လဲပင်ပန်း အိပ်ရေးလဲ မဝဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာလဲ ညစ်ကြယ်လုပ်ချင်တဲ့ စိတ်ကလေးတွေ ပေါ်လာကြပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ် အားလုံး စုဝေးထိုင်လိုက်ကာ တိုင်ပင်ကြတယ်။ အဲဒီ ညစ်ကြယ်အစည်းအဝေးမှာ ကန့်ကွက်မဲမရှိ အတည်ပြု

ချက်ကတော့ တစ်ယောက်မှ မီးရထားလက်မှတ် မဝယ်ကြေးပေါ့။ အဲဒီ
ခေတ်က ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်လူကြီးတွေလုပ်နေကြ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်
တွေ သူများကိုထောက်ခံခိုင်းတဲ့ ပုံစံမျိုး (သဘောတူလာ) “တူပါတယ်”
ဆိုတဲ့ သံပြိုင်(၃)ခါ ရွတ်ဆိုလိုက်ကြပါတော့တယ်။

ရထားပေါ် ရောက်ကြပါပြီ။ လက်မှတ်တစ်ယောက်မှမပါပါ။ လက်
မှတ်မပါလို့ ဣန္ဒြေလေးနဲ့နေမယ်များ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ညက ကျွန်တော်
တို့ကြိုက်တဲ့ အဆိုတော်တွေ ဆိုသွားကြပုံတွေအတိုင်း အော်ဟစ်သောင်း
ကျွန်းနေပါတော့တယ်။ ခရီးသည်တွေလည်း မျက်နှာပျက်ကုန်ကြပြီ။ ဒါ
တွေကို တစက်ကလေးမှ ငဲ့မတွေးတဲ့သူတွေကတော့ အယောက် (၅၀)
လောက်ရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ တောင်ငူသားလူငယ် တစ်စုပါပဲ။ ရထားရပ်နေ
ကြ မဟုတ်တဲ့ လောဘူတာလဲရောက်ရော ရထားကိုရပ်ပြီး လက်မှတ်စစ်
အဖွဲ့က ကျွန်တော်တို့ကို ဆင်းပေးဖို့ သတိပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က
တော့ အုပ်စုတောင်လေ သွေးကြွလေဖြစ်ပြီး လူကြီးတွေကို အရေးမလုပ်
ရေးချ မလုပ်ပါပဲခင်ဗျာ။ ရှိသမျှပိုက်ဆံတွေတောင်စုပြီး ကျွန်တော့် Walk-
ing Shoe ထဲထိုးထည့် သိုဝှက်ထားလိုက်ပါတော့တယ်။

တောင်ငူမြို့အဝင် ဆိုင်းဘုတ်မြင်လိုက်တာနဲ့ သတ္တိရှိတဲ့ကောင်တွေ
ရထားပေါ်က အလျှိုအလျှို ခုန်ဆင်းကုန်ကြပါတယ်။ အဲဒီလို ဆင်းမှာစိုး
လို့ ရထားစက်ခေါင်းမောင်းသူက ဘူတာနားနီးတဲ့အထိ အရှိန်မလျှော့ဘဲ
မောင်းနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မဆင်းရဲတော့ပါဘူး။ လာမယ့်ဘေးပြေး
တွေ့ဖို့သာရှိပါတော့တယ်။ ပလေးဘွိုင်ကိုသန်းနိုင်ရေ .. “ဖြေးဖြေးလေး
အနှေးရထားဆို” အခုတော့ ကျွန်တော် ခုန်ဆင်းလို့မရတော့ဘူး အစ်ကို
ရဲ့ ဖြ ..။ ဘူတာပလက်မောင်းပေါ်ကို ကျွန်တော် ပြုတ်တင်းပေါက်က
ခေါင်းထွက်ကြည့်လိုက်တော့ အားလားလား ဘာပြောကောင်းမလဲ ရှိပိုင်
ကြီးရယ်၊ ရဲတွေရယ်အပြင် တပ်ထိန်းတွေပါ ဖွေးဖွေးလှုပ်လို့ပါလား။
ကျွန်တော်တို့ (၃)ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မကယ်နိုင်တော့
ပါဘူး။ ရထားရပ်တာနဲ့ ကိုကြွက်က ရထားလမ်းအတိုင်း ထွက်ပြေးပြီး

လိုက်ဖမ်းသမျှလူတွေကို သံလမ်းက ကျောက်ခဲတွေနဲ့ ပြန်ထုနေပါတယ်။
 ငချိုးလူးကတော့ ဘယ်လိုမှပြေးမလွတ်ဘဲ ကုတ်ကိုဆွဲပြီးအဖမ်းခံလိုက်
 ရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ညစ်ကြယ်လေ၊ ညစ်ကြယ်ကျွန်တော်ပေါ့။
 ရထားပေါ်ကဆင်းကတည်းက လူကို လှေကားထစ်ပြောင်းပြန်ဆင်းခဲ့
 တယ်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်လည်းရောက်ရော ရထားကို မျက်နှာချင်းဆိုင်
 ရပ်နေလိုက်ပြီး ဧည့်သည်လာကြိုတဲ့လူလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ဆက်ရပ်နေ
 လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမယ့်လူတွေ နောက်မှာရှိနေပေမဲ့ သူတို့
 ဖဝေဖဝါဖြစ်သွားကြတယ်လေ။ ဒီမှာတင် ကျွန်တော်သိနှင့်ပြီးသား ဘူတာ
 ထဲက အမား(ရဲ)စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ နောက်ဖေးပြုတင်းပေါက်ဆီကို ပြေး
 ပြုတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် ခုန်တက်ပြီး ဘူတာရှေ့လမ်းမကြီးဆီ ခုန်ဆင်း
 လွတ်မြောက်သွားပုံများ Escape to Victory ကား ကြည့်လိုက်ရတဲ့
 အတိုင်းပဲ။ ဒါတွေက သုံးယောက်ပြန်ဆုံမှပြောပြကြလို့ သိရတာပါ။ တကယ့်
 အရေးကျတော့ သေဘေးကလွတ်အောင် မနည်းပြေးကြရတာပဲ မဟုတ်
 လား။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ကိုကြက် ဘူတာအပြင်မှာ ပြန်ဆုံ၊ ရုံပိုင်ရုံးခန်းထဲ
 မှာ ပုံစံထိုင်နေရတဲ့ ငချိုးလူးကို မုန့်မိုးကျွေး၊ ရေခိုးတိုက်လုပ်ပြီး အတော်
 ကြာမှ ငွေ (၂၅)ကျပ်နဲ့ ဒဏ်ဆောင်ရွေးယူလိုက်ရပါတော့တယ်။ (၃)
 ယောက်သား ခြေကျင်လျှောက်ပြီးပြန်အလာလမ်းမှာ ဆိုက်ကားတစ်စီး
 ပေါ်က မေမေ့ကို စိုးရိမ်နေတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ “သုံး
 ယောက်လုံး အဖမ်းခံရတယ်ဆို၊ ဘယ်လိုလွတ်လာကြလဲ” တဲ့။ ကျွန်တော်
 တို့က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်အောင်ပြောပြပြီးမှ မေမေငှားပေးတဲ့ ဆိုက်ကား
 တစ်စီးပေါ် သုံးယောက်သား၊ ဆွေ့ခနဲ ခုန်တက်လိုက်ကြပါတော့တယ်။

“မှတ်ပြီလား၊ မိုးကုလားရေ” လို့တော့မမေးလိုက်ပါနဲ့ဦး။ ကျွန်တော့်
 စာလေးဆက်ဖတ်ကြည့်ရင် သိရပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျ။ ဒေသကောလိပ်ဒုတိယ
 နှစ်အောင်စာရင်းထွက်ချိန်မှာ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ရူး ဆိုတော့ ရန်ကုန်
 အဆောင်တစ်ခုမှာ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ နေထိုင် လည်ပတ်နေပါ
 တော့တယ်။ အဲဒီတုန်းက အဆောင်မှာ အတူနေအတူစားခဲ့တဲ့ ဗြိတိန်ပြု၊

သားပျိုခိုင်နဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးသွားခဲ့ပါတယ်။ စရိုက်တူ၊ အပေအတူး
 တွေဆိုတော့ အချိန်တိုတိုမှာတင် ခင်မင်မှုအတိုင်းအတာကြောင့် “ဟေ့
 ကောင် ကုလား” (ဟေ့ကောင် ဘိတ်သား) ဆိုပြီး ခေါ်ကြတာနဲ့တင်
 နာမည်အရင်းတွေ ပျောက်ကုန်ကြပါတော့တယ်။ သူ့ကို စကားဝဲတဲ့သူမို့
 ကျွန်တော်က သူတို့လေသံနဲ့ “ဘေသား” လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူကတော့
 ကျွန်တော့်ကို “ကာလား” လို့ဘိတ်သံနဲ့ ပြန်ခေါ်ပါတယ်။ ပဲခူးမှာ အောင်
 ဗာရင်းထွက်တဲ့နေ့ ကျွန်တော်က “ဟေ့ကောင်ဘေသား ငါ ပဲခူးသွားပြီး
 အောင်စာရင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်” ဆိုတော့ (ဘာနဲ့သွားမှာလဲကွ ကာလား
 ရ) “ရထားနဲ့ပေါ့” လို့လည်း ကျွန်တော်ကပြောရော ဒီကောင်က အရမ်း
 ပျော်ပြီး “ဟေ့ကောင် ကာလား ငါလိုက်မယ်လေကွာ၊ ငါ ရထားတစ်ခါ
 မှ မစီးဘူးလို့” ဆိုတာနဲ့ တော်တော်ကြာကြာ တိုင်ပင်လိုက်ရတယ်။ ချက်
 ချင်း ဘူတာရောက်သွားပါရောလားဗျာ။ ဒီတခါတော့ လက်မှတ်ဝယ်
 ပါတယ်။ အိတ်ကပ်ထဲ ကြီးဒေါ်တွေ အမေတွေထည့်ပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံ
 ရှိတာကိုး။ ဂုံးဂုံးဂျက်ဂျက်မြည်သံနဲ့ရထားကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ပဲခူး
 မှာ ရပ်ပေးပါတယ်။ ကျောင်းကိုသွား အောင်စာရင်းကြည့်၊ ရွှေမော်စော
 ဘုရားသွား၊ ဟင်္သာကုန်းဘုရားသွား၊ ရွှေသာလျောင်းဘုရားသွား၊ လိပ်
 ပြာကန်မှာသွားထိုင်၊ နောက်ဆုံး မောလည်းမောရော ရွှေဝါထွန်းဟိုတယ်
 မှာ နှစ်ယောက်သား ထိုင်သောက်လိုက်ကြတာ ဘေသားနဲ့ကာလားတို့
 အိတ်ကပ်ထဲ No Money ဖြစ်သွားကြလေသတည်း။ ရန်ကုန်ပြန်ရ
 တော့မယ်။ ကျွန်တော် ပြေးသတိရလိုက်တာကတော့ ကျွန်တော် ငယ်
 ငယ်က အဘွားရဲ့လက်ထဲက Pass လက်မှတ်။ ကဲ ကဲ ဘာမှပြောမနေ
 နဲ့၊ “ဟေ့ကောင် ဘေသားလေး ခြေလှမ်းနေမနေနဲ့၊ သွက်သွက်လက်
 လက် ရထားပေါ်တက်” ပဲခူးနဲ့ရန်ကုန်ကြားတော့ လက်မှတ်စစ် မတက်
 လာတော့လို့ တော်သေးတယ်။ ဘေသားကတော့ ရေချိန်လေးကိုက်ပြီး
 အရမ်းပျော်နေပါတယ်။ မပျော်နိုင်တာက ကျွန်တော်။ ရန်ကုန်ဘူတာ
 အဝင်မှာဆင်ခွဲရမယ့် (Melee) စွန့်စားမှုကြီးကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေမိပါ

တော့တယ်။ “ဟေ့ကောင် ရဲဘော်ဘေသား” (ဘာတုံးဟ) “ဘာတုံးလုပ် မနေနဲ့၊ မင်းက မီးရထားမစီးဖူးတဲ့ကောင်၊ ရထားမရပ်ခင် ခုန်ချဖို့ဆိုတာ ဝေးစွ။ တို့ (၂)ယောက် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးရဲ့သံကောထဲကို ဝင်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဝင်ရင်ဖမ်းခံရမှာ သေချာတယ်။ တို့ရထားတဲ့ ဘူတာထဲမဝင်ခင် တို့နှစ်ကောင် ရထားပေါ်က ခုန်ချရမယ်။ ခုန်ချပြီးတာနဲ့ ရထားအရှိန် အတိုင်း လိုက်ပြေးရမယ် သိလား။ Physics သဘောတရားအရ ပြောရရင် Inertia (အင်နားရှား)ပေါ့ကွာ” (အေးပါကွာ မင်းကလည်း) ကျွန်တော် တို့ရထား ပုစွန်တောင်ဘူတာကျော်လာတော့ ကျွန်တော့်နှလုံးခုန်သံ အရမ်း မြန်လာပြီ။ ဒါ ကျွန်တော့် အတွက်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘေသားအတွက် စိုးရိမ်တာ။ ရထားပေါ်ကဆင်းရင် ရထားနောက်ကိုလိုက်ပြေးဖို့ ကျွန်တော် သူ့ကို တတွတ်တွတ် မှာနေပါတော့တယ်။

ရန်ကုန်ဘူတာအဝင်ကို ရောက်လို့လာပါပြီ။ “ဘေသားရေ ငါအရင် ဆင်းပြမယ်။ မင်း လိုက်လုပ်နော်” (အေး) သူ့အသံလည်း နည်းနည်းတုန်နေသလိုဘဲ။ “ငါဆင်းပြီဟေ့” ဆိုကာ ကျွန်တော် ဆင်းပါတယ်။ ရထားနောက်လိုက်ပြေးတယ်။ အဆင်ပြေတယ်။ မင်းဆင်းတော့လည်းဆိုရော ဘေသားခုန်ဆင်းလိုက်တာ ဟန်ချက်မထိန်းနိုင်ဘဲ ရှေ့ကိုမှောက်ရက်လဲပြီး ရထားပေါ်ကဆင်းတဲ့ လှေကားအောက်အထိ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ရောက်သွားပါတော့တယ်။ တခင်အတွင်းမှာပဲ ဘေသားဟာ ရထားနဲ့ဝေးတဲ့ဘက်ကို ပြန်လိမ့်ထွက်လာပါတယ်။ ရထားသံလမ်းဘေးက ကျောက်တုံးတွေက ကုန်းလျှောလေးဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။ နောက်ပြီး ရထားအောက်ရောက်နေစဉ်မှာ ဘေသား ထမရပ်လိုက်တာလဲ သူ့ကိုသေတွင်းက လွတ်မြောက်ခဲ့စေတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပေါ့။ ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လိမ့်ထွက်လာပြီးမှ ဘေသား ထရပ်လိုက်ပါတယ်။ တက်ထရက်အညှိုးရောင်ဘောင်းဘီလည်း ဒူးခေါင်းတွေပြုစုတ်ပြီး သွေးတွေထွက်နေပါပြီ။ မျက်နှာမှာလည်း ကျောက်မီးသွေးမှုန့်တွေပေပြီး မဲနေတော့တာပဲ။ မတ်တပ်ထရပ်ပြီးပြီးချင်း ရထားနောက်ကို ဘေသား ကမူးရှူးတိုးနဲ့ ပြေးလိုက်ပါ

တော့တယ်။ ကျွန်တော့်စကားကိုပဲ ဖြေဝယ်မကျ နားထောင်တာလား။ သူပဲ သွေးရှူးသွေးတန်း ထပြေးတာလား။ ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်ခင် သူ့နောက်ကိုအပြေးလိုက်ပြီး နောက်ကနေ သိုင်းဖက်ထားလိုက်ပါတော့တယ်။ “ဟေ့ကောင်တေသား မင်းမသေဘူး။ မင်းမသေဘူး ဟေ့ကောင်သတိထား” ဆိုမှ ဘေသားသတိလည်လာပြီး သူပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကတော့ “အေးပါ ကာလားရာ အမှားတစ်ရပ်ပေါ့လေ” တဲ့။ မှန်လိုက်တာ ဘေသားရေ မင်းက အမှတ်တရလို့ ပြောပေမဲ့ မင်းရဲ့ဘိတ်သံကြီးနဲ့ အမှတ်တရအစား ငါ့နားထဲမတော့ အမှားတစ်ရပ်လို့သာ ကြားလိုက်ရတဲ့အပြင် ငါ့ကိုယ်ငါလည်း ဒီဘဝမှာရထားစီးရင်း “အမှားသုံးရပ်” ကျူးလွန်ခဲ့ပါပြီလို့ သံဝေဂတွေရရင်း

ရင်ဂို
၂၀၁၄

အရူးနှစ်ဗျိုး

ရှစ်တန်းကျောင်းသား မောင်မောင်လွင်တစ်ယောက် အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီး ဖြေပြီးပြီမို့ အလွတ်လပ်ကြီး လွတ်လပ်နေပါတော့တယ်။ တောင်ငူမြို့ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုပေါ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နေတဲ့အိမ်က ကျွန်တော်တည်းခိုနေတဲ့ Five Star Hotel ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ကဘာဖြစ်မလဲ။ ကျွန်တော်က ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်(Tourist) ကြီးတစ်ယောက်ပေါ့ ခင်ဗျာ။

မနက် (၁၀:၀၀) နာရီလောက် ရှေးထဲက အန်တီဝကြီးနဲ့ မေမေတို့ရဲ့ ဆိုင်ပေါ်ကို ထမင်းချိုင့်ဆွဲခြင်းကြီး ဖုတ်ခနဲ ချပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော့်ဝတ္တရားကျေပြီ။ လက်ဝါးလေးဖြန့်လို့ မုန့်ဖိုးတောင်းပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော့်စက်ဘီးမှာ အတောင်ပေါက်သွားပါတော့တယ်။ စက်ဘီးပေါ် တက်ခွဲလိုက်ရင်း မင်းမင်းလတ် (ကိုလတ်ကြီး)ရဲ့သီချင်းလေး ခေါင်းထဲဝင်လာပါတယ်။ “စိတ်ထဲရှိတာ အကုန်လုပ်မယ်၊ ဘယ်သူမှ မတားနဲ့ကွယ်၊ ရူးသွားမယ့်သူဟာ ကျွန်တော်ပါ”။ သီချင်းလေးအတိုင်းပဲ ရူးချင်ရူးသွားပါစေ။ Rolling Stone လေး ကျွန်တော့်အတွက် လိမ့်စရာနေရာတွေ အများကြီး။ တောင်ငူအရှေ့ဘက် ကရင်ပြည်နယ်ထဲက ရေတံခွန်ရှိတဲ့ ၁၃ မိုင် ပထီချောင်း သဘာဝresort ကြီးဆီသွားမလား။ နွေရာသီမို့ သောင်ပြင်တွေ ပေါ်နေပြီး ဘေးမှာ ရေတံသွင်သွင်စီးနေတဲ့ စစ်တောင်းမြစ်ထဲ ရေဆင်းစိမ်မလား။ လေးကျွန်းကန်တော်လို့ခေါ်တဲ့ ကန်တော်ကြီးထဲမှာ လေညှင်းခံမလား။ လွင်၊ ဆန်းသီရိ၊ ဘုရင့်နောင် စသည်ဖြင့် အမည်တွင်တဲ့

ရုပ်ရှင်ရုံတွေထဲပဲ တစ်ရက်တည်း သုံးပွဲဝင်ကြည့်မလား။ ဒယ်စုဘက်က ထော့မဲပါဆိုင်မှာပဲ လိုင်ချီးဖျော်ရည် အေးအေးလေး သွားသောက်မလား။ မြို့အရှေ့ ၄ မိုင် တောင်တန်းပေါ်သွားပြီး လေသေနတ်ပစ်ထွက်မလား။ ဒါမှမဟုတ် တောင်ငူအခေါ် Sky Beer ဆိုတဲ့ Toddy(ထန်းရည်)ပဲသွား ချမလား။ မင်းမင်းလတ်သီချင်းစာသားလိုပဲ၊ စိတ်ထဲရှိတာ အကုန်လုပ် လို့ရတယ်။ ပျော်စရာကြီးနော်။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော့်ဆရာ ဦးဘန်စိန် ပြောသွားတဲ့ စကားလေးမှတ်မိနေပါသေးတယ်။ "Toddy is full of glu- cose" တဲ့။ ကျွန်တော့်လိုကောင်တွေအတွက် တန်ဖိုးရှိလိုက်တဲ့စကား လေး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အရာမဆို တန်ဆေးလွန်ဘေးပေါ့နော်။

ဟိုးထား မောင်မောင်လွင် ဟိုးထားလို့ အော်ရမလို့ပါပဲ။ တောင်ငူ အကြောင်းများပြောနေရရင် ပြောမဆုံးပေါင်တော့သုံးတောင် ဖြစ်ဖြစ်သွား တာ ကျွန်တော်ပါပဲ။ ဒီနေ့ အတောင်ပေါက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်စက်ဘီးလေး ထိုးဆိုက်သွားတဲ့နေရာလေးကတော့ ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်နဲ့တစ်ခန်း တည်းနေ သူငယ်ချင်း သက်နိုင်ခေါ် အစိုးရဲ့ ခြံတံခါးရှေ့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ စက်ဘီးက Bell ကလေးတီးလိုက်တာနဲ့ အစိုး ထွက်လာပါတယ်။ "ဟေ့ ကောင် အစိုး ဘုရားပွဲဈေးတန်းမှာ အရပ်ထိုးတဲ့ဆိုင်တွေ ရောက်နေပြီ၊ ဘယ်လိုလဲ"(ပြောနေစရာလိုသေးလား ချလေ) "ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း တော့ မထိုးဘူးကွာ၊ ထိန်ဝင်းကိုပါ ခေါ်ရအောင်" အစိုးရဲ့ တက်ကြွမှု ကို သူ့စကားလုံးလေးထဲက အဓိပ္ပါယ်ဖော်လို့ရနိုင်ပါတယ်။ (တက်ထိုး ခို့ Let's go) တဲ့။ တက်ဆိုတာကတော့ Tattoo (ဆေးမင်ကြောင်) ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား ပွဲစားတန်းက ထိန်ဝင်းအိမ်ကို သို့တက်သွားကြပါတယ်။ "ထိန်ဝင်းရေ ထိန်ဝင်း" ဆိုတော့ လူမတွေ့ရခင် သူ့အသံလေးလေးကြီး အိမ်ထဲက ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။ (ဟေ့ကောင်တွေ)တဲ့။ တွေ့တွေ့ချင်းပဲကျွန်တော်က "ဟေ့ကောင်ထိန်ဝင်း ငါတို့သုံးယောက် အရပ်ဆင်တူထိုးမယ်လေကွာ" (ဟာ ငါမထိုးချင်ပါဘူး ကွာ)။ အစိုးက ဝင်ပြောတယ်။ "ငါရယ် ကုလားရယ် မင်း အရပ်ထိုးခ

အဖေ(စ်)ဘွတ်(စ်)(A personal journal)

တစ်ယောက်တစ်ဝက်ခံမယ်၊ ထိုးပါကွာမင်းကလည်း'' (မသေချာဘူး ငါ လိုက်ကြည့်မယ်)တဲ့။

စက်ဘီးကိုယ်စီ စီးပြီး ရွှေဆံတော်ဘုရားပွဲရှိရာ (၁၃)ရပ်ကွက်ဘက် ထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ စက်သံတဒီဒီနဲ့ ကျွန်တော် တို့ရှေ့မှာ ထိုးနေတဲ့လူတစ်ယောက် အပြီးကိုစောင့်ရင်း ဘယ်အရပ်ထိုး မလဲ တိုင်ပင်ကြရာ ကျော်ဟိန်းရဲ့ စိန်ဂေါ်လီဂိုဏ်း Logo ကို ရွေးချယ် လိုက်ပါတယ်။ ဈေးနှုန်းမေးကြည့်တော့ တစ်ပုံ ငါးကျပ်ခွဲတဲ့။ ကျွန်တော် နဲ့ အဖိုးမှာပါတဲ့ ပိုက်ဆံတွက်ကြည့်တော့ သုံးယောက်စာ ဖူလုံတယ်။ OK ငါအရင်စထိုးမယ်။ Tattoo Artist ရဲ့ ဆေးတွေပေးနေတဲ့လက်မည်း ကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပိန်ပိန်သေးသေး လက်မောင်းလေးကို ဖြစ်ညှစ်ကိုင် ပြီး တစ်ဖက်လက်က စက်ကြီးကိုင်လို့ ထိုးချလိုက်ပါတော့တယ်။ Tat- toos စက်ကြီးရဲ့ အပ်က ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်အပြင် ဘေးကိုပါ တုန်ခါတော့ ကျွန်တော့် အရေပြားကို ဝက်အူလှည့် (Screwdriver)နဲ့ ထိုးခဲ့နေသလို ပါပဲ။ စီးကျလာတဲ့ သွေးနဲ့မင်တွေကို ကျွန်တော်လွယ်နေကျ လားဟူ လွယ်အိတ်လေးနဲ့ သုတ်ရင်း ပြောမပြတတ်တဲ့ နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစား နေရပါတယ်။ အဲဒီခေတ်က အခုခေတ်လို တစ်ခါသုံး (dispossable) အပ်လည်း မသုံးဘူး။ ထိုးတဲ့လူက လက်အိတ်လည်း မစွပ်ဘူး။ သုတ်တဲ့ အဝတ်ကြီးကလည်း သူများသွေးတွေ သုတ်ပြီးသာ။ ကံကောင်းလို့ HIV မရခဲ့ကြတယ်။ နာရီဝက်လောက် ဒီစလံဝေပြီးတော့ နို့ဆီခွက်ဖင်ရဲ့ခလယ် မှာ အရိုးခေါင်းလေး ကပ်နေတဲ့ပုံမျိုး ကျွန်တော်ပိုင် ဆေးမင်ကြောင်ပုံ တစ်ပုံ ရရှိခဲ့ပါတော့တယ်။ အလှည့်ကျနဲ့ မရတဲ့သူကတော့ အဖိုး။ အရမ်း ထိုးချင်နေတဲ့စိတ်တွေ ပြင်းထန်နေတော့ အဖိုး တစ်ယောက်လည်း အံ ကြိုတ်ရင်း ဆေးမင်ကြောင်တစ်ပုံ လက်ဝယ် ရရှိပိုင်ဆိုင်လိုက်ပါတယ်။ ဒီတခါ ထိန်ဝင်းအလှည့်ဆိုပြီး နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ထိန်ဝင်းဖိနပ်ရဲ့ နောက်မှာ ဖုန်လုံးကလေးများသာကျန်ခဲ့ပြီး ဘုရားကုန်းတော်ပေါ် တက် ပြေး ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့တယ်။

အဲဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ဆေးမင်ကြောင်ရှူးသွပ်ခြင်း အစပျိုး
 တဲ့နေ့တစ်နေ့လို့ အမှတ်တရ ရှိခဲ့ပါတယ်။ အရှူးတကတူ အရှူးတွေထဲက
 ဆေးမင်ကြောင်အရှူးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဘယ်လောက်ရှူးလဲဆိုရင်
 အသက် (၅၀)လည်း ရောက်ရော၊ ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကလေးဝတ်
 ထားသလို ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှာ Tattoo တွေ ပြည့်သွားပါတော့တယ်။
 ကျွန်တော် Tattoo ထိုးတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က တစ်မျိုးဗျ။ Canvas ပေါ်
 မှာ ဆေးခွဲဆွဲတဲ့ပန်းချီဆိုတာ တစ်နေ့ပျက်စီးသွားနိုင်တာမို့ ခုမြောစရာ
 ကြီးလို့ မြင်တယ်။ အရေပြားပေါ်မှာဆွဲတဲ့ ပန်းချီက သေတဲ့အထိခံတယ်
 လို့ ယူဆပြီး Tattoo Artist တွေဆွဲတဲ့ ပန်းချီကို ကျွန်တော့်အရေပြားပေါ်
 မှာ စုဆောင်းတဲ့သဘောပါ။ ကျွန်တော့်ကို ထိုးပေးခဲ့ဖူးတဲ့ Artist စာရင်း
 ကို အမှတ်တရအဖြစ် တင်ပြပါရစေ။ ငယ်စဉ်က တောင်ငူလမ်းဘေးမှာ
 ထိုးခဲ့တဲ့ အမည်မသိသူ ၃ ဦး၊ မန္တလေးက ကိုထိုက်၊ ပုဇွန်တောင်က
 အဖိုးကြီး၊ ရန်ကင်းက ကိုရန်နိုင်၊ ဒဂုံအရှေ့ပိုင်းက ကိုထွန်း၊ Ice Man
 ရဲ့တက်တူးဆိုင်က ကိုစိုးကြီး၊ Metal Zone က ကိုကောင်း၊ ကျောက်
 ပြောင်းက ကိုနိုင်၊ မန္တလေးက တွပ်ပီ၊ Thai နယ်စပ်က ယိုးဒယားတစ်ဦး၊
 Tokyo က ဂျပန်တစ်ဦး၊ စင်ကာပူက အန်သော်နီတို့ပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဒီလောက် ပိုက်ဆံကုန် အသားနာတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်လာတဲ့
 ကျွန်တော်ဟာ ပုံကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည် ဖြစ်စေ ဘယ်တော့
 မှ နောင်တမရခဲ့ပါဘူး။ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ တက်
 တူးချစ်သူ (Tattoo Crazy)တစ်ယောက်ပါ။ အများအပြင်တော့ တက်တူး
 အရှူးပေါ့ဗျာ အရှူး အရှူး။ ကိုလွမ်းမိုး သီချင်းထဲမှာ ကြားဖူးတယ်။ “လူ
 တိုင်းဟာအရှူးတဲ့”။ ကိုစိန်ဝင်းထွန်းရဲ့ သီချင်းလေးလည်း အရမ်းပိုက်တယ်
 “မြေခွေးနဲ့လင်းတပျားကြား၊ ကိုယ့်အသည်းကိုစွန့်ပစ်သွားသလား အရှူး
 ဟူ ဟူ” တဲ့။ လူတိုင်း တစ်ယောက်တစ်မျိုး ရှူးနေကြတဲ့အထဲမှာ ကုလား
 ထိုင်အရှူးတချို့လည်း ရှိသေးတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကုလားထိုင်နဲ့ သူ့ဇင်ကို
 စူပါဂလူးနဲ့ ကပ်ထားချင်တဲ့ ကုလားထိုင်အရှူးတွေ တွေ့ဖူးပါတယ်။

အယု(စ်)ဘွတ်(စ်)(A personal journal)

အထက်လူကြီးမျက်နှာညှိမှာ သိပ်ကြောက်ကြတဲ့ ကုလားထိုင်ပေါ်က လူတချို့အကြောင်းလေး ပြောပြချင်ပါတယ်။ တောင်ကြီးမှာ Emperor နဲ့ Show ဆိုခါနီး ညနေမှာ ရန်ကုန်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ မန်နေဂျာကို သန့်ဇော်ရဲ့ ဖုန်းတစ်ခုဝင်လာပါတယ်။ “ရန်ကုန်မှာ သတင်းတစ်ခုထွက်လာတယ်။ စင်ပေါ်တက် သီချင်းဆိုရင် ယောက်ျားလေးဆိုရင် ဆံပင်ကုတ်ဝဲ (ပခုံးအထိ)ပဲ ထားရမယ်။ မိန်းခလေးဆိုရင် ခြေမျက်စေ့အထက် ၆” (ခြောက်လက်မ)ပဲပေါ်တဲ့ အဝတ်အစားပဲ ဝတ်ရမယ်” ဆိုပါလား။ အနီးအနားမှာ ရရာအထည်ညှပ်တဲ့ ကတ်ကြေးကြီးနဲ့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်ညှပ်လိုက်ကြတာ တောင်ကြီးဟိုတယ်ရဲ့ ကြမ်းပြင်မှာ ဆံပင်ပုံကြီးတစ်ပုံ ဖြစ်သွားပါလေရော ခင်ဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်စတစ်စ ပိုပြီး ကျပ်တည်းလာလိုက်တာ ကျွန်တော်တို့ စင်ပေါ်တက်တော့မယ်ဆိုရင် မိတ်ကပ်လူးတတ်တဲ့ အကျင့်တောင်ရလာပါပြီ။ မိတ်ကပ်လူးတယ်ဆိုလို့ မျက်နှာကို အလှခြယ်ဖို့လိမ်းတယ်များ မမှတ်ပါလေအံ့။ ကုလားထိုင်ပေါ်က လူကြီးမကြည့်ရက်နိုင်ဘူးဆိုလို့ လက်ကပေါ်နေတဲ့ တက်တူးတွေကို မိတ်ကပ်အပေါ်စားတွေနဲ့ လိမ်းပြီး ဖုံးထားရတဲ့အဖြစ်ပါခင်ဗျာ။

တစ်ခါတော့ TV Channel တစ်ခုမှာ Guitarist ကိုပက်ထရစ်တို့ရဲ့ Aurora အဖွဲ့နဲ့ သီချင်း ငှပုဒ် Live Show ရိုက်ပါတယ်။ ရိုက်ကူးရေးပြီးလို့ အနားယူမယ်လုပ်နေတုန်း အဲဒီဌာနကဝန်ထမ်းလေးတွေ တစ်အုပ်စု အနားရောက်လာပြီး Interview ရိုက်ကူးရေးလေး လုပ်ချင်ကြောင်း လာပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရလက်ခံလိုက်ပါတယ်။ ရိုက်ကူးရေးလည်းစရာ Interviewer မိန်းကလေးက “ဦးရင်ဂို အင်္ကျီကြယ်သီးလေးတပ်ပေးပါဦး” တဲ့။ ရင်ဘတ်က တက်တူးပေါ်မှာ စိုးရိမ်ပုံရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အင်္ကျီအပေါ်ကြယ်သီး လည်ပင်းစေ့တဲ့အထိ တပ်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ “ခက်တာပဲကွာ၊ ဒီအရုပ်ကလေး ပေါ်သွားတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ သမီးရယ်” ဆိုတော့ (အထက်လူကြီးတွေဆီ ပြန်တင်ပြရမှာမို့ပါ ဦးလေးရယ်) တဲ့။ “သမီးတို့ သားတို့ကိုတော့ ဦးဦးဘာမှမပြော

လိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးတို့ လူကြီးတွေက မပိုက်ပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်
 ပြောဆိုလိုက်တာကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ်က လူကြီး ဘယ်လိုတစ်ဆင့်
 ပြန်ကြားသွားတယ် မသိဘူး။ စောစောက ငွေကုန်ခံရိုက်ထားတဲ့ သီချင်း
 ၄ ပုဒ် TV ဖန်သားပြင်ပေါ် ရောက်မလာတော့ပါဘူး။

အရှုံးသမားဘဝနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလိုပဲ အော်မေးလိုက်
 ချင်ပါတော့တယ်။

ခင်ဗျားလည်းအရှုံး၊ ကျွန်တော်လည်းအရှုံး၊

တက်တူးရှူး နဲ့ ကုလားထိုင်ရှူး၊

(ဘယ်သူများ တမူးသာပါလိမ့်) လို့မျှို့။

ရင်ဂို

၂၀၁၄

ဟီးဂိုး

ကျွန်တော့် စာရေးစားပွဲမှာထိုင်ရင်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် (၃၀) ကျော် ကာလက ကျွန်တော့်ရဲ့အော်တိုစာအုပ်ကလေးကို ဖတ်ကြည့်မိနေသည်။

ကိုမောင်မောင်လွင်ရေ “သီချင်းလေးသေရင် လိုက်လို့သေမယ်” သီချင်းလေးတွေသေရင် တကယ်ပဲလိုက်လို့သေမှာလား ကိုမောင်မောင် လွင်ရယ်... ဒါဆို ကျွန်တော် ဆုတောင်းပေးမယ်နော်၊ သီချင်းလေးတွေ မသေပါစေနဲ့လို့လေ... (ပန်းချီသမားယောင်ယောင်၊ ကဗျာသမားယောင် ယောင် နန္ဒာမောင်မောင်) တဲ့။

သူငယ်ချင်း နန္ဒာမောင်မောင်ရဲ့ အမှတ်တရစာစုကလေးကို ဖတ်မိ ပြီး ကျွန်တော့်အတွေးတွေ အတိတ်ဆီကို ပျံလွင့်သွားပါတော့တယ်။

ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနဲ့ ကိုယ့်အိပ်မက်တွေတကယ်ဖြစ်လာဖို့ ကြိုး စားနေရတဲ့လူငယ်တွေတိုင်းမှာ ကိုယ်အထင်ကြီးတဲ့ Hero တစ်ယောက် တော့ ရှိစမြဲပဲ။

ရွှေတိဂုံတပေါင်းပွဲတော်ကြီးမှာ Play Boy အဖွဲ့ တီးတဲ့ညတစ်ည ပေါ့။ Drummer ကိုစံလင်းရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် အဆိုတော်တွေ အတီးသမား တွေသာ ဝင်ခွင့်ရတဲ့ Stage ရဲ့ အနောက်ဝင်ပေါက်ကနေ ကျွန်တော် ဝင်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးကိုရဖို့ လမ်း (၅၀)ဘက်က Drummer ကိုစံလင်းအိမ်မှာ ကြိုတင်သွားပြီး ခွင့်တောင်းခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့် ရည် ရွယ်ချက်က ၂ ခုဖြစ်သည်။ တစ်ခုက ဒရမ်သမားရဲ့ညာဘက်ခြေထောက် ကို အနီးကပ် မြင်နိုင်ရေးရယ်၊ နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော့်ရဲ့ Hero ကို

ခပ်လှမ်းလှမ်းအဝေးတစ်နေရာမှ ကြည့်ရှုနိုင်နေသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမ တစ်ချက် ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ Stage ရဲ့ရှေ့ကဆို မမြင်နိုင်တဲ့ Drum သမားရဲ့ ခြေနှင့် Pedal အယူအဆကို လေ့လာအတုယူဖို့ပါ။ ဒုတိယ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ Hero ဘယ်လိုနေတယ်၊ ဘယ်လို ထိုင်တယ်၊ ဘာလေးတွေ ပြောတယ်ဆိုတာ တွေ့ဖူးချင်လို့ပါ။

ထိုအချိန်တုန်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ Hero ကို Auto ငေးခိုင်းဖို့ ဝေးစွာ စကားသွားပြောဖို့ နေနေသာသာ၊ အနားမှာ ချောင်းဆိုးချင်လို့တောင် ချောင်းတစ်ချက် မဟနဲ့ရဲခဲ့ပါဘူး။ ဒါတွေဟာ ကျွန်တော့် Heroက စိတ် ဆိုးတတ်လို့၊ ဟနကြီးလို့၊ အော်ပြီးမောင်းထုတ်တတ်လို့ လုံးဝမဟုတ် ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အလိုအလျောက်ဖြစ်နေတဲ့ သူ့အပေါ်အထင် ကြီးတဲ့စိတ်၊ လေးစားသမှုပြုချင်တဲ့စိတ်၊ သီချင်းဆိုခါနီး အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်တဲ့စိတ်တွေကြောင့်ပါ။

အဲဒီညက ကျွန်တော့်ဟီးရိုး စင်ပေါ်မတက်ခင် လေ့ကားထစ်က လေးမှာ ထိုင်နေပုံ၊ လက်ထဲက တုတ်ကောက်နဲ့လမ်းလျှောက်နေတဲ့ လူ ပုံပါတဲ့ပုလင်းလေးကို ဘာမှမရောမနှောဘဲ Sip လုပ်နေပုံ၊ သူ့အစ်ကို အဆိုတော်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကျွန်တော့်ဟီးရိုးကို အချစ်ရိပ်သန်းသော မျက်လုံးနဲ့ ကျေနပ်စွာ ကြည့်ရှုအကဲခပ်နေပုံ၊ ဟီးရိုးရဲ့ဇနီးက ကိုယ်တိုင် အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ ခင်ပွန်းသည်အဆင်ပြေဖို့အရေး အလေး ပေး ပြုစုပေးနေပုံတို့ကို ကျွန်တော့်ဟီးရိုးနဲ့ ပေ ၂၀ အကွာလောက်က နေ ကျွန်တော် မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

အကို Hero ရေ။ အကိုအပါအဝင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှေ့ပြေးအဆို တော်တွေ အတီးသမားတွေဆီက အဆိုအတီး ပညာတွေ အတုမြင် အတတ်သင်ရင်း မြန်မာပြည်ရဲ့ ဂီတဥယျာဉ်ကြီးထဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက် ရောက်ရှိနေပါပြီ။

တစ်နေ့ Pioneer Club အပြင်ဖက်မှာ Stage Show တစ်ခု ကျွန်တော် ဖျော်ဖြေခွင့်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အလှည့် သီဆိုပြီးချိန် စင်ပေါ်

မှာ ဝတ်ဆိုခဲ့တဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီအမည်းလေးကို ချွတ်ပြီး T Shirt နဲ့လဲနေစဉ် ပရိသတ်ထဲက ညီငယ်တစ်ယောက် အနားရောက်လာပြီး အမှတ်တရ အဖြစ် စင်ပေါ်ဝတ်ခဲ့တဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီ အမည်းလေးကို သူ့အတွက်ပေးပါဆို ပြီး တောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်က “ခွေးတွေတော့ စိုနေတယ်ကွာ၊ ဒါ ပေမဲ့ ယူသွားပါ” ဆိုပြီးပေးလိုက်ပါတယ်။ ထိုသူလည်း ထွက်သွားရော သူ့နဲ့တစ်ဖွဲ့တည်းပါတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကျွန်တော့်အနားထပ် ရောက်လာပါတယ်။ (သူ့ကိုပေးရင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း အဲဒီ ဝတ်ထား တဲ့ T Shirt လေးပေးဈာ)တဲ့။ “ငါဝတ်စရာ မရှိတော့ဘူး ဖြစ်မှာပေါ့ ညီ လေးရ ဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ” ဆိုတော့ (ဒါဆို အမှတ်တရတစ်ခုတော့ ပေးဈာ) တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း “အစ်ကိုမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ အမှတ်တရဖြစ်အောင်ဆိုရင် ဒီ Note စာရွက်လေးယူကွာ” ဆိုပြီး လှမ်း အပေး သူက Note ကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး (ဒါက ဘာလုပ်ရမှာလဲဈာ) ဟု ဆိုကာ လွှင့်ပစ်လိုက်ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျသွားတဲ့ Note စာရွက်လေးကိုပြန်ကောက်ရင်း ကျွန်တော့် Hero မျက်နှာကို အတွေးထဲ မှာ ပြေးမြင်မိလိုက်ပါတယ်။

နောက်တစ်ခါတော့ ပြည်ပဖျော်ဖြေရေး ခရီးတစ်ခုမှာ Emperor က Drummer ကိုရဲလင်း (ကျွန်တော့် အခေါ် Ko Shell)က “အကို လိုက်ခဲ့ဈာ၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဧည့်ခံချင်လို့ တဲ့” ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သွားတဲ့စားသောက်ဆိုင်ကိုလည်း ရောက် ရော၊ ကျွန်တော် အကဲခတ်မိလိုက်တာကတော့ ဒီနေရာဟာ မြန်မာ ပြည်သားတွေ အလုပ်လုပ်ကိုင်ရင်းနေထိုင်ကြတဲ့ ဗမာရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခု ဆီ ရောက်နေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဆိုင်ထဲမှာတော့ စားသောက်နေသူတွေ အားလုံးနီးနီး ခွေတွေချည်းပဲပေါ့။ စားပွဲခုံတွေကိုဆက်လို့ ဝိုင်းထိုင်စရာ နေရာ လုပ်အပြီးမှာတော့ ပုလင်းကြိုက်သူ ပုလင်း၊ ဘူးကြိုက်သူ ဘူး၊ လိုလေသေးမရှိ အစားအသောက်များနဲ့ ဆိုင်ရှင်မိတ်ဆွေက ဧည့်ခံတည် ခင်း ပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဗိုက်ဆာဆာနဲ့ စားရင်းသောက်ရင်း

စကားပြောရင်းပေါ့။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းစားပွဲက ရွှေကလေး တစ်ယောက် ကျွန်တော့်အနားရောက်လာပါတယ်။ “ကိုယ့်ခင်ကို ဒီတက်တူး တွေက တကယ်ထိုးထားတာလား” တဲ့။ (မဟုတ်ပါဘူးညီလေးရာ တစ် လခံ Temporary တွေပါ) ဒီစကားကို သူမကျေနပ်၊ စောင်းကန်းစောင်း ကန်းနဲ့ သူမူလစားပွဲဝိုင်းကို ပြန်ထသွားပါတယ်။ ကျွန်တော် နားစွင့်ထား လို့ ကြားနေရပါတယ်။ သူက “ဟေ့ကောင်တွေ ယင်ဂိုကြီး တက်တူး တွေက အစစ်မဟုတ်ပါဘူးတဲ့ကွ” ဆိုတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက (ဟား ဟား ဟား အဲဒါအစစ်တွေကွ မင်းရှူးနေလား သွားမေးကြည့်) လည်းဆို ရော ကျွန်တော့်နား နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာပြီး ဘာပြောတယ် မှတ်လဲ။ “ဒီမှာ ကိုယ့်ခင်ကို ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းတယ်ဗျာ” (ဟာ ညီလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ) “ကိုယ့်ခင်ကို အရှုပ်တွေ တကယ်ထိုးထားတာပဲဗျ။ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ကျွန်တော် တကယ်ဝမ်းနည်းတယ်ဗျာ” တဲ့။ (ဟာ ကိုယ့် အသားပေါ် ကိုယ်ထိုးတာပဲကွာ ငါ့ညီနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ) “ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင် ဆိုင် ဝမ်းနည်းတယ်ဗျာ”။

ရော် ခက်ကပြီ။ ကျွန်တော် အနေကျပ်လာပြီ။ သူ့မျက်ရည်ပဲ ကျွန်တော် သုတ်ပေးရတော့ မလိုလို။ အနီးတစ်ထည်ယူပြီး သူ့ကို ထုပ်၊ ပုတ်ပဲသိပ်ရတော့မလိုလို။ အခက်တကားအခက်ကြီး ကြုံနေရပြီ အကို Hero ရေ။ ကျွန်တော် ဘာမှဆက်မတွေးဘဲ ထွက်ပြေးခဲ့ရပါတော့တယ်။ ကားပေါ်ရောက်မှပဲ မှန်အလုံပိတ်ပြီး ကျွန်တော် အကျယ်ကြီး အော်ပြော လိုက်တာကတော့...။

အစ်ကို Play Boy သန်းနိုင်ရေ... ကျွန်တော်ကတော့ အစ်ကိုကို ဒီနေ့ထက်ထိ မတို့ရက်မထိရက် ရှိသေလျက်ပါပဲလို့...။

ရင်ဂို
၂၀၁၄

သစ်ပင်

ကျွန်တော်မစားတဲ့ အသားတစ်ပျိုး ရှိပါတယ်။ ထိုအသားကတော့ သစ်သားပေါ့။ သစ်သားက မစားကောင်းတာမှန်ပေမယ့် သူ့သက်ရှိဘဝ သစ်ပင်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ရှုဖို့ အောက်စီဂျင်အလုံအလောက် ထုတ်ပေးတယ်ခင်ဗျ။ အမြစ်တွေကလည်း မြေဆီလွှာကို ထိန်းသိမ်းပေးတယ်။ ရာသီဥတုဖောက်ပြန်မှုကိုလည်း ကာကွယ်တယ် “ဥတုရာသီ တောကို ဖို၏” တဲ့။ စာရေးဆရာ အဆိုတော် မင်းသားသုမောင်ရဲ့ အချစ်သစ်ပင် လိုပဲ သစ်ပင်ဆိုတာ ချစ်ချင်စရာ ကောင်းလှပါတယ်။ မစားကောင်းတဲ့ သစ်သားကို တကျွတ်ကျွတ်ဝါးစားသူတွေတော့ အန်ထွက်ကုန်တော့မှာ ပဲနော်၊ ခက်တာပါပဲ။

ကျွန်တော်က ပန်းအလှတွေပွင့်တဲ့ အပင်တွေထက် အရွက်လှတဲ့ အပင်ရယ်၊ စားသုံးလို့ရတဲ့ အပင်တွေရယ်၊ အရိပ်ရတဲ့အပင်တွေကို ပိုနှစ်သက်ပါတယ်။ ငယ်ငယ်ကကျောင်းမှာ အစေ့မှအညှောင့်ထွက်၍ အပင်ဖြစ်လာသည်ဆိုတဲ့ စာသင်ရတဲ့နေ့၊ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အဘွားဝယ်ထားတဲ့ ပဲတောင့်ရှည်အသီးထဲက အစေ့တွေထုတ်ပြီး နေလှမ်းတော့တာပါပဲ။ ခြောက်တဲ့နေ့ကျတော့ ရေစိမ်ပြီး အညှောင့်ထွက်လာတာနဲ့ မြေကြီးကိုဆွဲပြီး စိုက်ပါတော့တယ်။ မကြာပါဘူး ခြံစည်းရိုးမှာ စောင်းပြီး ထောင်ထားတဲ့ ဝါးခြမ်းပြားတွေပေါ်ကို အနွယ်တွေ တက်လာပြီး အသီးတွေ ဝေဆာလာတော့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ပဲသီးတွေက ပွစောင်းစောင်းနဲ့ သိပ်မကျစ်ပါဘူး။ ဒါက ကလေးဘဝ စိုက်ပျိုးရေးအစကိုး။

သစ်တစ်ပင်ကောင်း ငှက်တစ်သောင်းတဲ့ အခုနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဦးထဲက အပင်တွေကိုပြောပြရရင် အုန်းပင်၊ နှင်း သီးပင်၊ ရင်ကွဲသရက်ပင်၊ သြဇာပင်၊ မာလကာပင်၊ ပိန္နဲပင်၊ ခရေပင်၊ မြရာပင်၊ ငါးခူဟင်းထဲထည့်ချက်နိုင်တဲ့ ရဲယိုပင်၊ စက္ကူပန်းပင်၊ ထောလပတ်ပင်၊ ရှားစောင်းလက်ပတ်ပင်၊ ပဲဟင်းထဲ ထည့်ချက်တဲ့ ပျဉ်းတော်သိမ်ပင်၊ ငါးပိရည်ခွဲ တို့စားဖို့ ချဉ်ဖတ်လုပ်နိုင်တဲ့ ကတတ်ပင်၊ ငရုတ်ပင်၊ ချဉ်ပေါင်ပင်၊ တို့ဟူးသုပ်ထဲ ညှပ်ထည့်နိုင်တဲ့ ရှောက်ပင်၊ သုပ်စား၊ ပြုတ်စားနိုင်တဲ့ မြင်းခွာရွက်ပင်၊ အရိပ်သိပ်ကောင်းပြီး သင်္ကြန်ဆို Feeling တစ်မျိုးဝင်စေနိုင်တဲ့ ပိတောက်ပင်၊ အုတ်နံရံတစ်ခုလုံး Design ဆင်ထားတဲ့ တိုက်ကပ်ပင်တို့ပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သစ်ပင်မှန်သမျှ သူနည်းသူဟန်နဲ့ အသုံးဝင်နေကြတာပါပဲ။

ဒီဘက်ခေတ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က ခေတ်လို အုပ်ချုပ်သူအကြီးအကဲတွေ သိပ်မဝေးကြတော့ပါဘူး။ ဝေးတယ်ဆိုတာ အသိတရားနဲ့ဦးနှောက်နဲ့ အကွာအဝေးကို ပြောတာ။ ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်ရှင်သန်စဉ်တစ်ချိန်က ခပေါင်းနှီးနှောဖလှယ်ပွဲကြီး အကြီးအကျယ်လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ခပေါင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့တောင်ငူကြားက လမ်းမကြီးဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီက နှစ်သက်တမ်းရာချီတဲ့ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေကို ခုတ်လှဲပစ်ခဲ့ခိုင်းတာ ဘယ်လိုလူကြီးတွေပါလိမ့်လို့ အလေးချိန်နည်းနည်းလေးရှိသေးတဲ့ ကျွန်တော့်ခေါင်းခွံထဲက ဦးနှောက်ကလေးနဲ့ စဉ်းစားမိခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်လူပျိုအရွယ် ပဲခူးမှာ ကျောင်းတက်တော့လည်း ရွှေမော်တေဘုရားရှေ့ကလမ်းမကြီးမှာရှိတဲ့ သက်တမ်းရှင်ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေကို လူကြီးတချို့ရဲ့အမိန့်နဲ့ စေတီကိုကွယ်တယ် ဆိုပြီး ခုတ်လှဲပစ်ခဲ့တာ တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ တော်တော် ရွှေညာဏ်တော်စူးရောက်ကြပုံများ။ သူတို့တွေလေးစူးရောက် စူးရောက်။ ဒါ ကျွန်တော်တို့ မြင်နိုင်တဲ့နေရာမို့ ဒီလောက်ပဲရှိတာ။ မမြင်နိုင်တဲ့ ကျွန်တော်တို့နိုင်တစ်ဝှမ်းလုံးရဲ့ တောအထပ်ထပ် တောင်အသွယ်သွယ်ထဲမှာဆို သူတို့ သားသမီးလေးတွေ ကောင်းစားဖို့အရေး

ဘယ်လိုတွေလုပ်၊ ဘယ်လိုတွေခုတ်နေမယ်ဆိုတာ ဗမာပြည်ရဲ့ နွေရာသီ အပူရှိန်အောက်မှာ ယပ်တောင်လေးခပ်ရင်းသာ စဉ်းစားကြည့်ကြချို့။

“သစ်ပင်တွေမခုတ်ကြပါနဲ့၊ အချုပ် (၃)လကျလိမ့်မယ်” တဲ့။ ကျချင်လည်း ကျဈာ။ ကျွန်တော် ခုတ်စေချင်တဲ့ အပင်တွေတော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ခုတ်စေချင်တဲ့နည်းက အမြစ်ပါနုတ်၊ အဖြတ်တိုက်ဖို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဆံပင်လေးတွေညှပ်ရင် တီသလိုပေါ့။ Trim လုပ်ဖို့ ပြောတာပါ။

တနေ့ ကျွန်တော့်အိမ်အပြန် လမ်းကြားလေးတစ်ခုကို အဖြတ်မှာ တော့ ကျွန်တော့်ကားခေါင်မိုးပေါ်က ကိုခနဲ ဖွဲခနဲ မြည်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာပါတော့တယ်။ ကျွန်တော် ကားကိုရပ်၊ အမြန်ဆင်းကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့် ရှိစုမဲ့စု ဝယ်ထားတဲ့ ကားကလေးရဲ့ခေါင်မိုးမှာ အစင်းရာ အခြစ်ရာတွေ ဗလပွနဲ့ မြင်တွေ့ရပါတော့တယ်။ မေခလာရဲ့ သီချင်းလေး ခေါင်းထဲဝင်လာပြန်ပါပြီ။ “တရားခံဘယ်သူလဲဟေ့ ပြော ဟော ဟော တရားခံ ဘယ်သူလဲဟေ့”။

တွေ့ပြီ။ အိမ်ရှင်က ခြံထဲမှာစိုက်ထားပေမဲ့ Trim မလုပ်တော့ ခြံအပြင် လူတကာသွားတဲ့လမ်းပေါ် အရုံလိုက်ကြီးပုံငိုက်နေတဲ့ စက္ကူပန်းချုံကြီးပါလား။ ကိုသန်းနိုင် သီချင်းတစ်ပုဒ် ခေါင်းထဲရောက်လာပြန်ပါပြီ။ “ဘာမှ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါ” တဲ့။ ကျွန်တော်သွားပြောလို့ရော အဆဲခံရရုံပဲရှိမှာပေါ့။ ကိုင်စာသီချင်းထဲကလို ပြန်ပြောလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရပါတယ်။ “သူ့ဘာသာသူခြစ်တာ ဘာဖြစ်လဲ ဘာဖြစ်လဲ” လို့ပေါ့။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်စိတ်တိုပြီး ကျိတ်ငိုကာ ပြောလိုက်မိတာကတော့ ...

သစ်ပင်ကို ချစ်ချင်ပေမဲ့ အပြစ်မြင်လို့ မချစ်ချင်တော့တာကတော့ အဲဒီလမ်းပေါ် ကျူးကျော်နေတဲ့ ဆူးတော်တွေနဲ့ စက္ကူပန်းချုံကြီးကိုပဲဟေ့။

စကား

စကား စကား ပြောပါများ။ စကားထဲက ဇာတိပြတဲ့။ တခြားနိုင်ငံ တွေတော့ မသိဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်ထောင်စုပြန်ဟာနိုင်ငံမှာ တော့ တိုင်းရင်းသားတွေ အကုန်လုံး စကားတစ်လုံး ထွက်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသဟာဖြင့် ထိုသူရဲ့ဇာတိဆိုတာ အနီးစပ်ဆုံး ခန့်မှန်း နိုင်ကြမှာပါနော်။

ကျွန်တော် မွန်ပြည်နယ်မော်လမြိုင်မှာ ကျောင်းတက်စဉ်က ကျောင်း ကနေ မြို့ထဲကို သွားလည်ချင်ရင် Ranger လိုင်းကားကြီး စီးသွားရပါတယ်။ နေရာရရင် သစ်သားနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဘေးတန်းနှစ်ဖက်မှာ ထိုင်ရပြီး နေရာမရရင်တော့ အလယ်မှာ မတ်တတ်ရပ်စီးရပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ နေရာရလို့ ဘေးတန်းမှာ ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ စပယ်ယာ ပြောလိုက်တဲ့ မွန်သံကလေးကတော့ “အကြွေလေးတွေ ပေးကြပါ။ အကြွေအမ်းစရာ မစီလို့”တဲ့။ ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ ထိုင်နေတဲ့လူတွေကို ထပ်ပြောလိုက်တာက “နောက်လူလဲထိုင်ရအောင် တင်ပါးလေးတွေ ကြိုတ် ပြီး အစေ့ကိုစွေ့ အစေ့ကိုစွေ့”ပါတဲ့။ အမှန်တော့ အရှေ့ကိုရွှေ့စေချင် တာပါ။

မော်လမြိုင်ကောလိပ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ပဲခူးတိုင်းရယ်၊ မွန် ပြည်နယ်၊ ကရင်ပြည်နယ်၊ တနင်္သာရီတိုင်းတို့က ကျောင်းသားတွေ တက် ရောက် ပညာဆည်းပူးခဲ့ကြရတဲ့ဌာနပါ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ကရင်သူငယ်ချင်းတွေ လမ်းမှာတွေ့ရင် နှုတ်ဆက်

တဲ့ပုံလေးလည်း အမှတ်တရရှိလှပါတယ်။ “ဟေ့ မော်မော်လွင် နေကော
 လား” တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း အားကျမခံပြန်ပြောလိုက်တာက (အေး
 အရားကောဒယ်၊ မင်းဂေါ်နေကောလား)လို့ပါ။ သူက ကျွန်တော့်နာမည်
 မောင်မောင်လွင်အစား မော်မော်လွင်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျာပဲ
 ထူးရမလိုလို ရှင်ပဲ ထူးရမလိုလို ဖြစ်ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

ဗြိတိမြို့က စကားပြောပုံကတစ်ပျို့။ ဘိတ်သား (ကျွန်တော့်အခေါ်
 ဘောသား) တွေ စကားဝဲတာများ နားကိုမလည်တော့အောင်ပါပဲ။ မင်းသား
 ကိုလွင်မိုးတို့ မင်းသမီးမေသန်းနု(မဆင့်)တို့ အသံကြားဖူးမှာပေါ့။ (တစ်
 လုံးက ကစ်စစ်ဖွင့်ဖို့၊ တစ်လုံးက မီးထိုးဖို့) ဆိုတာလေ။ မဆင့်နဲ့တွေ့ရင်
 ကျွန်တော်က အဲဒီလေသံပြောပြီး စလိုက်တဲ့အခါ မဆင့်က “အခု ပီ
 သွားပါပြီ” လို့ ပြန်ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘိတ်နဲ့တောင်ငူနဲ့ တူနေ
 တဲ့ ပြောပုံဆိုပုံလေးကြောင့် အခက်တွေ့ရတာလေး ပြောပြချင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် တစ်ခါက ရန်ကုန်အဆောင်တစ်ခုမှာ နေရင်း ဆုံခဲ့ရတဲ့
 သူငယ်ချင်းဘိတ်သားလေးအကြောင်းပါ။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် အဆောင်
 ရှေ့မှာထိုင်နေတုန်း မျက်နှာကြီးနီရဲပြီး ဘိတ်သား ကျွန်တော့်ရှေ့ရောက်
 လာပါတယ် “ဟေ့ကောင် ကုလား။ ငါ အရှက်ရလာတယ်ကွာ၊ လမ်းထဲ
 က ကောင်မလေးတွေ ငါ့ကို ဟားလွှတ်လိုက်ကြတယ်” (မင်းက သူတို့ရှေ့
 ဘာသွားလုပ်လိုက်လို့လဲကွ) “ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ သူတို့ ချက်ပြုတ်နေ
 တဲ့နားသွားပြီး ဘာလုပ်ကူရမလဲ သွားမေးတာလေးနဲ့တင် ငါ့ကို ဝိုင်းရယ်
 ကြတယ်၊ ငါလည်းရှက်လို့ မြန်မြန် ထွက်ပြေးလာရတယ်ကွ” ဆိုတော့
 ကျွန်တော်က (ဒါလေးပြောတာပဲကွာ ရယ်စရာလား၊ မဟုတ်မှလွဲရော
 မင်းဘောင်းဘီ ဝင်ပေါက်နေလို့လားမှမသိတာ၊ ဟိုဘက်လှည့်စမ်း) “ဟာ
 မပေါက်ပါဘူးကွ အသစ်ကြီးပါ” တဲ့။ ထိုအချိန် ကျွန်တော်တို့ပြောစကား
 ကို ကြားသွားတဲ့ အဆောင်ပိုင်ရှင် ကိုတူးက “ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့က
 ဘာလုပ်ကူရမလဲလို့ ပြောတာကိုး ရယ်မှာပေါ့၊ ရန်ကုန်မှာက ဘာကူလုပ်
 ရမလဲလို့ ပြောရမှာဟ” ဆိုမှပဲ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သဘောပေါက်

ခဲ့ပါတော့တယ်။ တောင်ငူမှာက “မင်းကို ဘာလုပ်ကုန်ရမလဲ၊ မင်းမကုန် နိုင်ရင် ငါစားကုန်ရမလား” လို့ ဘိတ်သံနဲ့တူပြီး တခြားပြိုင်တွေနဲ့ကွဲလွဲစွာ ပြောနေကြ မဟုတ်လားခင်ဗျာ။

မြတ်ပြီးတော့ကပ်လျက်ပြန်က ထားဝယ်လေး ကျွန်တော်တို့ စတုတ္ထ နှစ်ပြီးလို့ အိမ်ပြန်ကြတော့မယ်ဆိုတော့ ဘယ်နေ့ ပြန်ကြမလဲ၊ သူငယ် ချင်းတွေ ဘယ်လိုပြန်ဆက်သွယ်ကြမယ်ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းစွာ နှုတ်ဆက် နေကြတဲ့ကြားမှာ သူငယ်ချင်းထားဝယ်သားလေး ကျွန်တော့်ကိုပေးလိုက် တာ “ဟေ့ကုလား နက်ကီးတိုင် ပလန်မရား” တဲ့။ ကျွန်တော်က သူတို့ အသံကြားနေကြမို့ မနက်ဖြန်ပြန်မလားဆိုတာ နားလည်လို့ (အေး ပြန် ဖြစ်တယ်)လို့ ပြောလိုက်ပေမယ့် သူတို့စကား နားမလည်တဲ့သူဆိုရင် နက်ကထိုင်မှန်နဲ့ ပလာတာပဲ စားရတော့မလိုလို ထင်မိမှာပါပဲ။

တစ်ခါတလေ ဗီဒီယိုငှားကြည့်လို့ အငြိမ့်ထဲက လူရွှင်တော်တွေ ပြော ပြောနေတဲ့ ရခိုင်လူမျိုးလေးတွေရဲ့ စကားပြောပုံလေးလည်း ပြန် ပြေ ပြချင်ပါသေးတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စားပွဲဝိုင်းတစ် ဝိုင်းက လက်ဖက်ရည် (၁)ခွက်၊ နို့ (၂)ခွက်လို့ မှာတာကို အဖျော်ဆရာ ကြားအောင် စားပွဲထိုးကလေး အော်ပြောလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဆိုင် ထဲက မိန်းကလေးတွေ ငွေအပြန်ရှင်းထွက်ပြေးသွားကြတယ်ဆိုပဲ။ စားပွဲ ထိုးလေး အော်ပြောလိုက်ပုံက “လက်ဖက်ရည် တိုက်၊ နို့ နို့က်” ဆိုပါ လားဗျို့။

ကျောင်းပြီးလို့ တောင်ငူပြန်တော့လည်း တောင်ငူကစကားသံလေး တွေနဲ့ ကြုံရပြန်ရော။ တစ်နေ့ ည(၈)နာရီလောက် ကျွန်တော် လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ကနေ အိမ်ကိုလမ်းလျှောက်ပြန်အလာ အိမ်နီးနားချင်းသူငယ်ချင်း နဲ့ သူ့မောင်လေးတို့ကို တွေ့လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ “ဟေ့ မော်မော် မတွေ့တာကြာပြီ၊ ဒီမောင်နှမ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ” (အေး တို့မောင်နှမ လမ်းခြောက်ရင်း ခြောက်သီးသုပ် သွားစားကြမလို့ဆိုပါလား။ အဲဒီမှာတင် သူ့မောင်လေး ပြောလိုက်တာကတော့ “မမ ဟိုခြေ့က ညောင်ပင်ကြီး

နားက မသွားဘူးနော်၊ သရဲသိပ်ရှောက်တယ်တဲ့”။ ဒါကတော့ ကျွန်တော် တို့ တောင်ငူက ချွဲနဲ့ရှ မပိတဲ့ ချစ်စရာလေသံလေးတွေပါ။

ကျွန်တော်တို့နဲ့ အိမ်နားနီးချင်းမြို့ဖြစ်တဲ့ ပျဉ်းမနားက ပြောစကား လေးတွေကလည်း တစ်မျိုးပျ။ ရထားစီးပြီး ပျဉ်းမနားဘူတာ ရောက် သွားတိုင်း ကြားဖူးခဲ့တဲ့ ဈေးသည်လေးတွေအော်သံကတော့ “မျှစ်ရှင်ရ ယယ်၊ မျှစ်ရှင်တွေ၊ တစ်ထုပ်မှ ရောက်ရာထဲနော်” တဲ့။ ကဲ မျှစ်တွေအသက် ရှိသေးကြောင်း ပြောတာထင်ပါတယ်။ ဒါကလည်း ချစ်စရာ မပီကလာ လေသံလေးတစ်မျိုး။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် သီချင်းအဆိုသမားဘဝလည်း ရောက်ရော မြန်မာပြည်အနှံ့လျှောက်ဖျော်ဖြေရင်း မြင်းခြံမြို့ကို တစ်နေ့ ရောက်သွား တယ်ပေါ့ခင်ဗျာ။ ဖျော်ဖြေချိန်မရောက်ခင် ကျွန်တော်တို့ကို တည်းခိုနားနေ ဖို့ နေရာချထားပေးပါတယ်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲအိပ်နေရင်း တဖက်ခြံဘေးအိမ်က လင်မယား စကားများနေတဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရ လို့ ဝုန်းခနဲတောင် ထထိုင်လိုက်မိပါတော့တယ်။ မိန်းမက သူ့ယောက်ျား ကို အော်ပြောလိုက်တဲ့ စကားသံကတော့ “ကိုမြင့်လွန်နော်၊ ရှင် ခွင်နှစ်ခါ ရှိပြီ၊ နောက်ပြီးမှ ကျုပ်အလွင်မပြောနဲ့” ပါတဲ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ငုတ် တုတ်ထထိုင်ရင်း စဉ်းစားမိတာက သူ့ယောက်ျားကိုမြင့်လွင် အပြစ်ကျူး လွန်တာ ခုနှစ်ခါရှိပြီ ထင်ပါရဲ့။

အညာဘက်က စကားဝဲပုံက ဆန်းတယ်။ နုသတ်နဲ့ ငသတ်လွဲ တယ်။ ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက် ထည့်ထည့်ပြီးလည်း ပြောတယ်။ ဒီအပြင် သနဲ့ တနဲ့လည်း လွဲပြောသေးတယ်ခင်ဗျာ။ တောင်တွင်းကြီးဘက်က ကလေးမ လေးတစ်ယောက် ကျွန်တော့် အဘိုးနဲ့အဘွားကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ လိုအပ်တာလေးတွေလုပ်ကူဖို့ (အဲလေ) ကူလုပ်ဖို့ဇောက်လာပြီး နှစ်ရက် လောက်နေတော့ ကျွန်တော့်ကြီးဒေါ်က ကလေးမလေးရဲ့ အခြေအနေကို မေးလိုက်ပါတယ် “ဟဲ့ ချစ်ဝိုင်းရေ... တို့ဆီမှာ နေရတာပျော်ရဲ့လား” ဆိုတော့ ချစ်ဝိုင်းလေး ပြန်ပြောလိုက်တာက (နေကြည့်အုန်းမယ်၊ မတိ

တေးဘူး)တဲ့။

မြန်မာပြည်မြေပုံအတိုင်း အညာဘက်ကနေ ညာဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင် အသံဝဲဝဲလေးတွေ ပြောတတ်တဲ့ ရှမ်းပြည်ပေါင်ဗျား။ ရှမ်းပြည်ဘက်ရောက်ရင် ဟိုကြော်ငြာလေးကို သတိရမိတယ်။ “ထက်ထက် သို့ကသော့ သွားသိုက်ဆေးဆိုရင် သမာသွားသိုက်ဆေးကိုပဲ သုံးသယ်” တဲ့ခင်ဗျ။

သီချင်းဆိုရင်းရောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချင်းတောင်တန်းပေါ်က ဟားခါးမြို့သားလေးတွေအကြောင်းလည်း ပြောပြချင်ပါတယ်။ မြို့ခံတီးဝိုင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဖျော်ဖြေပွဲလေးမှာ ကျွန်တော်က အလှည့်မကျခင် ဒေရင်ရဲ့ နောက်က ကွက်လပ်ကလေးမှာထိုင်ပြီး Note စာရွက်လေးတွေ စီနေမိပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ဝိုင်းမှာပင်ထိုင်ဆိုတဲ့ မြို့ခံအဆိုတော် ညီညီအလှည့်ရောက်လို့လာပါတယ်။ Lead ဂီတာသမားက ညီညီ ဘာသီချင်း ဆိုမယ်ဆိုတာ မသေချာလို့ လှမ်းမေးလိုက်တာကတော့ “ဟေ့ကောင် ငီငီ အခုမင်းဆိုမှာ မင်းနဲ့နော် မဟုတ်လား” ဆိုတော့ ညီညီက (အေး)တဲ့။ ကျွန်တော် နားမလည်လို့ ဘေးက ချင်းတိုင်းရင်းသားလေးတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်မှ မင်းသား ရန်အောင်ရဲ့ မငြင်းနဲ့နော် သီချင်းမှန်း သိခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ညီညီ သီဆိုလာလိုက်တာ အလယ်ပိုဒ်လည်းရောက်ရော သူတို့လေးတွေ “ည”အသံထွက်ကို မပီလို့ “င”အသံထွက်နဲ့ ပြောနေမှန်း သိလိုက်ရပါတယ်။ ညီညီဆိုလိုက်တဲ့ အလယ်ပိုဒ် Chorus လေးကတော့ “မင်းနဲ့နော် ဒီကမ္ဘာမှာ အားလုံး ငင်းနိုင်တယ်” တဲ့။

တောင်ငူမှာ ၈၈ အရေးအခင်းကြီးတုန်းက သေစုတ်ဖောက်သံတွေ ကြားတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဂီတာသမားအောင်ထွေးရဲ့အဖေ ချင်းအဖျိုးသားကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့တဲ့စကားသံကိုလည်း အမှတ်ရမိပါတယ်။ သူက စစ်မှုထမ်းဟောင်းတစ်ယောက်ဆိုတော့ တိုင်းပြည်ပျက်မှာ သိပ်စိတ်ပူနေပုံရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်တာကတော့ “ဟေ့ကောင် မောမောလွီး... တိမ်းပြေပျက်တော့မယ်ကွ ဟေ့ကောင်ရ ..

တိမ်းပြေပျက်တော့မယ်”တဲ့ ခင်ဗျ။

တိုင်းရင်းသားတွေ စကားဝဲတာပြောရင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဂီတလောကထဲက အဆိုတော်ကချင်ကလေး Lလွန်းဝါ (ကျွန်တော်တို့အခေါ်လုံးလုံး)ကို သတိရမိပါသေးတယ်။ တစ်နေ့ မင်္ဂလာဆောင် ဖျော်ဖြေပွဲမှာ သူနဲ့ကျွန်တော်ဆုံတော့ သူက “ဟာ ဦးရင်ဂို အကျီလေး လတယ်နော်”တဲ့။ ကျွန်တော်က (ဟော့ကောင်လုံးလုံး မင်းကလည်း လှတယ်ပြောပါကွ ဘာလတယ်လဲ)“ဦးကလည်း သားမပီလို့ပါဗျ”တဲ့။ ကျွန်တော်လည်း လုံးလုံးစကားပြောရင် ဟထိုးထည့်မပြောတတ်လို့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ သူ့ကို (မင်းအိမ်မှာ ကြက်သွန်လှီးခိုင်းရင် မိန်းမရေ ကြက်သွန်တစ်လုံးကို အစိတ်စိတ် မွန်းပေးပါလို့ပဲပြောနော်)လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သဘောပေါက်သွားတဲ့ လုံးလုံးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို သူ့လက်သီးနဲ့ ဖွဖွ တစ်ချက်ထိုးလိုက်ပါတော့တယ်။

အခုတော့လည်း ကျွန်တော်က ရန်ကုန်သားတစ်ပိုင်း ဖြစ်လို့နေပါပြီ။ ရန်ကုန်ရောက်တာ နှစ် ၂၀ ကျော်ခဲ့ပြီကိုး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အရပ်ကိုယ့်ဒေသမဟုတ်တော့ ရန်ကုန်သူရန်ကုန်သားလေးတွေ ပြောပြောနေတဲ့ စကားလေးတွေကို သတိထားမိနေပါတယ်။ တစ်ခုခု လုပ်ရဦးမယ်တို့ ထမင်းမစားရသေးဘူးတို့ ဆိုရင် သူတို့လေးတွေအပြောကတော့ “သမီး အဝတ်လျှော်ကဦးမယ်” “သား စာမကျက်သေးဘူးနော်၊ ထမင်းစားကဦးမယ်”တဲ့။

အိုးဟီး ဒါကြောင့်ကိုး။ မြန်မာပြည် ဆိုကရေးတီးပြိုင်ပွဲမှာ ရန်ကုန်တိုင်းကချည်း အကပြိုင်ပွဲမှာ ရွှေအများဆုံးရယူလေ့ရှိတာ ဒါကြောင့်ပေါ့။ ပြိုင်ပွဲဝင်မယ့် သူတွေဟာ သူများထက်တော့ ပိုကြိုးစားမှ အောင်မြင်ကြရတာကိုး။ ရန်ကုန်သူ ရန်ကုန်သားလေးတွေ အဝတ်လျှော် ရင်းလဲက၊ ထမင်းစားရင်းလဲကနေကြမှတော့ ရွှေရတာ ဆန်းသလားဗျာတို့။

ဒီအကြောင်းလေးတွေ ရေးနေရင်းနဲ့ မူလတန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းက စာကြောင်းလေးတစ်ကြောင်းကို သတိရလိုက်မိပါတယ် ...

အဖေ(စ်)ဘွတ်(စ်)(A personal journal)

၈၃

“အလယ်ကလူ စကားဝဲ၏” တဲ့။

၁၉၇၆
၂၀၁၄

မြန်မာဂိုဏ်း စစ်စတင်

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် အစိတ်လောက်မှစ၍ မကြာသေးသော နှစ်ကာလတွေ အထိ နေရာတကာမှာတွေ့မြင်နိုင်တဲ့ အရေး ၃ ပါးဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ လမ်းဘေးဝဲယာမှာလည်း ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် တစ်ခါ ထိုဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။ စာပေစိစစ်ရေးဖြတ်ပြီးလို့ ထွက်လာပြီဆိုတဲ့ စာအုပ်တိုင်းရဲ့ ရှေ့စာမျက်နှာမှာလည်း တွေ့ရတယ်။ ဗီဒီယို ရုပ်ရှင်တွေမှာ မင်းသား၊ မင်းသမီး မပေါ်လာခင် သူ့အရင်ဦးအောင်ပေါ်လာတာလည်း တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဒို့တာဝန်အရေး ၃ ပါး ...

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာ အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

နောင်လာနောက်သား ကလေးတွေ မမြင်ဖူးကြမှာစိုးလို့ ချရေးပြတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ကျွန်တော့်အရေးတွေ အများကြီးပဲ။

အိမ်ထောင်စုစာရင်း မစုတ်ပြရေး .. ကျွန်တော့်အရေး။ ရင်းနှီးပြီး သားသူငယ်ချင်းများနဲ့ ရန်မဖြစ်ရေး .. ကျွန်တော့်အရေး။ သားသမီး မြေးများအပေါ် အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး .. ကျွန်တော့်အရေး။ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ဘာညာ ကွဲကွဲအရေး .. ကျွန်တော့်အရေးတွေပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော့်အရေးထဲမှာ ကျွန်တော် အညံ့ဆုံးအရေးတစ်ခုကတော့

လူမှုရေးပါပဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးလုပ်ပြီး ဧည့်မခံတတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို အရေးလုပ်ပြီး ဧည့်ခံရင်လည်း ကျွန်တော် ထမင်း မျှီမကျတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် ကလေးနှစ်ယောက်က ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်မတူဘဲ သူတို့မေမေခွဲ တူသွားလို့ အလွန်ကံကောင်းသွားကြ ပါတယ်။ တွေ့တဲ့နေရာမှာ တွေ့တဲ့လူတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း လုပ်တတ် ကြတယ်။ အဆင်ပြေအောင် စကားစမြည်ပြောတတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော် က အဲဒီနေရာမှာတော့ (ဘတ်အ) ကြီးပဲ။ ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ကျေး ဇူးတင်ပါတယ် ... ဟုတ်ကဲ့ သွားလိုက်ပါဦးမယ် ခွင့်ပြုပါဦး ဟုတ်ကဲ့ ဆိုပြီး လူရှုပ်ရှုပ်နေရာက ထွက်ပြေးဖို့ပဲ ချောင်းနေလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီလို ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ပြည်ပဖျော်ဖြေရေးခရီးတွေ အကြိမ်ကြိမ်ဖျက်ခဲ့ ဖျက်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၈ နှစ်ခန့်ကတော့ Daw Sandra (ဒေါ်စန္ဒရာ)ရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်အရ Australia နိုင်ငံ Perth မြို့သို့ ဖျော်ဖြေရေးခရီးတစ်ခေါက် အရောက်သွားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီခရီးစဉ်က တော့ ကျွန်တော်ဘဝ တစ်သက်တာ မမေ့စရာခရီးစဉ်လို့ ကျွန်တော် မှတ်ယူထားလိုက်ပါတော့တယ်။

အမျိုးသားတေးသံရှင်ထဲကဆိုရင် ကိုစိုးပိုင်ရယ် မင်းသားရန်အောင် (ကိုရန်လေး)ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် ၃ ယောက်ပါ။ အမျိုးသမီးတေးသံရှင် ကတော့ အစ်မ မချို(ချိုပြုံး)ရယ်၊ မေသန်းနု(မဆင့်)ရယ်၊ အငယ်ဆုံး ရှင်ဖုန်းတို့ရယ်ပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အတီးပညာရှင်ကတော့ ရှင်ဖုန်းရဲ့ခင်ပွန်း ကိုဥက္ကာဦးသာ (Plus Three) ဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုရောက်တော့မှ မန္တလေး Shells တီးဝိုင်းက ကိုဂျယ်ရီတို့ညီအစ်ကိုတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး တီးခတ်ဖျော် ဖြေကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုဂျယ်ရီ မဆုံးပါးသေးပါဘူး။

ကျွန်တော် ခရီးစဉ်မှာပါမယ့်သူတွေ မေးကြည့်လိုက်တော့ ကိုစိုးပိုင် ပါမယ်ဆိုကတည်းက အရမ်းပျော်နေပီပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို ကျွန် တော့်ထက် စီနီယာကျတဲ့ တေးသံရှင်များထဲမှာ ကျွန်တော် ကလိထိုးပြီး စလို့ရတဲ့သူက ၂ ဦးပဲ ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်က ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်

တဲ့ ကိုခင်မောင်တိုး (ကိုတိုးကြီး) ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်က စိုးပိုင် (ခ) မောင်ငြိမ်းချမ်းဆိုတဲ့ ကျွန်တော့် အစအနောက်ကို သည်းအခံနိုင်ဆုံး အစ်ကိုကြီးကိုစိုးပိုင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ Thai ကို Transit လုပ်ဖို့ မရောက်ခင် ကတည်းက ကျွန်တော်နဲ့ကိုစိုးပိုင် လေယာဉ်ပေါ်မှာ ဝိုင်တွေ ခဏခဏ တောင်းသောက်ပြီး တော်တော် အရှိန်ရနေပါပြီ။ တောင်းသောက်ပုံကို လည်းကြည့်ဦးလေ။ ဝိုင်မသောက်တဲ့ အဆိုတော်သိန်းကလေးတွေအတွက် ပါ တောင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တွယ်နေကြတာ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက် ဒီခရီးမှာ အဖော်တွေပါတော့ ပျော်နေတာပေါ့ဗျာ။

Perth မြို့လေဆိပ်ကလည်း အပြင်ထွက်ရော ကျွန်တော် Ringo ဘဝကနေ တစ်ခါတည်း Bon Jovi ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ MTV တွေထဲ မှာပဲမြင်ဖူးတဲ့ Limousine တံခါး ၆ ပေါက်ကားကြီးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို လာကြိုတာကိုးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့အစ်မကြီးဒေါ်စန္ဒရာရဲ့ စနစ်တကျ စီမံ ခန့်ခွဲမှုကြောင့် ကိုစိုးပိုင်၊ ကျွန်တော်၊ ကိုဥက္ကာနဲ့ရှင်ဖုန်းတို့လေးယောက် သား ကိုထွန်းနွဲ့မမြတို့ ဇနီးမောင်နှံအိမ်မှာ တည်းခိုခွင့်ရခဲ့ကြပါတယ်။

အခု ကျွန်တော်ရေးနေတဲ့စာထဲမှာ အဓိက ရေးပြချင်တဲ့အချက်က တော့ ကိုထွန်းနွဲ့မမြတို့ရဲ့ ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဧည့်ခံပုံအဆန်းကလေး ကို ရေးပြချင်တာပါ။ ကိုထွန်းနွဲ့မမြတို့ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဗမာပြည်ဘွား ဗမာအမျိုးသား အမျိုးသမီး စစ်စစ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က သား သမီး မထွန်းကားသေးပါဘူး။

ကားပေါ်ကဆင်းလို့ ကိုထွန်းတို့အိမ်ထဲ ဝင်တာနဲ့ အဆင်သင့်ပြင် ထားတဲ့အခန်းတွေ လိုက်ပြပါတယ်။ ကိုစိုးပိုင်က တစ်ခန်း၊ ကျွန်တော့် အတွက်က ကလေးရိုရှင်နေလို့ရတဲ့ ပန်းချီတွေ၊ အရောင်တောက်တောက် ဆေးရောင်တွေနဲ့ ကလေးကြိုက် ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ချစ်စဖွယ်အခန်းလေး တစ်ခန်း၊ ကိုဥက္ကာတို့ဇနီးမောင်နှံက သီးသန့်တစ်ခန်းမို့ လွတ်လွတ်လပ် လပ် နေထိုင်ခွင့် ရကြပါတယ်။ ထမင်းစားခန်းထဲက ရေခဲသေတ္တာကြီး ထဲမှာတော့ ဘီယာအပြည့် တစ်ကန့်၊ ဝီစကီက တစ်ကန့်၊ ဝိုင်က တစ်

ကန်နဲ့ စားဖွယ်သောက်ဖွယ် မြည်းဖွယ်အစုံနဲ့ သစ်သီးတွေ ထည့်ထားပေးတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကိုထွန်းက မိမိလိုတာကို စိတ်ကြိုက်ကိုယ်တိုင် ယူ သုံးဆောင်ဖို့ ကြိုတင်ပြောပြထားပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ လူမှုရေးအားနည်းချက်ကြောင့် ကိုယ့်ကို ဧည့်ခံလည်းမကြိုက်၊ ကိုယ်ကလည်း ဧည့်မခံတတ်တဲ့ အကျင့်အတွက် အဆင်ပြေကြီး ပြေနေပါတော့တယ်။ မနက်မိုးလင်းလို့ ကျွန်တော်တို့နီးပြီဆိုတာနဲ့ အိမ်သားတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းစားခန်းက စားပွဲပေါ် ကြည့်လိုက်ရင် လေးယောက်စာ Breakfast အသင့် ရှိနေပါပြီ။ ကော်ဖီခွက်အလွတ်လေးလုံးလည်း မှောက်လျက်ရှိနေပါတယ်။ ရေခွေးတည်စရာအိုး၊ ကော်ဖီမုန့်ဘူး၊ နို့ဆီဘူး၊ သကြားဘူး အဆင်သင့် ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဖျော်သောက်နိုင်ပြီး မုန့်တွေအေးသွားရင် ခွေးဖို့လည်း Oven၊ Microwave အသင့်ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ အပြင်မှာ ထွက်မစားဖြစ်တဲ့ နေ့လယ်စာ၊ ညနေစာများမှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ။ စားပွဲပေါ်မှာ ထမင်းဟင်း အချို့ပွဲ အဆင်သင့်တွေ့ရပေမဲ့ ကိုထွန်းနဲ့မပြုကိုတော့ လုံးဝ မတွေ့ရပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆာတဲ့အချိန် ခွေးစားရုံပါပဲ။ သူများအိမ်က ကိုယ့်အိမ်လို ဖြစ်နေတာ။

ဒီလောက် ယဉ်ကျေးပျူငှာတဲ့ ဒီလိုစနစ်သစ် ဧည့်ခံနည်းကတော့ ဖြင့် အနောက်နိုင်ငံမှာလည်း ရှိမယ်မထင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အရှေ့တိုင်းမှာလည်း မရှိနိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဧည့်သည်ကြောင့်လည်း အိမ်ရှင်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်။ အိမ်ရှင်ကြောင့်လည်း ဧည့်သည် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်တဲ့ ကိုထွန်းနဲ့မပြုတို့တို့ရဲ့ ခေတ်အမီဆုံး ဧည့်ခံပုံအဆန်းလေးကိုတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အမေရိကန်ချည်းလည်း မဆန်၊ မြန်မာဟန်လည်း မပျက်၊ နှစ်မျိုးပေါင်းစနစ်လေးမို့ Myanmaric System (မြန်မာရီကန်စစ်စတမ်)လေးလို့သာ တင်စားကမ္ဘာတင်လိုက်ချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။

ဗွေစားစကား

ဟိုတလောလေးက ကျွန်တော် စက်ာပူ ခဏသွားလည်ခဲ့ပါတယ်။ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်ရတော့မယ်ဆိုမှ အိမ်က ကလေးတွေအတွက် ဘာမှ မဝယ်ရသေးမှန်း သတိရတော့တယ်။ မနက်ဖြန်လို့သာ ပြောရတာ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဒီနေ့မနက် သန်းခေါင်ကျော် (၂:၀၀)နာရီတောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ခေါင်းထဲမှာ ၂၄ နာရီဖွင့်တဲ့ Mustafa Shopping Centre ကို ပြေးသတိရလိုက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ အိပ်ရာကထ၊ မျက်နှာသစ်ပြီး Taxi နဲ့ ပြေးရပါတော့တယ်။ မူစတာဖာရှော့ပင်းစင်တာက အိန္ဒိယနွယ်ဖွားတွေ အပိုင်ပါ။ ကလေးတွေတစ်ယောက်ချင်းစီအတွက် လက်ဆောင်လေးတွေ ဝယ်ပြီးတော့ မိုးတောင်လင်းနေပါပြီ။ ဈေးဝယ်ပြီး မောတော့ မိုက်ကလည်း ဆာလာတာနဲ့ မနက်အစောစာစားဖို့ အနီးအနားရှိ အိန္ဒိယ စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ဆိုင်နံ့ခံမှာရေးထားတဲ့ စာတန်းလေးတွေဖတ်ကြည့်တော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အသံထွက်ရင်းနှီးပြီးသား စာလုံးလေးတွေကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဘာတွေလဲဆိုတော့ Prata "ပလာတာ" (မန္တလေးအခေါ် အထပ်တစ်ရာ)၊ Dosa "တောင်ငူအခေါ် ဒေါဆယ်" (ရန်ကုန်အခေါ် တိုရှည်)၊ Daal gosh "ဒါးလ်ဂို(ရှ်)" (ဗမာအခေါ် ပဲဆိတ်သားဟင်း)၊ Naam "နံပြား"၊ Chapati "ချပါတီ"၊ Puri "ပူရီ" တို့ပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တစ်ကျပ်ခွဲတန် ဒေါဆယ်တစ်ပွဲ၊ ငါးကျပ်ခွဲတန် ဒါးလ်ဂို(ရှ်)နဲ့ တစ်ကျပ်တန် ကော်ဖီတစ်ခွက် မှာလိုက်ပါတယ်။ မုန့်တွေလာချပေးတဲ့ အိန္ဒိယအမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလိပ်

စကားနဲ့ Chutney(ချပ်တနေ)ရောယူမလားလို့ မေးပါတယ်။ အဆင်ပြေ လိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော်သိပြီးသား စကားလုံးမို့လို့ အင်းလို့ ခေါင်းတစ် ချက်ညီတ်လိုက်ပါတယ်။ အိန္ဒိယအခေါ် ချပ်တနေ (Chutney) ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့တောင်ငူမှာ ကျက်သနီလို့ခေါ်တဲ့ ပူစိနံနံလေး တသင်းသင်း နဲ့ အိန္ဒိယဆော့စ် (Indian Sauce) တစ်ဖျိုးကို ပြောတာပါ။ ကျွန်တော့် စားပွဲပေါ်က ဒေါဆယ်နဲ့ ဒါးလ်ဂျီ(ရှ်)ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်း ပြုံးနေမိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘေးလူတွေအမြင်မှာ ပြားကိုးဆယ် လို့ ထင်တော့မှာပဲ။ ကျွန်တော် ပြုံးမိသွားရတဲ့ အကြောင်းကတော့ . . .

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အဘိုးနဲ့ အချိန်ကြာကြာ အနီးကပ်နေပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ အဘိုးက မီးရထားဌာန ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုအချိန်က မီးရထားဌာနဝန်ထမ်း အများစုဟာ အိန္ဒိယနွယ်ဖွားများ ဖြစ် ကြလေတော့ ကျွန်တော့်အဘိုးရဲ့စကားသံတွေထဲမှာ အမြဲလိုလို အိန္ဒိယ သုံးစကားလေးတွေ ညှပ် ညှပ် ပြောတာ အလိုလို ကြားဖူးနေခဲ့ပါတယ်။ တောင်ငူမှာ များသောအားဖြင့် အိန္ဒိယစားသောက်ဖွယ်ရာနဲ့ သွားရည်စာ မုန့်နာမည်များကို ဗမာမူမပြုဘဲ တိုက်ရိုက် မွေးစားစကားအသံထွက်နဲ့ ခေါ်ဆိုလေ့ရှိကြပါတယ်။ တောင်ငူမှာ နေ့လယ်ဘက် မွန်းလွဲအချိန် ဒီသီ "Dhoti" (ခါးတောင်းကျိုက်ဝတ်သော အဖြူရောင်ပိတ်စ (သို့) အိန္ဒိယမ်း ပုဆိုး)ကိုဝတ်ထားပြီး အထမ်းနှင့် မြေအိုးသန့်သန့်လေးတွေထဲက ကျွန်တော် တို့ အခုခေတ်အခေါ် ဒိန်ချဉ် (Yogurt)ကို Indian(အိန္ဒိယမ်းကြီး) အော် ရောင်းတဲ့အသံကတော့ "ဟေး . . ဒဟီ"(Dahi) ပါတဲ့ခင်ဗျာ။ တောင်ငူ သူ တောင်ငူသားတွေကတော့ သူက ဒဟီဆိုရင် အားလုံး ဒဟီ လိုက် တာပဲ။ ဒဟီလို့ပဲ တောင်ငူက မွေးစားထားတဲ့မုန့်နာမည်တွေ ရွတ်ပြပါရ စေ။ ပရာတာ၊ နံပြား၊ ဒေါဆယ်၊ ဒါးလ်ဂျီ(ရှ်)၊ ချပါတီး၊ ပူရီး၊ မုန့်စိမ်းပေါင်း အတောင့်လေးလိုမျိုး ပူတူးမုန့်၊ မုန့်တွန်စာလို့ အများခေါ်တဲ့ မုန့်တပီး ယို၊ အိန္ဒိယမ်းဆော့စ် (Sauce) ကျက်သနီ စသည် စသည်တို့ ဖြစ်ကြပါ တယ်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာနေပြီး မူလတန်းကျောင်းလည်း တက်၊ အိမ်အလုပ်လည်းကူလုပ်တဲ့ လားဟူတိုင်းရင်းသားကလေးလေးတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီကလေးတွေထဲက အာရှမ်းဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကို ကျွန်တော်အဘွား ပလာတာ ဝယ်ခိုင်းပုံလေး နားဆင်ကြည့်ပါဦး။ အဘွားက “ဟဲ့ လာပါဦး အာရှမ်းရေ၊ ဘွားဘွားကို ပလာတာ (၂)ချပ် သွားဝယ်ပေးစမ်း” (ဟုတ်) “ နင်ပြောတတ်ရဲ့လားကွယ်၊ ပလာတာလို့ ပြောကြည့်စမ်း” (ပတ္တလား) “ဟဲ့ ဟဲ့ ဘယ်က ပတ္တလားလဲ၊ အဲဒါက ဆိုင်းဝိုင်းထဲကဥစ္စာဟဲ့၊ ပြန်ပြောစမ်း ပလာတာ” (ပလာတာ) “ဟုတ်ပြီ သွားဝယ်တော့ ဒီမှာ ၂ ကျပ်” တဲ့ ခင်ဗျ။

ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း မော်မော်တို့အိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေးဖိတ်လို့ မုန့်ဟင်းခါးသွားစားရင်း ရယ်ခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးလည်း ရှိသေးတယ်။ ဆွမ်းကျွေးမှာ မုန့်ဟင်းခါးကျွေးပေမယ့် မော်မော်အမေက သက်သတ်လွတ်သမားမို့ မော်မော်က သူဝယ်ပေးထားတဲ့ ဒေါဆယ်ကို ပန်းကန်ထဲ ထည့်ယူလာပြီး သူ့အမေကိုမေးလိုက်ပါတယ် “ဒေါဆယ် စားတော့မလား” ဆိုတော့ အနီးနားမှာ မုန့်ပန်းကန် ကူဆေးပေးနေတဲ့ ဒေါဆယ်ကြီးက သူ့ကိုပြောတယ်ထင်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်တာကတော့ (ခုနကတင် နှစ်ပွဲစားပြီးတယ်လေဟယ်)တဲ့ ခင်ဗျာ။

တစ်ခါကလည်း တောင်ငူကန်လမ်းက ကာကာကြီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို အဘိုးခေါ်သွားလို့ ကျွန်တော်နဲ့ အညာကလာလည်တဲ့ မောင်သောင်းတို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော်အဘိုးနဲ့အတူ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပါတယ်။ အဘိုးက “မောင်သောင်းရေ ကာကာကြီးကို ကြားအောင် သွားမှာစမ်း ဒါးလ်ဂီ(ရုံ) ၃ ပွဲ လို့” ဆိုလိုက်တဲ့အခါမှာ မောင်သောင်း အော်ပြောလိုက်တဲ့ စကားသံလေးဟာ တစ်လောက ကျွန်တော် စင်္ကာပူက အိန္ဒိယစားသောက်ဆိုင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေမိရတဲ့ အကြောင်းရင်းပါပဲ ခင်ဗျာ။

မောင်သောင်း ဘယ်လိုအော်ပြောလိုက်သလဲဆိုရင်တော့ -

“ကာကာကြီးရေ... ဒါလဝွတ်ရွတ် ၃ ပွဲ” ပါတဲ့ခင်ဗျာ။

ရင်နီ

၂၀၁၄

နတ်ရေကန်

ကျွန်တော် ၂ နှစ်၊ ၃ နှစ်သားအရွယ်က အဘွားရဲ့အမေ အဘွား ဒေါ်မယ်မယ်က ကျွန်တော့်ကို ထိန်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အဘွားကို ရှေးဆန်ဆန် အမေကြီးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အဘွားကိုယ်တိုင် လိပ်သောက် လေ့ရှိတဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်အကြီးကြီးလိပ်ရင်းနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ဆော့ စရာအဖြစ် ဆေးလိပ်အသေးလေး လိပ်ပေးတတ်တာကို ဒီနေ့ အထိ မမေ့သေးပါဘူး။ နေ့လယ်ဘက်ဆို များသောအားဖြင့် ပုံပြင်ကလေးတွေ ပြောပြတတ်ပါတယ်။ ဝေသာန္တရာမင်းကြီး၏ အလှူအတန်း ရက်ရောပုံ ပုံပြင်ပြောပြလျှင် ကဏ္ဍာနှင့်ဇာလီဆိုသည့် ကလေးလေး ၂ ယောက် အတွက် ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်နှင့် ခံစားခဲ့ရဖူးပါသည်။ နောက်ထပ် ပုံပြင် အများကြီးထဲကမှ ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံး ပုံပြင် (၁)ပုဒ် ရှိပါတယ်။ အဲဒါ ကတော့ ဘုရင်ကြီးနဲ့ဘုရင်မကြီးတို့ အသက်အရွယ်ကြီးလာလို့ အိုမင်း ရင့်ရော်လာချိန်မှာ နတ်ရေကန်ထဲခုန်ချလိုက်ရာ အိမ်ရှေ့မင်းသား၊ မင်း သမီးအရွယ်လေးတွေ ပြန်ရောက်သွားကြတယ်ဆိုတဲ့ ပုံပြင်လေးပါပဲ။ အခုနေ့များ အဲဒီလို နတ်ရေကန်ကြီးရှိခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက် မလဲနော်။

ကျွန်တော့်သမီးက တစ်ခါတလေ သူ့အလုပ်ကအကြောင်းလေးတွေ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတတ်ပါတယ်။ သူ့ဂီတာသင်တန်းမှာ တပည့်ပေါင်း (၆၀)လောက် ရှိတယ်တဲ့။ တပည့်တွေရဲ့အရွယ်က (၆)နှစ်လောက်ကလေး လေးကနေ (၆၅)နှစ်လောက် အဖိုးကြီးအထိ ရှိတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်

အရမ်းအံ့ဩသွားပါတယ်။ အဘိုးကြီးတွေကို သင်ရတဲ့အချိန်တွေမှာ ဂီတာတီးနည်း သင်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ပြောပြတဲ့ သူတို့မြေးလေးတွေ အကြောင်း၊ မြေးတွေကို ဘယ်လို သူထိန်းရတဲ့အကြောင်း၊ မြေးထိန်းတာနားရင် ဂစ်တာတီးကျင့်တဲ့အကြောင်း စုံနေအောင် ပြောပြတာကိုလည်း နားထောင်ပေးရပါသေးတယ်တဲ့။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ တူနေသားဘဲလို့ တွေးနေမိပါသေးတယ်။ သူတို့ ဒီသင်တန်းလာတက်ရတဲ့အကြောင်းက ဒီဂစ်တာတီးခတ်ခြင်းပညာနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖို့လည်း မဟုတ်။ စင်ပေါ်တက်ဖျော်ဖြေဖို့လည်း မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ သူတို့ရဲ့အားလပ်ချိန်မှာ အပန်းဖြေခြင်းတစ်မျိုး (သို့) သူတို့ရဲ့အသက်ရှည်ဆေးတစ်ခုပဲ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောပြပါတယ်တဲ့။ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်တာကတော့ “အသက်ကလေးရယ်တဲ့ရှည်စေလို ဂီတအရိပ်ကိုခို” ဆိုတာပါပဲဗျာ။

ပြီးခဲ့တဲ့လက မန္တလေးမှာ Stage Show ဆိုဖို့ ကျွန်တော်တို့ ခိုင်မန္တလေးကားကြီးနဲ့ ထွက်အလာ ဘေးခုံမှာယှဉ်လျက်ထိုင်နေတဲ့ အဆိုတော်သူငယ်ချင်း ဇော်ထက်ဟန်နဲ့ စကားတွေပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်(၂၀)လောက်က Oasis စတူဒီယိုမှာ အတူဆုံခဲ့ကြတဲ့အကြောင်း တွေပြောကြရင်းနဲ့ ဇော်ထက်ဟန် ဒီနေ့အထိ ဂစ်တာတီးဖြစ်နေသေးကြောင်း၊ ကျွန်တော်လည်း Drumနဲ့ အဆက်မပြတ်သေးကြောင်း ပြောဖြစ်ကြတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့တစ်ချိန်က အတီးသမားဘဝ ရူးခဲ့ကြပြီး ဒီနေ့သီချင်းအဆိုသမားဘဝရောက်နေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး တီးကြရအောင် ကွာလို့ နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်ဖြစ်ကြပါတယ်။ စိတ်ကူးတွေဟာ ဒီအတိုင်းထားလိုက်ရင် လေထဲမှာ ပျောက်သွားတတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော် အကောင်အထည်ဖော်တော့တာပါပဲ။

ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သား ၄ယောက်စလုံး တက်ကြွတဲ့ကြွက်တွေ ဖြစ်နေကြပါပြီ။ စောစောစီးစီး ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်လာသူက

တော့ အဆိုတော်စည်သူလွင်(ကျွန်တော်တို့အခေါ် အစည်) ဖြစ်ပါတယ်။
 ဒုတိယ ဖုန်းဝင်လာသူကတော့ အဆိုတော် ဖရန်ကို ပါပဲ။ ဘယ်ရမလဲ
 ကျွန်တော်က ဇော်ထက်ဟန်တို့အိမ်ရှေ့တောင် ရောက်နေပြီလို့ ပြန်ကြား
 လိုက်တာပေါ့။ ဒီနေ့ ကားတွေ မယူလာကြနဲ့၊ အသွားအပြန် ဦးရင်ကို
 တာဝန်ယူတယ်ဆိုပြီး ၃ ယောက်စလုံးကို လိုက်ကြိုလို့ လူစုမိတာနဲ့
 ကျွန်တော့်အိမ်ကို ချီတက်သွားကြပါတော့တယ်။ ဇော်ထက်ဟန်နဲ့ အစည်
 က ဂစ်တာ၊ ဖရန်ကိုက Bass ကျနော်က Drum ၊ ကိုယ့်တူရိယာတွေ
 ကိုယ်တိုင်ဆင်ပြီးကြတာနဲ့ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ဆိုကြတဲ့သီချင်းတွေ
 ကို အားလုံး တီးခတ်ကြရင်း တစ်ဖွဲ့သားလုံး အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်နေကြ
 တာပေါ့။ ထမင်းစားချိန်တောင် မနည်းကို ရပ်ပြီးမှ စားဖြစ်ကြပါတယ်။
 ဒီနေ့ ထူးထူးခြားခြား ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ပေါ့ပါးပြီး ပိုသွက်လက်
 လာတယ်လို့တောင် ထင်ရပါတယ်။

သီချင်းတွေတိုက်လို့ ပြီးခါနီးမှာ ဇော်ထက်ဟန်က ပြောတယ်။
 “ဒီနေ့ညတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်တော့မှာပဲ” တဲ့။ ဘာဖြစ်
 လို့လဲမေးကြည့်တော့ သူက “အရင်နေ့တွေကဆို တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုယ့်
 ကိုကိုယ် တာဝန်မကျေသလိုပဲဗျာ၊ ဒီနေ့တော့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လုပ်
 လိုက်ရလို့ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ရတော့မယ်” တဲ့။ (မှန်
 လိုက်တာ ဇော်ထက်ဟန်ရေ ... တို့အားလုံးလည်း အဲဒီလိုပဲကွ)လို့
 ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ အစည်နဲ့ ဖရန်ကိုကလည်း ကျေနပ်ပြီး
 ပြုံးနေလိုက်ကြတာ ကျွန်တော်တို့ စကားတွေကို ထောက်ခံနေသလိုပါပဲ။

မိုးချုပ်တော့မှပဲ ပြန်ကြရအောင်ဟုဆိုကာ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်သိမ်း
 ကြပြီး ကျွန်တော့်ကားလေးနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်အိမ်ချင်း လိုက်ပို့ပြီး
 နှုတ်ဆက်ကြ၊ နောက်တစ်ပတ်ဆုံဖို့ ပြန်ချိန်းကြပြီးတော့ အပြန်လမ်းမှာ
 ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ ကားမောင်းရင်း ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ကားမောင်း
 လာရင်း အမှတ်တမဲ့ ကားစတီယာရင်ပေါ်က ကျွန်တော့်လက်ဖခံကို
 လမ်းဖီးတိုင်တွေရဲ့အလင်းရောင်နဲ့ မြင်တွေ့လိုက်ရချိန်မတော့ “ဟာ ငါ့

လက်ဖောင်းပေါ်က မြင်နေကြ တွန့်လိပ်နေတဲ့ အရေးအကြောင်းတွေ မရှိတော့ဘဲ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပြောင်တင်းလာပါလား" လို့ ကျွန်တော် အံ့ဩစွာ တစ်ယောက်ထဲ ပြောလိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်တော် မယုံနိုင်လွန်းလို့ လမ်းဘေးကပ်ပြီး ကားကိုရပ်၊ နောက်ကြည့်မှန်ထဲက ကျွန်တော့် မျက်နှာကို ကျွန်တော် ကြည့်လည်းကြည့်မိရော အရမ်းအံ့ဩပြီး မရှိတော့တဲ့ ကျွန်တော့်အဘွား ဒေါ်မယ်မယ်ကို တမ်းတလို့ အကျယ်ကြီးထအော်မိလိုက်ပါတော့တယ်။

“အမေကြီးရေ ... ကျွန်တော် နတ်ရေကန်ထဲ ခုန်ချမိပြီဗျို့။”

ရင်ဂို
၂၀၁၄

အတွေးသုံးမျိုး

တစ်နေ့ ကျွန်တော် အိပ်ခန်းတွင်းရှိ TV ၌ Reader's Channel ကို ကြည့်နေရင်းဖြင့် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်သုံးဆယ်ကျော်ကာလက အဖြစ်အပျက်ကလေးများကို မျက်လုံးထဲ မြင်ယောင်လာမိသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်က ယင်းအဖြစ်အပျက်များအပေါ် ခံစားမှု စိတ်နေစိတ်ထားက တစ်မျိုး။ သုံးဆယ် လေးဆယ်ဝန်းကျင်က ခံစားမှုတစ်မျိုး။ အခု ငါးဆယ်ကျော်အသက်မှာ ရှုမြင်တတ်သွားပုံက တစ်မျိုး။ ခြားနားသွားလိုက်တာလို့ ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။

(ကျောင်းသားတစ်ယောက် အရက်မူးပြီး ရန်ဖြစ်ရမယ်လို့ ဘယ်သူ သင်ပေးထားလဲ၊ ရှေ့ .. ဟေ့ကောင်၊ ဒီမှာ မင်းတို့ ကျောင်းထွက်ရမယ့် ကောင်တွေစာရင်း) လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သုံးဆယ်ကျော် မော်လမြိုင် ကောလိပ် ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းထဲမှာ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးခင်မောင်တင့် (ခေါ်) စာရေးဆရာကြီး တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့ စကားသံပါ။ ဆရာကြီးရှေ့ တစ်ယောက်ထဲတိုင်နေသော ကျွန်တော့်ကို ရည်ညွှန်းပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့ကျလာသော စာရွက်ထဲမှ လူဆယ့်နှစ်ယောက် စာရင်းကို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ အားလုံးတော့ မမှတ်နိုင်လိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းတီးဝိုင်းလေးထဲက ဂစ်တာသမား ကော့ကရိတ် ကိုလှဋ္ဌေးရယ်၊ ပဲခူးက အလွမ်းအဆွေး သမားလေး အေးဝင်းရယ်၊ ပဲခူးကပဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းမိုက်ကန်းကန်း သန်းရှိန်ဆိုတာရယ်ပဲ မှတ်မိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလွဲရင် တခြား ဆယ့်တစ်

ယောက်က ဘာအမှုလဲတော့ မသိခဲ့ရပါဘူး။ အသက် နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် ကျွန်တော်ဟာ ဆရာကြီးကို တုံ့ပြန်စကားဆိုမိပါတယ်။ (အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် အရက်မသောက်ထားဘူး။ ရန်ဖြစ်တာလည်း ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက် ဖြစ်တာ။ သူ့ကို အခုခေါ်ပြီးမေးပါ။ လက်သီး ဘယ်သူ့ဆီက စ ထွက်တာလဲဆိုတာ)။ ဆရာကြီးကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာစွာနဲ့ပဲ (မင်း ဘာမှဆက်မပြောနဲ့၊ မင်းကျောင်းထွက်ရမယ် ဒါပဲ)ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောပြောချင်း ကျွန်တော် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး (ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းထုတ်ရင် သူ့ကိုလည်းထုတ်ပါ)ဟုသာပြောပြီး ကျွန်တော် ကျောင်း အုပ်ကြီးရုံးခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ဒီအကြောင်းတွေပြောနေတာနဲ့ Reader's Channel ကြည့်တာနဲ့ ဘာပတ်သက်လဲလို့ မေးစရာရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက် ကလေးမှာ ဆရာကြီးတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ရယ်၊ ကျွန်တော် မောင်မောင် လွင်ရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ တစ်ဆောင်တည်းနေသူငယ်ချင်းရယ် တင် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဓာတုဗေဒတင်မက ဘဝဗေဒပါ သင်ကြားပေးလိုက်တဲ့ ဆရာသမားတစ်ဦးအကြောင်းလည်း တင်ပြချင်ပါတယ်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဒီနေ့ Reader's Channel မှာ အမြဲပြင်တွေ့ရတဲ့ စာရေးဆရာ ဒေါက်တာခင်မောင်ညိုပဲ ဖြစ်ပါတော့တယ်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းက စိတ်ညစ်စွာနဲ့လှည့်ထွက်လာပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ပြဿနာတစ်ခုကို တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ရှင်းတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်အကျင့်အရ ကျောင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေမိပါတယ်။ ကျောင်းထုတ်ခံရရင် အိမ်ကလည်း မဆူဘူး။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ရည်းစားကလည်း ဘာမှမပြောဘူးဆိုတာ သိပေမဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဖွဲ့ထားတဲ့ SKELETON ဆိုတဲ့တီးဝိုင်းက အတီးသမားဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး တောင်ငူ ပြန်ရမှာတော့ သေမလောက် ကြောက်တယ်။ အဲဒီကာလက တောင်ငူကအခေါ် အန်တီဝလေးရယ်၊ ရည်းစား မမွန်ရယ်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို Transfer လုပ်ဖို့ပြောပေမဲ့ ကျွန်တော့်တီးဝိုင်းသံယောဇဉ်နဲ့

ပို့ မပြောင်းဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော့်အတွေးစ ပြတ်သွားစေတာကတော့ ကျွန်တော့် လက်ဖက်ရည်စားပွဲရှေ့ လာရပ်တဲ့ လူတစ်ဦးရဲ့အရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင် လိုက်ရလို့ပါဘဲ။ ကျွန်တော် ခေါင်းမော်အကြည့်မှာတော့ ကျွန်တော့်ဆရာ ဒေါက်တာခင်မောင်ညို ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့် အာရုံထဲမှာပေါ်လာတဲ့ ထင်မြင်ချက်ကတော့ သေချာပေါက် ဆရာ ကျွန်တော့်ကို လာဆူပြီပေါ့။ 'ဆရာ ထိုင်ပါဦး' ဟု ကျွန်တော် ခရီးဦးကြိုပြု မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပေမဲ့ ဆရာက ထိုင်မယ် မထိုင်ဘူး အဖြေမပေးဘဲ ကျွန်တော့်ကို မတ်တတ်ရပ် လျက် စကားဆိုပါတယ်။

“မောင်မောင်လွင် . . . (ခင်ဗျာ)၊ မင်းဘာလုပ်နေလဲ (ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်ဘူးဆရာ)၊ မင်း ဘာဖြစ်မလဲသိလား၊ (ကျွန်တော် မသိဘူး ဆရာ)၊ အလွန်ဆုံး မင်း ကျောင်းထွက်ရရုံပေါ့။ အေးအေးဆေးဆေးနေပါ ကဲ ငါသွားမယ်” ဟု ပြောကာ ကျောင်းဘေးဘက် အပေါက်ကျဦးကလေး မှ ကျောင်းထဲ လမ်းလျှောက်ဝင်သွားတော့သည်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော့် အတွေးကို ပြောပြရမယ်ဆိုရင် “ဆရာရယ် ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်ရ တာများ ပျော်စရာမှတ်လို့ လာပြောလေရောသလား” လို့ပေါ့။ ဒါကတော့ ဖြစ်ပျက်ပြီးကာစ ငယ်စဉ်က ပထမဆုံးအတွေးပေါ့။ နှစ်တွေကြာလာ လို့ အသက်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်ကျတော့ ကျွန်တော့် အတွေးတွေ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြန်ပါတယ်။ တကယ်ဆို ဆရာက ကျွန်တော့်ကို လာအား ပေးတာပဲ။ ဒီခေတ်ဆိုးစနစ်ဆိုး ပညာရေးမှာ ကျောင်းကထွက်ရတော့လဲ ဘာဖြစ်သွားမှာလဲ။ မင်းလုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပေါ့လို့ ပြောတယ်ဆိုပြီး ဒုတိယတစ်မျိုး တွေးထင်တတ်လာတယ်။ ဒီအတွေးက ကျွန်တော့် တစ် ဖက်သတ်အတွေးမို့ မှန်တယ်လို့ မယူဆပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဖြစ်စေချင် တဲ့ဆန္ဒကို ကျွန်တော် ကျောင်းပြီးတဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ အိမ်မပြန်ခင်သိခွင့် ရခဲ့လို့ ကျွန်တော် အတွေးမှန်လောက်ပါရဲ့လို့ ယူဆရပါတယ်။ ဆရာကြီး တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်က တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းအပြီး

မထုတ်ဘဲ အဆောင်ကပဲ ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ပြဿနာကတော့ အများကြီးပေါ့။ နေရာကျောင်းပြင်ပအဆောင်က ဝေး၊ ထမင်းမမှန် ဟင်းမမှန်နဲ့၊ ယောက်ျားလေးပဲလေ ပြဿနာတွေကြားက အဆိုအတီး မပျက်ခဲ့တာကိုပဲ။ ကျောင်းမထုတ်ဘဲ အဆောင်တင် ထုတ်ခဲ့တဲ့ ဆရာကြီးကို ကျေးဇူးတင်နေမိပါတယ်။

ကျောင်းကပြန်တော့မယ့် နောက်ဆုံးရက်မှာ ဆရာညိုက ကျွန်တော့်ကို အိမ်လာခဲ့ဖို့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အခေါ်လွှတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မဆူမှန်းတော့သိပေမဲ့ ဘာပြောမယ်ဆိုတာကိုတော့ စဉ်းစားလို့ကို မရခဲ့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ အဲဒီညနေ ဆရာနေတဲ့ တတိယနှစ်အဆောင်ရဲ့ဘေးက အိမ်ကလေးဆီ ကျွန်တော် သွားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာရဲ့စကားကို ကျွန်တော် တစ်သက်မမေ့တော့ပါဘူး။

“မောင်မောင်လွင် မင်း အခု ကျောင်းပြီးပြီ၊ မင်း တောင်ငူကိုပြန်၊ ဂီတအလုပ်ကို ဆက်လုပ်၊ ကိုင်စာတို့လို အောင်မြင်အောင်ကြိုးစား။ အဲဒါကိုမှ မင်းမိဘတွေကပေးမလုပ်ရင် ငါ့ဆီပြန်လာခဲ့၊ အဆောင်ထမင်းကျွေးမယ်၊ နောက်ပြီး ငါ့အိမ်မှာနေ” (ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်) လို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပေမဲ့ အဲဒီအချိန်က ဘဝရှေ့ရေး မှုန်ဝါးဝါး ထုံပေပေနှလုံးသားနဲ့သာ တောင်ငူကို ပြန်ရောက်သွားပါတော့တယ်။ အခု ကျွန်တော့်အသက် ငါးဆယ်ကျော်လာပါပြီ။ ဆရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို ကွာခြားမှုမများသော်လည်း အသက်အရွယ် အတွေ့အကြုံအရလားတော့ မသိဘူး။ အားလုံးကို အကောင်းဘက် ပိုမြင်တတ်လာပါတယ်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲက ဆရာ့စကားတွေကို အခု အသက်အရွယ်ရဲ့ အတွေးမှာတော့ (ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းပေါ့။ မင်း ကျောင်းထုတ်ခံရရုံပါပဲ၊ အချုပ်အတန်းမကျလောက်ပါဘူး။ မင်းပြဿနာရှိရင် ငါ ကူညီမယ်၊ အားတင်းထား၊ မင်းဂီတအလုပ်ကို ကျောင်းအပြင်က ဆက်လုပ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ငါမင်းနဲ့ တစ်စားပွဲထဲတော့ မထိုင်တော့

ဘူး။ ငါ့ကို လူဆိုးအားပေးသူလို့ အများက ယူဆလိမ့်မယ်။ ဒါပဲ ငါ သွားမယ်)လို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူနိုင်ပြီး ကျွန်တော်ဘဝကောင်းကျိုးက လွဲလို့ ဘယ်သူ့အကောင်းအဆိုးမှ မဝေဖန်တဲ့စကားတွေကို Indirect ပြောသွားခဲ့တာပဲလို့ ကျွန်တော် တတိယတစ်မျိုး ပြောင်းလဲတွေးနေမိပါ တော့သည်။

ရင်ရှိ
(၂၀၁၄)

နှစ်ဆောင်ပြိုင်

လွန်ခဲ့သည့် (၁၅)နှစ်လောက်က ကျွန်တော်တို့မိသားစု ဒဂုံမြောက်
ပိုင်းမှာ နေကြပါတယ်။ အဲဒီ ကာလက ကျွန်တော့်ရဲ့ နမော်နမဲ့နိုင်မှု
ကြောင့် ဟာသဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ကြုံခဲ့ရဖူးပါတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်
တစ်ခုရဲ့ ဖြစ်ရပ်လေးပါ။ ဒီကိစ္စကို တစ်ခါတစ်ခါ မေ့နေပေမဲ့ အခု ကျွန်
တော် လက်ရှိနေတဲ့အိမ်က အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်ကျင်းပခဲ့တဲ့ မဟာစည်
သာသနာ့ရိပ်သာနဲ့ နီးနေတော့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတိုင်း ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ရယ်မိနေပါတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ ဒဂုံအိမ်ကို
တောင်ငူမှာတုန်းက ကျွန်တော်တို့တီးဝိုင်းမှာ Keyboard တီးခဲ့ဖူးတဲ့
သူငယ်ချင်းညီညီရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာလေး သူ့ကိုယ်တိုင်လာပေး
ပါတယ်။ “ညီညီ ကျွန်တော်အရောက်လာခဲ့မယ်” ဆိုတော့ ညီညီကျေနပ်
ပြီး ပြန်သွားပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ညီညီမင်္ဂလာဆောင်နေ့ ရောက်လာပါ
တယ်။ အဲဒီနေ့က ရုံးပိတ်ရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း မင်္ဂလာဆောင်
မှာ သီချင်းဆိုစရာတွေ အများကြီးပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် (၉:၀၀)နာရီ
တစ်ပွဲ ဖြို့ထဲမှာ သွားဆိုလိုက်ပါသေးတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ညီညီမင်္ဂလာ
ဆောင်ကလည်း (၉)နာရီမှ (၁၂)နာရီဆိုတော့ အတော်ပဲ။ လက်ဖွဲ့မယ်၊
ထမင်းစားမယ်၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားပြောပြီးရင် နောက်တစ်ခုဆိုဖို့ ကူး
မယ်ပေါ့။ စိတ်ကူးတဲ့အတိုင်း မဟာစည်ထဲ ကားမောင်းဝင်သွားပါတယ်။
ကျွန်တော် မနေ့က ထုပ်ပိုးထားတဲ့ အပြာရောင် လက်ဖွဲ့ထုပ်ကလေးနဲ့
ဟန်ကျပန်ကျ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လက်ဖွဲ့လက်ခံတဲ့နေရာမှာ ပေးအပ်

လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ချိန်မှာ ဧည့်ခံတဲ့ ညီလေး တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို နေရာချထားပေးပါတယ်။ ကြက်သားဟင်း၊ အစိမ်းကြော်၊ ဘာလချောင်ကြော်၊ ထမင်းစားဖို့ အစဉ်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ သူက ဖော်ရွေစွာ ဧည့်ခံတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ထမင်းစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထမင်းသုံးလေးလုတ်အထိ သတို့သားကို ရှာမတွေ့ဘူး ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့က ဧည့်ခံတဲ့ညီလေးကို “ညီညီဘယ်မှာလဲ ညီလေး” (ညီညီမလာဘူး အစ်ကို) “ဪ” ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ “ညီညီကွာကံဆိုးလိုက်တာ ဘာပြဿနာများဖြစ်လို့ မင်္ဂလာပွဲကို ကိုယ်တိုင် မဆင်နွှဲနိုင်ပါလိမ့်” ဝေါ့ ဆက်ပြီးတွေးသေးတယ်။ “နှစ်ဖက်မိတတွေပဲ အဆင်မပြေ ဖြစ်လို့လား”။ ဒါမှမဟုတ် သတို့သား သတို့သမီးပဲ ရန်ဖြစ်ကြပြီလား။ တွေးပူနေချိန်မှာပဲ တခြား အမျိုးသားတစ်ဦးက ရှေ့မှာလာထိုင်ပြီး “အစ်ကို အစ်ကို့ကို ကျွန်တော်သိတယ်၊ အစ်ကိုလာတာ ဟိုဘက်မင်္ဂလာဆောင် မဟုတ်လား”။ “ဟိုက်” .. “အခုတော့သိပြီ တလွဲ ဝင်ထိုင်မိပြီ” မင်္ဂလာဆောင်နာမည်မဖတ်ဘဲ ဝင်ကြိုတ်မိနေတာကိုး။ ရပါတယ်၊ ဒီလောက်ကတော့၊ ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ “ကျေးဇူးပဲနော် ညီလေး သွားလိုက်ဦးမယ်”။ ကျွန်တော် ထမင်းတစ်ဝက်ကျိုးနေတဲ့ ပန်းကန်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကားဆီ ပြန်ပြေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် အကြံသစ်ထပ်ရတယ်။ ခုနတုန်းက မြို့ထဲက မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကျွန်တော် သီဆိုခရခဲ့တဲ့ စာအိတ်ကလေး လက်ဖွဲ့လိုက်မယ်ဆိုပြီး ညီညီနှင့်ဇနီး နာမည်ကိုရေး၊ ကျွန်တော့် နာမည်လေးကိုခြစ်၊ OK ဘဲဆိုပြီး ညီညီမင်္ဂလာဆောင်ကိုဝင်လက်ဖွဲ့။ သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားပြောပြီး ထမင်းစားလိုက်တဲ့ ပထမတစ်လုတ်မှာတင် ဟိုဘက် ဧည့်ခံပွဲကညီလေး လက်ဆောင်ထုပ် အပြာလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ရှေ့ရောက်လာပါတယ်။ “အစ်ကို အစ်ကို့လက်ဖွဲ့လေး ပြန်ယူပါ (ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ယူထားလိုက်ပါတော့)။ မဟုတ်တာပဲ အစ်ကိုရာ၊ အစ်ကိုက ဒီဘက်ဧည့်ခံပွဲလာတာပဲဟာ”။ ဒါနဲ့ပဲ အီးအဲနဲ့ ကျွန်တော်

ပြန်ယူထားလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့မှပဲ ညီညီကို အဖြစ်အပျက်အခံပြောပြ
 ပြီး ရယ်ကြရင်းနဲ့ ဒီလက်ဆောင်လေးက ညီညီတို့အတွက်ဆိုပြီး ပေး
 လိုက်ရပါတယ်။ လက်ဖွဲ့(၂)ခု ပေးမိတာ ကျွန်တော်က သိပေမဲ့ ညီညီက
 တော့ အခုမှပေးတာပဲဆိုပြီး လက်ခံ ကျေးဇူးစကားပြောတာပေါ့။ ကျွန်
 တော်လည်း သူငယ်ချင်းကို နှုတ်ဆက်၊ သီချင်းဆက်ဆိုလိုက်ဦးမယ်ဆို
 ပြီး ကားဆီသွား၊ ကားစက်လဲနှိုးရော၊ ညီညီကားနားကို အပြေးရောက်
 လာပါတယ်။ “ကိုမောင်မောင်လွင် ဒီစာအိတ်ကလေး ပြန်ယူသွားပါဦး”
 ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ဖတ်ဖူးတဲ့ ကာတွန်းတွေထဲက အာမေဇွိတ်အသံ
 တစ်ခု ပါးစပ်ထဲက ထွက်ကြလာပါတော့တယ်။

“ဟိုက်ရော”

ရင်ဂို
(၂၀၁၄)

စီးကရက်သည်လေးနှစ်ယောက်

ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်နေစဉ် ကျွန်တော့် လက်ကောက်ဝတ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက် လာကိုင်လိုက်တာကို အလိုလို သိလိုက်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ပါဘူး။ မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ခြင်းက (၂)မျိုး ရှိသည်။ ကျွန်တော် ဖွင့်မကြည့်နိုင်တာရယ်၊ ကျွန်တော် ဖွင့်ကြည့်ဖို့ မလိုတာရယ်ပါဘဲ။

အဲဒီနှစ်ပိုင်းအတွင်းက ကျွန်တော် အတော် တေပေခဲ့သည်။ မော်လမြိုင်ကောလိပ်၊ စတုတ္ထနှစ်၊ တနင်္သာရီဆောင်ကို ကျွန်တော် ကျောခိုင်းလိုက်ရပြီးကတည်းက နေမှုစားမှု အဆင်မပြေခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ထက် အရင်စောပြီး အဆောင်ထုတ်ခံခဲ့ရတဲ့ သူငယ်ချင်းက ခေါ်သွားလို့ အပြင်ဆောင်ကလေးမှာ တစ်လ(၂၅)ကျပ်နဲ့ ငှားနေရတယ်။ ကျွန်တော် ငှားနေတဲ့ အဆောင်လေးက နှင်းဆီခြံအကျယ်ကြီးထဲမှာမို့ အရမ်းသာယာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆောင်သုံးကျွန်တော်က ညဉ့်နက်မှချည်း ပြန်ရတာဆိုတော့ ညစဉ် အတော်အခက်အခဲ ဖြစ်နေရတယ်။ ပထမဆုံး ဂစ်တာကိုလွယ်၊ ပြီးရင် ရေစင်ကြီးအနောက်စမ်းချောင်းလေးပေါ်က ထန်းတုံးနှစ်တုံးပေါ် လေးဖက်ထောက်ဖြတ်၊ ပြီးမှ ဝါးရုံတန်းကလေးနှစ်ခုကြားကနေ လမ်းကိုမပြင်ရလို့ လရောင်ကိုမော့ကြည့်ပြီး အဆောင်ကို ပြန်ရတယ်။

ဒီအဖြစ်ကို မကြည့်ဖျက်တော့တဲ့သူကတော့ ဂစ်တာသမား ကော့

ကရိတ် ကိုလှဌေးပါပဲ။ တစ်နေ့ အဆောင်တွေမှာ ဂစ်တာတီး သီချင်း ဆိုကြပြီး ပြန်မယ်လုပ်တော့ “မင်းမပြန်ခဲ့တော့ မောင်မောင်လွင်၊ ငတို့ အခန်းမှာပဲ လိုက်အိပ်တော့”။ မွန်သံ ကရင်သံဝဲပြီး ကိုလှဌေးက ပြော ပါတယ်။ အဲဒီကစပြီး ကျွန်တော် အထုတ်ခံလိုက်ရတဲ့အဆောင်ကို ခိုး နေရတဲ့ ဘဝနဲ့ ပြန်ရောက်လာပါတော့တယ်။ ကိုလှဌေးရဲ့ အခန်းဖော် ပြန်တန်ဆာကိုယူခွတ်ကလည်း သဘောတူတယ်။ သူတို့အခန်းမှာ ပေးနေ ရုံတင်မကဘူး။ အဆောင်ထမင်းပါ (၂)ယောက်စာယူပြီး (၃)ယောက်ဝိုင်း စားကြတယ်။ Tray ၂ချပ်ထဲမှာ ထမင်းအပြည့်ထည့်ယူလာလို့ ကျွန်တော့် အတွက် နေစရာ စားစရာ မပူရတော့ဘူး။ ခေတ်သစ် လက်ရည်တစ်ပြင် တည်းပေါ့။

ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်းကတင်(၂)လုံးကြား ချေးလက်တစ်သစ်လောက် ရှိတဲ့ ကြမ်းပြင်ကို ကျွန်တော် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး မိုးကာခင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ခြင်ထောင်တစ်လုံးနဲ့ ခေါင်းအုံးတစ်လုံး ရှိတယ်။ ဘာလို သေးလဲပေါ့ဗျာ။ ညဆို ညဉ့်နက်မှ ကျွန်တော် အိပ်ရာဝင် ဖြစ်တယ်။ တစ်ညမှာတော့ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်ပြီးတရေးနိုးခိုက် ခြင်ထောင်ထဲမှာ ရုတ်တရက် ကလေး(၂)ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သေချာကြည့် တော့မှ အဆောင်တွေမှာလှည့်ပြီး စီးကရက်ရောင်းတဲ့ ကလေးလေး (၂) ယောက် ဖြစ်နေတာကိုး။ မိုးချုပ်တဲ့ထိ ရှေးရောင်းရတော့ အိပ်မပြန်ခဲ့ကြ တော့ဘူး ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် အိပ်ရမှာ ကသိကအောက် ဖြစ်ပေမဲ့ ဒီကလေး(၂)ယောက်ကို ဘယ်လိုမှ မမောင်းထုတ်ရက်ခဲ့ပါဘူး။ ကျောတစ်ခင်းစာ မရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝထဲကိုမှ ကျောနှစ်ခင်းစာမရှိတဲ့ ကလေးလေး(၂)ယောက် ရောက်လာပါလားလို့ တွေးပြီး ကိုယ်ချင်းစာမိ ပါတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ခြင်ထောင်ထဲမှာ ဝင်အိပ်တယ်သာပြော တာ။ ခေါင်းရယ် ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ဝိုင်းရယ်ပဲ ခြင်ထောင်ထဲမှာဝင်အိပ် တာ။ ခြေထောက်တွေက အပြင်ဘက်မှာပေါ့။ ကျွန်တော့် ဒူးခေါင်းနားမှာ သူတို့ခေါင်း(၂)လုံးက တစ်ဖက်စီ အိပ်ပျော်နေကြလေရဲ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ည

စဉ် ကျွန်တော်အိပ်ပျော်လောက်မှ သူတို့(၂)ယောက် ဝင်အိပ်ကြတယ်။ မနက်ဆိုရင် ကျွန်တော် မနိုးခင် သူတို့ ပျောက်သွားလေ့ရှိတယ်။ ဒါလည်း ကျွန်တော့်ကို အားနာလို့ ဒါမှမဟုတ် မနက်မိုးလင်းပြီဆိုတော့ သူတို့အိမ်ကို ပြန်သွားကြရတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ။

ကျွန်တော့် လက်ကောက်ဝတ်ကိုကိုင်ထားတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ပြောစကားကို မျက်လုံး မဖွင့်နိုင်ပေမဲ့ ကျွန်တော် ကြားနေရတယ်။ “ဟေ့ကောင် မိုးချုပ်တော့မယ် မြန်မြန်သွား...။ ဆွဲကြိုးနဲ့ နာရီပျောက်မှာစိုးလို့ ငါ စောင့်နေခဲ့မယ်။ ဒီအစ်ကိုသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို မင်းအမြန်ခေါ်ခဲ့တော့” အေး အေးဆိုပြီး အမြန် ပြေးထွက်သွားတဲ့ ခြေသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

ကျေးဇူးတရားလွန်စွာမှ သိတတ်တဲ့ စီးကရက်သည်လေး (၂) ယောက်ရဲ့ ပြောစကားလေးတွေဟာ ကျွန်တော်မူးပြီး အိပ်ပျော်နေတဲ့ မော်လမြိုင်ကောလိပ် အားကစားရုံထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်သွားပါတော့တယ်။

ရင်ရှိ
(၂၀၁၄)

ဒုတိယနဲ့ ဗလပ်ဒွန်

ကျွန်တော် ဝါသနာရှင်ဘဝက သူငယ်ချင်းတွေဖွဲ့ထားတဲ့ Bright Star ဆိုတဲ့ တီးဝိုင်းလေးမှာ Drum တီးခဲ့ဖူးပါတယ်။ Lead ဂီတာသမားအောင်ထွေးနဲ့ Bass ဂီတာသမားခင်မောင်ဌေးတို့ ဖွဲ့ထားတဲ့ ဝိုင်းကို ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးရောက်သွားတဲ့ အဖွဲ့ဝင်ပေါ့။ တောင်ငူမှာတော့ အများတကာ မချီးမွမ်းတောင် အကဲ့ရဲ့လေးတော့ လွတ်တဲ့ဝိုင်းကလေးလို့ ပြောရမှာပေါ့လေ။ သီတင်းကျွတ်တို့ သင်္ကြန်တို့ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းလေး နည်းနည်းအလုပ်ရှိတာပေါ့။ တန်ဆောင်တိုင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဘုရားလှည့်လည်ပွဲဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ မကပ်နိုင်ပါဘူး။ ရန်ကုန်က ဝိုင်းတွေလာတော့ ကျွန်တော်တို့က ကားအောက်က လိုက်မော့ရတာပေါ့။ ရန်ကုန်ဝိုင်းတွေ ပြန်သွားရင် ကျွန်တော်တို့က အတုယူပြီးလိုက်ကျင့်ရတာ အမော။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းကအဆိုတော်တွေက ပိုရှားတာပေါ့ဗျာ။ ကိုင်ဇာသီချင်းဆို ကိုင်ဇာနဲ့ တစ်ပြတ်တည်းတူအောင် လိုက်ဆိုကြတာပေါ့။ မင်းအောင်လား လာခဲ့ မင်းအောင်ပဲ။ ပလေးဘွိုင်းသန်းနိုင် ဆိုရင်တော့ နှုတ်ခမ်းမွှေးတောင် ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ Cover band လေးက ပညာရှင်တွေ မဟုတ်ပေမဲ့ တောင်ငူပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ အနည်းနဲ့အများ အားပေးခြင်းကိုတော့ ရရှိထားပါတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်နေ့တော့ တောင်ငူနဲ့ ရှုခိုင်လောက်ကွာတဲ့ စစ်တပ်ထဲမှာဖျော်ဖြေဖို့ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းကို ငှားပါတယ်။ တစ်ဖွဲ့လုံး တက်ညီလက်ညီနဲ့ မနက်အစောကြီး ဖောက်သွားပြီး စက်တွေဆင်။ မနက် ၉:၀၀ နာရီထိုးတာနဲ့ စတီးတော့

တာပေါ့။ ဒီတစ်ပွဲမှာထူးခြားတာက ကျွန်တော်တို့ Bass သမား ခင်မောင်
 ငွေ။ သူ့ဂစ်တာကတော့ ဗမာဖြစ်ကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ Bass ဂီတာကြီး
 က မကြာခင်ကပဲ ရန်ကုန်မှာ တက်ဝယ်ထားတဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ်ကြီးနဲ့ဗျ။
 စတီး(လ်)ကြီးမှာမှ ကျိုင်အပြားနဲ့ပတ်ထားတဲ့ Bass ကြီးပေါ့။ အဲဒီခေတ်
 က ၃၅၀ ကျပ် ပေးရတယ်။ ကျွန်တော် မမေ့သေးဘူး။ ဈေးကြီးလွန်းလို့
 လေ။ တစ်မနက်လုံးတီးတာ အဆင်ပြေလိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း
 ဒုထပ် ဒုဒုထပ်ပေါ့။ ခင်မောင်ငွေကလည်း ဒွန်းဒွန် ဒွန်းဒွန်းဒွန်ပေါ့။
 ကျွန်တော်တို့ Backing သမားတွေ အဆင်ပြေတော့ Lead အောင်ထွေးက
 လည်း မွှေတာပေါ့ဗျာ။ ပထမပိုင်းပြီးလို့ ထမင်းစားချိန် ရောက်လာပါပြီ။
 ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားရင်း မနက်ပိုင်းတီးတာတွေကို ကျေနပ်ပြီး စားမြုံ့
 ပြန်လို့ ကောင်းမှကောင်းဗျာ။

ဒုတိယပိုင်းလည်း စမယ်လုပ်ရော စက်ဆရာက ကျွန်တော့်ကိုလာ
 ပြောပါတယ်။ အစ်ကိုတို့ ထမင်းစားနေတုန်း ဒီကဝါသနာရှင်လေးတွေ
 တက်ဆော့လိုက်တာ ဒရမ်သားရေ နည်းနည်းပေါက်သွားတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့
 သူ့မှာ သားရေ အပိုလည်းမပါတော့ ဖြစ်သလို ပြုပြင်ထားတဲ့အကြောင်း
 ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း Snare Drum ကို ကြည့်ကြည့်တဲ့အခါ
 ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ သားရေရဲ့အောက်မှာ အဲဒီခေတ်က ဝါးခြမ်းပြား
 နဲ့စက္ကူ ပေါင်းလုပ်ထားတဲ့ ယပ်တောင်တစ်ခု ထိုးထည့်ထားတာပါလား
 ဟရို။ အကောင်းမြင်သမား ကျွန်တော် မောင်မောင်လွင်က ရတယ် တီး
 မယ်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ၃ ယောက် ကိုင်စာသီချင်းနဲ့ စတီးလိုက်ကြပါပြီ။
 စစချင်း ထွက်လာတဲ့ Drum သံနဲ့ Bass သံကို မပြောခင် ဝမ်းနည်းစရာ
 တစ်ခု ကြုံပြောထားပါရစေ။ ဝါသနာရှင်လေးများထဲမှ တစ်ဦးက Bass
 ဂီတာကိုလည်း တက်ဆော့ရင်းနဲ့ Amp မပါတဲ ဒီအတိုင်းတီးကြည့်တာ
 အသံမထွက်လို့ ကြီးကို တင်းရင်း တင်းရင်း အပေါ်ဆုံးနံပါတ် (၄) ကြီး
 ပြတ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်မောင်ငွေ ကတော့ စမတီးခင်ထိ မသိရှာ
 ပါဘူး။ Bass နံပါတ် (၄) ကြီးက အတွင်းကသာပြတ်ပြီး အပြင်ကျိုင်က

ဒီအတိုင်းလေးဆိုတော့ အဲဒီဆော့တဲ့ကလေးက ဒီအတိုင်းလေး ဣန္ဒြေ မပျက် ထားခဲ့လိုက်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ပြန်လည်းစတီးရော ထွက်လာတဲ့အသံ လေး ပြောပြပါရစေဗျာ။ ကျွန်တော့် Drum က ဒုထပ်အစား ဒုဖတ် ဖြစ် သွားပြီး ခင်မောင်ဌေး Bass သံကတော့ ဒွန်းဒွန်းအစား ဗလပ်ဒွန် ဖြစ် သွားတဲ့ အဲဒီနေ့လေးကိုတော့ “ဒုဖတ်နဲ့ ဗလပ်ဒွန်” လို့သာ တစ်သက်လုံး သတိရနေမိပါတော့တယ်။

ရင်ဂို
(၂၀၁၄)

ဗာဂျေ နာစရေ ရှိတော့ရဲ့လား

တစ်ခုသော သင်္ကြန်အခါကပေါ့ဗျာ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရှေးမဏ္ဍပ်မှာ သီချင်းဆိုရမှာမို့ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ ပြောက်ဒဂုံအိမ်ကနေ စောစောစီးစီး ကားမကျပ်ခင် တစ်မိသားစုလုံးပျိုးပေးပြီး ထွက်လာကြလေရဲ့။ သင်္ကြန်ဆိုတော့လည်း အဲဒီခေတ် အဲဒီအခါက Style အရ ဆံပင်တွေတာတွေ ဆေးဆိုး။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အဝတ်အစားတွေနဲ့ပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ပဲ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကိုရောက်တော့ ဈေးထဲမှာ ကားထား၊ ပြီးတော့ မဏ္ဍပ်ကို လမ်းလျှောက်လာတဲ့အချိန်မှာပဲ အမည်မသိ စာနယ်ဇင်းသမားတစ်ဦးရဲ့ အပြုံးကလေးနဲ့ဆီးကြိုတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ “ကိုရင်ဂိုတို့ ဒီမှာသီချင်းဆိုမှာလား (ဟုတ်ကဲ့) “မိသားစုလုံးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဦးမယ်ဗျာ” ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က Welcome ပေါ့။ ပျော်တာပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ့်ကို အသိအမှတ်ပြုတာပဲ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ကျွန်တော်တို့တစ်မိသားစုလုံး ပြုံးရွှင်လို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ပုံထဲမှာသာ ပြုံးနိုင်တာပါ။ သင်္ကြန်လည်းပြီးရော မပြုံးနိုင်တော့တဲ့အဖြစ်ကလေး ပြန်ပြောင်း၊ ပြောင်းပြန်လို့ ပြောပြပါရစေတော့။

သင်္ကြန်အပြီး နှစ်သစ်မကလာအချိန်လေးမှာ ဂျာနယ်တစ်ခုထဲ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ဓာတ်ပုံလေး ပါလာပါတော့တယ်။ ဓာတ်ပုံအထက်မှာ ခေါင်းစဉ်စာတန်းက “ကြောင်သူများ” တဲ့။

ကဲ ခပြီဗျာ။ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တော့လည်း သူတို့ပဲ။ မကောင်းတာရေးတော့လည်း သူတို့ပဲ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ပြောရရင်တော့ ဖြင့် ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်နဲ့ ဗမာတွေမှဟုတ်ရဲ့လားပေါ့ဗျာ။ တော်တော်

ကြောင်တဲ့ကြောင်သူများဆိုတဲ့သဘော ရေးထားပါတယ်။ တကယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဝမ်းတခါးဝဖို့အရေး မဖြစ်မနေ သူများမကောင်းကြောင်းကို ဣန္ဒြေ ပရရေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လူကြီးနှစ်ယောက်ကို ရေးပေါ့ဗျာ။ စာရေးသူရဲ့မျက်စိထဲ ကျွန်တော်တို့အရောင်ဆိုးထားတဲ့ ဆံပင်ထိုးပိလို့ ကျလိကျလိ နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေလို့ဆိုရင်လည်း လူကြီးနှစ်ယောက်ကို ပက်ပက်စက်စက် ရေးတော်မူပါ။ ပလေးဘွိုင်းသန်းနိုင် သီချင်းလေးလို ... ခွင့်လွှတ်တယ်ပေါ့။ အနာဂတ်အတွက် ဘဝကို ပြင်ဆင်ကြိုးစားနေကြတဲ့ လူမမယ် ကျွန်တော့်ကလေးနှစ်ယောက်ပုံကိုပါထည့်ပြီး "ကြောင်သူများ" စာရင်းထဲ အတင်းဆွဲထည့်တာတော့ ကျွန်တော်ဘဝင်သိပ်မကျလှဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးတင်စရာတစ်ခုရှိတယ် ဆရာရေ။ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲက နေ့စဉ်မေတ္တာပို့သနိုင်အောင်တော့ စာရေးသူနာမည်လေး ဖော်ပြပေးထားပါရဲ့။ ဘာတဲ့ ... မာဂျေ ဆိုပါလားဗျာ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ကျန်းမာချမ်းသာပါစေဗျာ။

အဲဒါ အဲဒီခေတ်နော်။ ဆံပင်လောက်ပဲ ဆေးဆိုးတာ အခု ဒီဘက်ခေတ် ဆံပင်တစ်ခြမ်းရိတ် ကြက်တောင်စည်း၊ ကြက်တူရွေးလေးတွေလိုနီ ပြာ ဝါ စိမ်း ကာလာစုံ ဆံပင်အရောင်တွေနဲ့ တီထွင်မှုကြားမှာ ကိုမာဂျေကြီးတစ်ယောက် ဘယ်နေရာသွားသွား မျက်စေ့နောက်နေရမှာမို့ ဒီကမ္ဘာမြေမှာ နေစရာကောရှိသေးရဲ့လားလို့ စိတ်ပူမိလိုက်ပါရဲ့ဗျာ။ ဟဲ့ သလိုလေး မေးလိုက်ချင်တယ်။

"မာဂျေ နာစရေ ရှိတော့ရဲ့လား "

ရင်ဂို
(၂၀၁၄)

ဆဲဗင်းအင်ဒါနဲ့ ပီးဘီ

ကျွန်တော်တို့နယ်မှာတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး တီးဝိုင်းလေးတစ်ဝိုင်း ဖွဲ့ထားကြတာပေါ့ဗျာ။ လူငယ်တွေလည်းဖြစ်တော့ ရှိရမဲ့စုလေးတွေနဲ့ တီးဝိုင်းလေးစင်ပေါ်တက်ရဖို့ ခြစ်ခြုတ်ကြိုးစားကြရပါတယ်။ တူရိယာပစ္စည်းတွေ အသံချဲ့စက်ပစ္စည်းတွေအပိုင်မရှိတော့ တစ်ခါလောက် စင်ပေါ်ရောက်ဖို့အရေး သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ပိုက်ဆံစုထည့်ကြပြီး ငှားရမ်းတီးခတ်ကြတာပေါ့လေ။ တစ်နှစ် တန်ဆောင်တိုင်ပွဲမှာတော့ ကျွန်တော်တို့တီးဝိုင်းလေး စန်းထလာတယ်ပဲ ဆိုရမလား။ ကားနဲ့ပျံတစ်ပတ် လှည့်လည်ဖျော်ဖြေခွင့်ရမယ့်အပြင် ရန်ကုန်က တီးဝိုင်းပစ္စည်းစက်ပစ္စည်း ငှားပေးမယ်ဆိုပြီး သစ်တောဦးစီးဌာနက ကမ်းလှမ်းလာပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ အရင်ဆုံးပြေးသတိရလိုက်တဲ့သူကတော့ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းမှာ သီချင်းဆိုတဲ့ သန်းထူး ဆိုသူကိုပါပဲ။ သူက လူရည်လည်တယ်၊ နို့လည်းနို့စပ်တယ် မဟုတ်လား။ ရန်ကုန်စက်ငှားမယ်ဆို သူ့အရင် သွားစုံစမ်းမှဖြစ်မယ်လို့ ဝိုင်းစဉ်းစားပြီး အကောင်အထည်ဖော်ကြတော့တာပေါ့။

ဒီနေ့ သန်းထူး ရန်ကုန်က ပြန်လာတယ်ဆိုတာနဲ့ အဖွဲ့သားတွေ စုပြီး သူ့ကို မေးကြတာပေါ့။ အသိချင်ဆုံးသူကတော့ သီချင်းဆိုတဲ့ အဖွဲ့သား သောင်းနွယ်ပါပဲ။

သောင်း- သန်းထူးရော ဘာပစ္စည်းတွေ တွေ့ခဲ့လဲကွ၊ အဖွဲ့တွေကရော မိုက်လား။

သန်း- အင်း ... အပ်ပလီဖိုင်ယာ စပီကာကတော့ ဆဲပင်းအင်ဒါနဲ့ ပီးဘီ။

သောင်း- ဟာ .. မင်းကလည်း ဆဲပင်းအင်ဒါတစ်မျိုးတည်းလားကွ။

သန်း- ဆဲပင်းအင်ဒါက ဘက်ကင်ကွာ၊ ပီးဘီက ဖရန့်လိုင်းပီအေပေါ့ကွ။

သောင်း- ဟာ ၂ မျိုးတောင်ပဲ၊ ဗိုက်တယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ ဒရမ်ကရောကွ။

သန်း- ဒရမ်ကတော့ ရ မဟာ။

သောင်း- ဟေ့ကောင်၊ ဒရမ်က မရလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဂစ်တာချည်း တီးလို့ ဖြစ်တာမှမဟုတ်တာ။

သန်း- ငါပြောတာ အမျိုးအစား ရမဟာ ကိုပြောတာပါ။ ဒရမ်ကတော့ ပါးလည်း ကောင်းပါတယ်။

သောင်း- မင်းကလည်းကွာ၊ ပါးပါးလေးတော့ မလုပ်နဲ့၊ တစ်ချက် တည်းနဲ့ စကင်းပေါက်သွားမှာပေါ့။

စာရှုသူများခင်ဗျား .. သူငယ်ချင်း ၂ ယောက် ပြောစကားများကို ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်အက္ခရာလေးတွေနဲ့ ပြန်လည် ဖြည့်စွက်တင်ပြပါရ စေ။

သောင်း- သန်းထူးရေ၊ ဘာပစ္စည်းတွေတွေ့ခဲ့လဲကွ၊ Amp: တွေကရော ဗိုက်လား။

သန်း- အင်း ... Amplifier Speaker ကတော့ Fender နဲ့ Peavey.

သောင်း- ဟာ မင်းကလည်း Fender တစ်မျိုးတည်းလားကွ။

သန်း- Fender က Backing ကွာ၊ Peavey က Front Line P.A ပေါ့ ကွ။

သောင်း- ဟာ ၂ မျိုးတောင်ပဲ၊ ဗိုက်တယ်ကွာ၊ ဒါနဲ့ Drum ကရောကွ။

သန်း- Drum ကတော့ YAMAHA.

သောင်း- ဟေ့ကောင် Drum က မရလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ Guitar ချည်း တီးလို့ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ။

သန်း- ငါပြောတာ အမျိုးအစား YAMAHA ကိုပြောတာပါ။ Drum

ကတော့ Pearl လည်း ကောင်းပါတယ်။

သောင်း- မင်းကလည်းကွာ၊ ပါးပါးလေးတော့ မလုပ်နဲ့၊ တစ်ချက် တည်းနဲ့ Skin ပေါက်သွားမှာပေါ့။

ဟုတ်လည်းဟုတ်ပါတယ် Fender တံဆိပ်ရဲ့ Logo က ရှေ့ဆုံး က F ဟာ Seven (၇)နဲ့ အတော်တူနေတာကိုးခင်ပျ။ ဒီတော့လည်း “ဆဲမင်းအင်ဒါနဲ့ ပီးဘီ” ပေါ့။

ရင်ဂို
(၂၀၁၄)

ပါးစပ်သေနတ်

တေးရေးရွှေကျော်ကျော် (ကိုရွှေ) ဦးစီးပြီး မိုးရာသီဂီတဆုပေးပွဲကြီး ကျင်းပနိုင်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဆုပေးပွဲအပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ FM ရေဒီယိုတွေ့ဆုံက ဝေလသီချင်းနဲ့ ကျားပေါက်သီချင်းလေးတွေကို ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ဝေလရဲ့ “ဆူးလေမှာ အများမြင်အောင် ပြနိုင်ပါတယ်၊ ဆိုင်းဘုတ်ကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်မယ်” ဆိုတာရယ်။ ကျားပေါက်ရဲ့ “ခေါင်းဆောင်လူထုတွေ ရွေးတဲ့လမ်းပေါ် မရောက်ခင်လေးတော့ သည်းခံ” ဆိုတာရယ်ပါပဲ။ ဒီလိုစာသားမျိုးလေးတွေ ရေးတတ်ကြတဲ့ ကလေးတွေကို Music Award ပေးတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ကျွန်တော် အသားကို ကျွန်တော် ဆိတ်ဆွဲကြည့်ပြီးမှပဲ အိမ်မက်မဟုတ်ပါလားဆိုပြီး ယုံကြည် လက်ခံခဲ့ရပါတော့တယ်။

ကရားရေလွှတ် တဖြတ်ဖြတ် ပြောနိုင်တဲ့ပါးစပ်ကြီးဟာ သံစဉ်လေးတွေရောထည့်ပြီး စက်သေနတ်လို တဒတ်ဒတ် ပစ်ခတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ၁၉၇၀ ကျော် ကာလကတည်းက ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကလူကြီးတွေ သိနှင့်နေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီခေတ်က ပေါ်ထွက်လာတဲ့ နာမည်ကြီးအဆိုတော်တွေနဲ့ အဝီပညာရှင်တွေကို ကျုပ်ငုတ်ကျုပ်ငုတ်ပါမကျန်အောင် အပြတ်နဲ့တဲ့သရုပ်သဏာန်လေးတွေ ရှိခဲ့တာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့က ၁၉၉၀ ကျော်ကာလမှ တေးသံရှင်ဘဝရောက်ကြတာဆိုတော့ စိစစ်ရေးတွေ၊ တားမြစ်ချက်တွေ အတော်ပျော့ပြောင်းလာတဲ့ သဘောရှိပါတယ်။ အဲဒီ ပျော့ပြောင်းလာတဲ့ခေတ် အကျဉ်းအကျပ်

ထဲမှာတောင် တော်တော် စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြရပါသေးတယ်။ စာသား စိစစ်ရေးက တစ်မျိုး၊ စင်ပေါ်တက်ရင် ဟိုဟာတားမြစ်ခံရ ဒီဟာတားမြစ် ခံရနဲ့ ကိုယ်တော်တို့ အလိုကျနေကြရတဲ့ဘဝတွေပါပဲဗျာ။ စိစစ်ရေးတင် ရင် သီချင်းစာသားကို ပြောင်းခိုင်းတာ ရှိသေးတယ်ဗျာ။ စာသားထဲမှာ နှင်တွေငါတွေ မထည့်ဆိုရဘူးတဲ့လေ။ ဥပမာ “ နှင့်ကိုငါချစ်တယ်” ဆိုရင် ရိုင်းလို့ မဆိုရဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က သခင်မကြီးကို ကျွန်တော် မျိုးက ချစ်တော်မူပါတယ်လို့ ဆိုရမလို့ ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော့်သီချင်း တစ်ပုဒ်မှာ “ဖိအားတွေ” လို့ ဆိုခဲ့နေရာမှာ “တွန်းအား” တွေလို့ ပြင် ဆိုခိုင်းပါတယ်။ အဲ့ဒါမှ အဓိပ္ပါယ်မတူတော့တဲ့အပြင် သံစဉ်ပါလွဲရောဗျာ။ အဲ့ဒီတော့ ကျွန်တော်က တွန်းအားစကားလုံးကို သံစဉ်ထဲဝင်အောင်ဆို လို့မရတော့ တွန်းအားနေရာမှာ တွန့်အားဆိုပြီး အောက်ကဖြစ်ထည့်ဆို လိုက်ရတော့ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေတဲ့ အဓိပ္ပါယ် ရောက်သွားတော့ တာပါပဲ။

TV Channel မှာလည်း ရိုက်ကူးရေးဆိုရင် ဆင်ဆာဘုတ်အဖွဲ့ ဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ အဲ့ဒီမှာလည်း ဆင်ဆာလူကြီးတွေရဲ့ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်တဲ့ သတ်မှတ်ချက် ၁ ခု ရှိဖူးခဲ့တယ်။ သီချင်းသီဆိုတဲ့ လူရဲ့ရုပ်ရည်ကို သူတို့သဘောမကျဘူးဆိုရင် ဘယ်လို မှတ်ချက်ရေးသလဲ ဆိုတော့ “ ရုပ်အားနည်း၍ အများပြည်သူကိုပြသရန် မသင့်တော်ကြောင်း” တဲ့။ တကယ့် ကမ္ဘာရှားတွေပါပဲဗျာ။ စင်ပေါ်မှာရော၊ ရိုက်ကူးရေးမှာရော တက်တူးမပေါ်ရ ဆံပင်မရှည်ရဆိုတာလောက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ရိုးဟိုးနေပါပြီဗျာ။ ဒါ ကျွန်တော့်တို့ခေတ်၊ အတော်ချောင်လည် သွားတာ ခေါ်ရမှာ။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၄၀ ကျော်ကာလကဆို “ စတီရီယိုဖေး” ဆိုတာနဲ့ သရုပ်ပျက်လို့ ခေါင်းစဉ်တမ်း၊ အပြုတ်နက်ဖို့ မောင်းတင်တတ်ကြတဲ့ လူ ကြီးတချို့နဲ့ မကြုံခဲ့ မဆုံခဲ့ရတာကိုပဲ ကံကြီးလှပါပေတယ်လို့ ယူဆရ ပါတယ်။

၁၉၇၀ ကျော်ကာလက စာမျက်နှာတစ်ရွက်ကို လှန်ကြည့်လိုက်ကြပါစို့။

ပြုလုပ်ခဲ့သူကတော့ မေသွားလောက်ပြီဖြစ်ပေမဲ့ ခံခဲ့ရတဲ့သူတွေကတော့ မနေ့တနေ့ကလိုပဲ စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းနေမှာ မေ့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစ်ကိုကြီး ကိုစိုးပိုင်ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ မမေ့နိုင်စရာ အဖြစ်အပျက်လေး ပြန်ပြောပြပါရစေဗျာ။

နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော် ကြာခဲ့ပါပြီ။ ရန်ကုန်က ခြေတုလက်တု ဆေးရုံကြီးဝင်းထဲက Stage Show လေးတစ်ပွဲမှာပေါ့။ အဲ့ဒီပွဲကတော့ ဆေးရုံအုပ်ကြီးရဲ့ပန်ကြားချက်ကြောင့် The Aces တေးဂီတနဲ့အတူ နာမည်ကြီးတေးသံရှင် ၄ ဦး တို့က ခြေတုလက်တု ဆေးရုံကြီး ရန်ပုံငွေရရှိရေးအတွက် မေတ္တာနဲ့ အားလုံးက တီးခတ် သီဆို ဖျော်ဖြေမယ့်ပွဲလေးဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ ဖျော်ဖြေမယ့်တေးသံရှင်တွေကတော့ ကိုစိုးပိုင်၊ ကိုအောင်ကိုလတ်၊ ကံ့ကော်တောမျိုးအောင်နဲ့ ကိုစိန်ဝင်းထွန်းတို့ပေါ့ ခင်ဗျာ။ Stage Show ပြီးရင် နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဦးစံမတူ၊ ဦးပလာတာ၊ ဦးသော်တာ၊ ဦးရွှေရိုးတို့ ကပြမယ့် အငြိမ့်ပွဲလည်း ပါပါသေးတယ်တဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ကိုစိုးပိုင်မဆိုခင် ရှေ့ကတေးသံရှင် ၃ ဦး တစ်လှည့်စီ သီဆိုကြတာပေါ့။ ထူးဆန်းတာကတော့ တစ်ယောက်ဆိုပြီးရင်း ရဲက အချုပ်ကားထဲ ဖမ်းထည့်လိုက်ရင်း၊ နောက်တစ်ယောက် ဆိုပြီးပြန်တော့လည်း ရဲက အချုပ်ကားထဲ ဖမ်းထည့်လိုက်ရင်းနဲ့ ကိုစိန်ဝင်းထွန်း၊ ကံ့ကော်တောမျိုးအောင်၊ ကိုအောင်ကိုလတ်တို့ ၃ဦးသား အချုပ်ကားထဲ ရောက်သွားကြပါရောတဲ့ဗျာ။ ဘာကြောင့် အဆိုတော် ၃ ယောက်ကို ရဲက ဖမ်းရသလဲဆိုတာတော့ ကြားရသူတိုင်း မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားကြပါလိမ့်မယ်။ အကြောင်းကတော့ စင်ပေါ်မှာ ပုဆိုးဝတ်မဆိုဘဲ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ ဆိုလို့ပါတဲ့ ခင်ဗျာ ကြားဖူးကြရဲ့လားဗျာ။ ရှေ့က ၃ ဦးကို ဖမ်းချုပ်လိုက်တာ ကိုစိုးပိုင် မမြင်လိုက်ပါဘူးတဲ့။ ဒီမှာတင်ပဲ ဦးစံမတူတို့က ကိုစိုးပိုင်ကို သတင်းလာပြောရင်း သူတို့ရဲ့ လူရွှင်တော်ဝတ်တဲ့ အကွက်ကြကြ

ပုဆိုးကြီးဝတ်ဆိုဖို့ အကြံပေးပါသတဲ့။ ကိုစိုးပိုင်လည်း ဘောင်းဘီရှည် ပေါ်မှာ အုံဒီလူရွှင်တော်ပုဆိုးကြီး ထပ်ဝတ်ပြီး သီဆိုလိုက်ပါရောတဲ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အဆင်မပြေတာတစ်ခုကတော့ ဝတ်ထားတဲ့ ကန်းထရီးဘွတ်ကြီး နဲ့ ပုဆိုးအကွက်ကြကြီးနဲ့ဆိုတော့ အတော်ခွကျကျနဲ့ပဲ သီချင်းတွေကုန် အောင် ဖျော်ဖြေလိုက်ပါသတဲ့ဗျာ။ ဒီညမှာတော့ ကိုစိုးပိုင်တစ်ယောက် ကံအကောင်းဆုံးလူအဖြစ်နဲ့ အဖမ်းမခံရဘဲ အိမ်ကိုပြန်ရောက်သွားပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံက ကြာကြာမကောင်းလိုက်ရပါဘူး။ မနက်မိုးမလင်းခင်မှာဘဲ ကိုစိုးပိုင်ရဲ့ ကံဇာတာ မှေးမှိန်သွားရပါတော့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူနေတဲ့ တာမွေမြို့နယ်က မြို့နယ်နဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ တစ်အုပ်ကြီး အိမ်ရှေ့ရောက်လာပြီး ကိုစိုးပိုင်ကို ဖမ်းတော့တာပါပဲတဲ့။ ကိုစိုးပိုင်က “ကျွန်တော်ညက ပုဆိုးဝတ်ပြီး ဆိုတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမှာလဲ” လို့လည်းဆိုရော (ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟိုသီချင်းတစ်ပုဒ်မှာ အသံသေး သံကြောင်နဲ့ အော်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို အရေးယူရမယ် လိုက်ခဲ့)ဟုဆိုပါသတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ မရမ်းကုန်းရဲစခန်းကို လိုက်သွားရပါတော့တယ်။ ရဲစခန်းမှာ အဆင်သင့် တွေ့ရတာကတော့ ညကအဖမ်းခံရတဲ့ အဆိုတော် ၃ ဦးပါပဲတဲ့။ ဒီနောက်တော့ အဆိုတော် ၄ ဦးစလုံးကို ဘောင်းဘီနဲ့ စင်ပေါ်မှာသီချင်းဆိုတဲ့အမှုရယ်၊ အသံသေး အသံကြောင်နဲ့ ဆိုတဲ့အမှုရယ်နဲ့ သတ်မှတ်လိုက်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကတော့ ထောင်ဒဏ် (၁)လ သို့မဟုတ် ၄၅ ဒဏ် ၇၅ ကျပ် ပါတဲ့ခင်ဗျာ။ အုံ အုံ ရောထဲကပါပဲဗျာ။

ကျွန်တော့်အမြင်မှာတော့ ဒီလောက်တောင် ကြံကြံဖန်ဖန်“ရမယ်” ရှာပြီး အရေးယူသုတ်သင်ပုံထောက်ရင် ကျည်ထည့်ပြီးပစ်လို့ရတဲ့ တကယ့် သေနတ်ပိုင်ရှင်တွေဟာ သံစဉ်စာသားထည့်ပြီးပစ်လို့ရတဲ့ ပါးစပ်သေနတ် ပိုင်ရှင်တွေကို ခေါင်းမောလာမှာ အလွန် စိုးရိမ်ပုံရပါတယ်။ ဒီလို အမြစ်ဖြတ် သုတ်သင်ခံခဲ့ရပေမဲ့ စတီရီယိုသီချင်းလေးတွေဟာ မသေဆုံးခဲ့ကြပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်ကြာမှသည် ယနေ့အချိန်

အထိ ကြုံကြုံခံလို့ ဆက်လက်ရှင်သန်ပြီး အခုလို ဂီတဆုပေးပွဲကြီးတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျင်းပနိုင်ကြတာ မဟုတ်လားခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့် အထုအထောင်းခံနေရတဲ့ ကြားထဲက အတင်း ကုန်းရုန်းထခဲ့ကြရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စတီရီယိုဂီတခေတ်ဦးက အစ်ကို၊ အစ်မ သူရဲကောင်း များကို ဒီစာလေးထဲကနေ ဂုဏ်ယူ ဂါရဝပြုလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

ငယ်ငယ်က အဆိုတော်ဂျမ်ဘို သီဆိုထားတဲ့ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ် အရမ်းကြိုက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သီချင်းလေးနာမည်က “မင်းနဲ့အရင်လိုဘဝ မျိုး ရောက်ချင်တယ်” တဲ့။ ဒီစာလေးရေးရင်းနဲ့ ဆုတောင်းမိလိုက်တာ ကတော့ ကိုရီးပိုင်တို့ကြုံဆုံခဲ့ရတဲ့မင်းမျိုးနဲ့တော့ အရင်လိုဘဝမျိုးမရောက် ပါစေခဲ့လို့သာ ...။

ရင်ဂို
၂၀၁၄

အပြောင်းအရွှေ့

ငယ်စဉ်က ရန်ကုန်ကိုလာလယ်ရင် ဖရေဇာလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်ရတာ အရသာပျ။ ဟိုငေးဒီငေး သိမ်ကြီးရှေ့၊ ဟိုဟောဒီဟော ကိုငမော့(စ်)ပေါ့။ အခုတော့ အဲဒီလမ်းကို ဖရေဇာလို့ မခေါ်တော့ဘူး။ ပြောင်းလိုက်ပြီ။ အနော်ရထာတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ဆီက လမ်းတွေရဲ့နာမည် ပြောင်းရင် အနီးစပ်ဆုံး ဆင်တူယိုးမှားနာမည်တို့ ကာရန်လေးဘာလေးမိ မယ့် နာမည်တို့တော့ ပြောင်းလေ့ပြောင်းထ ရှိတယ်ပျ။ ဥပမာဈာ ဖရေဇာ ဆို အနော်ရထာပေါ့။ Hip Hop စာသားတွေလို ဇာ ဆိုတော့ ထာပေါ့။ Rhyme လေးတော့ မိသားပျ။ မြန်မာဘုရင်ရဲ့ နာမည်ဆိုတော့လည်း ပို ကောင်းသွားတာပေါ့လေ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း နီးနီးစပ်စပ် စကားလုံးလေး လည်းဖြစ်၊ ကာရန်လေးလည်း မိအောင်ဆိုရင် ဖရေဇာအစား ဇာဂနာ တို့ နော်လီဇာတို့ဆိုလည်း မဆိုးပါဘူး။ ဇနာန်နာမည် ပြောင်းပစ်တဲ့ လမ်းတစ်ခုက ယောက်လမ်းပျ။ ယောက်လမ်းကိုကျတော့ ယောမင်းကြီး လမ်းတဲ့။ ယောက်နဲ့ ယောနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပေါ့ဗျာ။ အိုင်ဒီယာလေး မိုက် ပါတယ်။ တော်သေးတာပေါ့။ ယောက်လမ်းကို ယောက်ဖလမ်းတို့ ယောက်မမလမ်းတို့ဆိုပြီး မပြောင်းပစ်လို့ဆိုပြီး။ အဲဒီလိုသာဆို လမ်း သူလမ်းသားတွေအကုန် တခြားကို ပြောင်းပြေးကုန်ကြမှာပဲနော်။

အခု ဆူးလေရှန်ဂရီလာ (ယခင် ထရေးဒါးစ်)ဟိုတယ် မဆောက် ခင်က အဲဒီနားမှာ (Globe) ဂလုပ်ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဂလုပ် ရုပ်ရှင်ရုံကို ဂုဏ်ရုပ်ရှင်ရုံအဖြစ် နာမည်ပြောင်းပစ်ခဲ့တယ်။ ဂလုပ်နဲ့ဂုဏ်နဲ့

တော်တော်နိုးနိုးစပ်စပ်လေးနော်၊ ပေးလည်းပေးတတ်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်
 ဖြစ် ဂုဏ်ရှိသွားတဲ့သဘောပေါ့လေ၊ ကောင်းပါတယ်။ စင်တင်တေးဂီတ
 တွေမှာအဆိုများတဲ့ ဟိုသီချင်းလေးတောင် ပြေးသတိရမိပါသေးတယ်။
 “ဂုဏ် ဂုဏ် ဂုဏ် ဆိုတာ ရှုပ်ရှင်ရုံကိုခေါ်တယ်” ဆိုတာလေ။ နောက်
 ထပ် ရှုပ်ရှင်ရုံတွေ နာမည်ပြောင်းတာလည်း ရှိသေးတယ်။ ပလေဒီယံရုံ
 ကို ပပဝင်း၊ Ritz (ရစ်စ်)ကို ရဲရင့်၊ အိပ်(စ်)ဇယ်စီရာရုံကို ဝဇီရာလို့
 ပြောင်းလိုက်ကြတယ်။ နောက်ထပ် ကာရန်မိမိလေးနဲ့ ပြောင်းပစ်တဲ့ လမ်း
 နာမည်လေးတွေ ပြောရရင်တော့ ဝင်ဆာလမ်းကို ရှင်စောပုလမ်း၊ ဝင်ဒါ
 ဗိယာလမ်းကို သံလွင်လမ်း၊ ဘောင်ဒရီလမ်းကို ဓမ္မစေတီလမ်းတို့ပဲ ဖြစ်
 ကြပါတယ်။ ဝင်ဆိုတော့ရှင်၊ ဝင်ဆိုတော့လွင်၊ ရီဆိုတော့တီ ဆိုပြီး
 အသံခပ်ဆင်ဆင်လေးတွေ ပြောင်းတာပေါ့။

ဒါကတော့ နာမည်လေးတွေပြောင်းတာပါ။ နာမည်တစ်ခုလုံး မ
 ပြောင်းဘဲ ဆင်တူယိုးမှား ကပ်ရွှေတာလေးတွေလည်း ကြုံလို့ပြောပြ
 ချင်ပါတယ်။ တချို့စီးပွားရေးသမားတွေများ သိပ်အကွက်မြင်တတ်တာ။
 ရွှေဝါဆပ်ပြာ လူသုံးများတော့ ဆင်တူယိုးမှား နာမည်လေးတွေ ပေါ်လာ
 တယ်။ ရွှေဝါ၊ ရွှေငါးတဲ့၊ ရွှေပါဆိုတာတောင်ပါသေး။ ငယ်ငယ်ကစားဖူး
 တဲ့ ဘီစကွပ်မှန်တစ်မျိုးကျတော့ အခုဆိုင်ပေါ်မှာ မတွေ့ရတော့ပါဘူး။
 အရင်ကနာမည်နဲ့ မတွေ့ရတော့ဘဲ ဆင်တူယိုးမှားနာမည်နဲ့ပဲ ဆိုင်ပေါ်
 မှာ တွေ့ရတော့တယ်။ နာမည်ရွေးတာတော်လွန်းလို့ အုံ့ဩချီးကျူးပိရ
 ပါတယ်ဗျာ။ အဲဒီမှန်ထုပ်နာမည်ပေးပုံလေးကတော့ အရင်က ကျိုက္ကဆံ
 ဘီစကစ်၊ အခု ကြိုက်တာစံဘီစကစ်ပါတဲ့။ ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ ကိုရှမ်း
 ပုဆိုးဆိုပြီး လူသိများလာတော့ ကိုချမ်း၊ ကိုကြမ်း၊ ကိုဂွမ်းတို့ဆိုပြီး ဆင်
 တူယိုးမှားတွေ ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်လာကြပါတယ်။ ဖိနပ်ဆိုရင်လည်း
 ဖိနပ်မို့လို့၊ ခြင်ကိုးကောင်ဖိနပ်ဆိုပြီး ပေါ်လာတော့ ခြင်ငါးကောင်၊
 ခြင်ခြောက်ကောင်၊ ခြင်အကောင်တစ်ရာတွေ ဘာတွေပေါ်လာတော့တာ
 ပါပဲ။ ဒါလေးတွေက စီးပွားရေးလောကက ဆင်တူယိုးမှား အရွှေလေးတွေ

အကြောင်းပြောပြတာပါ။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ တချို့နာမည်တွေကျတော့ ဆင်တူယိုး
မှားတောင် မပြောင်းတော့ဘူး။ လုံးဝ မခေါ်တွင်စေတော့တဲ့ အမည်တွေ
လည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဗမာပြည်ကို အရင်က အင်္ဂလိပ်လို ဘားမား
(Burma)လို့ ခေါ်ကြတယ်။ အခုတော့ Burma လို့ မသုံးနှုန်းစေဘဲ မြန်မာ
(Myanmar) လို့သာ သုံးစွဲ ခေါ်ဝေါ်စေခဲ့တယ်။ ရန်ကုန် (Rangoon)
ကိုလည်း မခေါ်မသုံးရတော့ဘဲ ရန်ကုန် (Yangon)လို့သာ သုံးနှုန်းစေ
တော့တာ တွေ့ရပါတော့တယ်။

ပဲခူးမြို့ဘူတာရုံအဝင်မှာ ယခင်ကပဲခူးလို့ ဗမာလိုရေးပြီး အင်္ဂလိပ်
လိုကျတော့ (Pegu) လို့ ရေးပါတယ်။ ပဲခူး ခူးနဲ့ဆိုတော့ ဘိုလိုလဲ Pe
နဲ့ Gu လို့ ရေးကြတာပေါ့။ အခုတော့ အင်္ဂလိပ်လိုမှာ Pegu လို့ မရေး
တော့ဘဲ Bago လို့ ပြင်ရေးထားပါတယ်။ ရေးတော့အမှန် ဖတ်တော့
အသံလို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ပဲခူးကို ဘဂိုးလို့ သိစေဖတ်စေချင်ရင် ဆိုင်း
ဘုတ်မှာလည်း ဘဂိုးလို့သာ ဗမာလို ရေးလိုက်ရင်လည်း ရမယ်ထင်ပါ
တယ်။

အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းပစ်တဲ့ နောက်ထပ်မြို့တစ်မြို့ကတော့ မေမြို့
(သို့မဟုတ်)ပြင်ဦးလွင် ဖြစ်ပါတယ်။ မေမြို့ကိုတော့ မေမြို့လို့ မခေါ်ဝေါ်
စေတော့ဘဲ ပြင်ဦးလွင်မြို့ဟုသာ ခေါ်တွင်စေခဲ့ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသား
ဧည့်သည်တွေက (Pyin Oo Lwin) ဆိုတာကို မရမ်မာပြည်က ပယင်အို
အိုလင်မြို့လို့ မှားဖတ်လိုက်ကြမှာတော့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိသေး။

စင်္ကာပူနိုင်ငံက လမ်းမကြီးတစ်ခုနာမည်မှာ (Se Rangoon)လို့
တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ မလေးရှားနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူမြို့မှာလည်း ကျွန်တော်
တို့လူမျိုး ကုလသမဂ္ဂအတွင်းရေးမှူးချုပ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဦးသန့်ကို ဂုဏ်ပြု
ထားတဲ့ (U Thant) နာမည်နဲ့လမ်းကိုလဲ တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူတို့က
တော့ အခုထိ အဲဒီနာမည်တွေကို မပြောင်းပစ်ကြသေးပါဘူး။ ပြောင်းခြင်း
မပြောင်းခြင်းက အဓိကမဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆထားကြပုံရပါတယ်။

အခုလို နာမည်လေးတွေ ပြောင်းတယ်၊ ရွှေတယ်၊ ဆင်တူယိုးမှား
 လေးတွေ ပေးကြတယ်ဆိုတာလည်း ရည်ရွယ်ချက်တွေရှိလို့ ဖြစ်မှာပါ
 လေ။ ပြန်မာဆန်ဆန်လေး ဖြစ်သွားစေချင်လို့တို့ စီးပွားရေးဈေးကွက်
 အရတို့ကြောင့် ပြောင်းပစ်ရွှေပစ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်အချိန်တုန်းက ဘယ်သူကတော့ ဘယ်အရာကို ဘယ်
 လိုပြောင်းပစ်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရွှေပစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အနာဂတ်
 မှာ သမိုင်းတစ်ရပ်အဖြစ်တော့ ကျန်ရစ်မှာ အမှန်ပါပဲ။ တစ်ခါတလေ
 သံဝေဂတရားရစရာအဖြစ်ကလေးတွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲ့ဒီနာမည်
 လေးတွေ ပြောင်းပစ်ရွှေပစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုယ်တိုင်လည်း ဒီနေရာကနေ
 ဟိုနေရာ အပြောင်းခံရ၊ ဟိုနေရာကနေ ဟိုးတနေရာ အရွှေခံရနဲ့ အ
 ပြောင်းအရွှေ သံသရာကြီးထဲမှာ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေတာ အကြိမ်ကြိမ်
 ပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုအမည်နာမတွေ၊ အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်း
 ပစ်ချင်၊ ရွှေပစ်ချင်တယ်ဆိုလည်း အချိန်ရှိတုန်း နေရာရှိတုန်း ပြောင်း
 ပစ်ကြဗျို့။ သင်္ခါရတရားကြီးက ဒီအတိုင်းမနေဘူး။ ပြောင်းပစ်ရွှေပစ်
 တဲ့ လူတွေရော၊ အပြောင်းခံ အရွှေခံရတဲ့လူတွေ အားလုံးဟာ တစ်နေ
 တော့ ဒီလောကကြီးရဲ့ အခြားတစ်ဖက်ကမ်းဆီကို ပဖြစ်မနေ ပြောင်းကြ
 ရွှေကြရဦးမှာပဲ မဟုတ်ပါလားခင်ဗျား။

ရှင်ဂို
 ၂၀၁၄